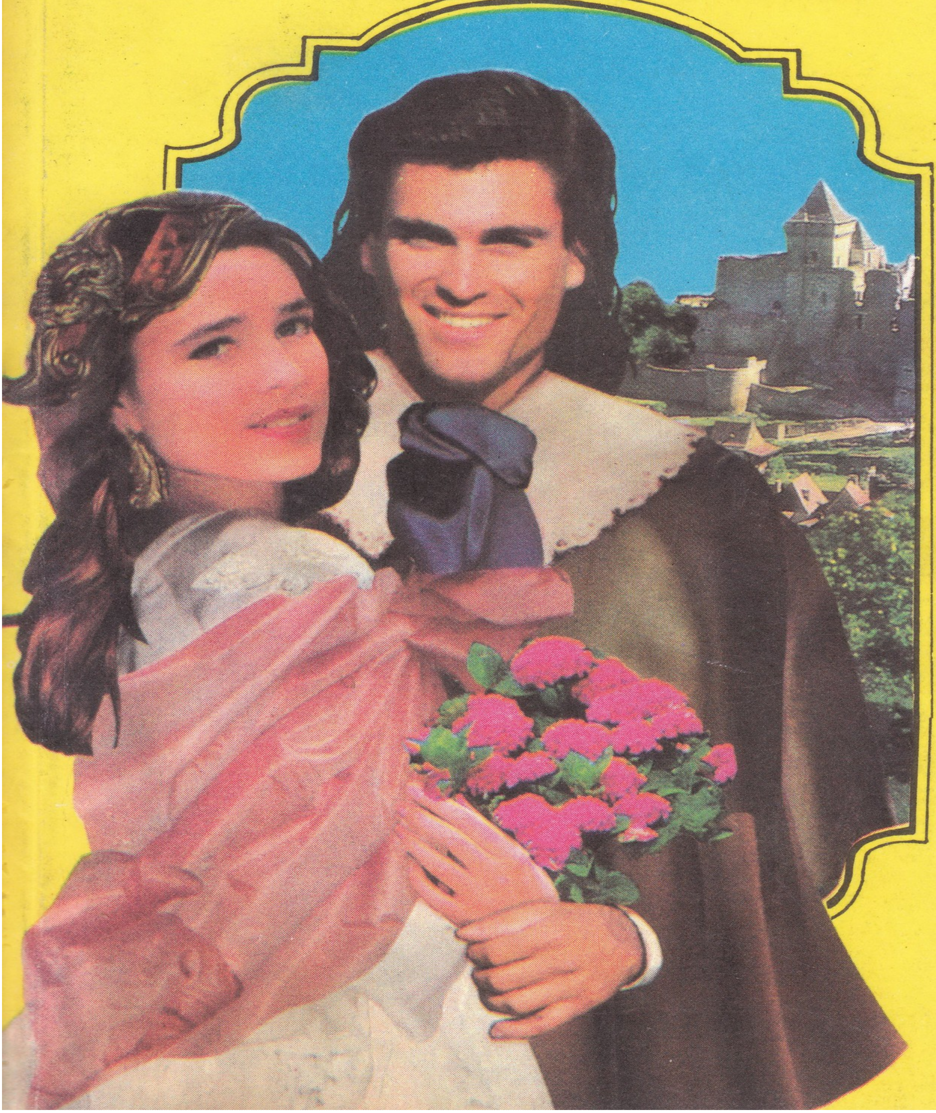
MICHEL ZÉVACO

PRINŢESA RAYON D'OR

Michel Zevaco

PRINŢESA RAYON D'OR

NOAPTEA DE 10 MAI 1565

Casa maestrului Laurent d'Archelles era foarte impunătoare.

Era, în mod sigur, una dintre cele mai frumoase, dintre cele mai bogate din I'Isle-Adam, unde cei din familia d'Archelles, din tată-n fiu, ocupau onorabila şi liniştita funcţie de notar regal.

Văduv, fără copii, atingând cincizeci de ani, cu o înfăţişare foarte robustă, cu o alură gravă, aşa cum îi ştii bine unui demn notar, conştient de valoarea şi importanţa sa, de fapt magistrat de nobleţe autentică, maestrul Laurent d'Archeles trăia în casa sa înconjurat de respectul tuturor.

Cât era ziua de lungă, sub îndrumarea lui atentă, secretarii săi clasau documente, expediau înţelegeri şi contracte, întocmeau acte pentru întreaga nobilime din ţinutul l'Ile-de-France.

Căci această nobilime, ca şi burghezia şi oamenii de rînd, aveau cea mai înaltă consideraţie pentru profesionalismul său şi pentru cinstea sa ireproşabilă.

Ca dovadă, monseniorul prinţ de Montcapet, cu siguranţă cel mai bogat senior din ţinut, căruia Maiestatea Sa Charles IX îi spunea „vărul meu”, prinţul de Montcapet îl onora cu o veche prietenie, iar bătrânul conetabil Anne de Montmorency, stăpânul absolut al baroniei l'Isle-Adam îi arăta un respect care nu-i stătea în fire.

Seara, o dată treburile cotidiene încheiate, secretarii se retrăgeau şi maestrul d'Archelles rămânea singur doar cu unica sa servitoare şi cu un tânăr în care avea cea mai deplină încredere, ca şi cum ar fi fost propriul său fiu.

în seara aceea de mai a anului 1565, maestrul d'Archelles închise cu mîna lui, trase zăvoarele, puse barele şi încuie cu lacătul uşa înaltă şi masivă de stejar armată cu fier, pe care se afla tăbliţa de notar, iar deasupra blazonul său, aşa cum făcea în fiecare seară înainte de binemeritata odihnă după o zi de muncă.

El aruncă o ultimă privire asigurîndu-se că totul era bine închis, mângâie cei doi câini care săreau în jurul lui părând că-i spun: „Nu te teme de nimic, noi suntem aici, de pază” şi intră în fine în casă, încuind la fel de grijuliu cum procedase cu uşa exterioară.

O sală joasă, cu pereţii acoperiţi cu rafturi încărcate de dosare aranjate ordonat, numerotate într-o ordine perfectă, cîteva mese de lemn alb încărcate de hîrţoage, cîteva scaune: era biroul unde lucrau secretarii.

Aşezat în faţa uneia dintre mese, luminată de o lampă afumată, un bărbat scria. Maestrul Laurent d'Archelles îi puse o mînă pe umăr şi îi spuse cu blândeţe, pe un ton de reproş prietenesc:

- De ce lucrezi aşa de tîrziu, Gaspard?... Ai muncit mult astăzi, copilul meu... Ţi-am mai spus: nu vreau să te extenuezi astfel în serviciul meu.

Cel care fusese numit Gaspard ridică fruntea dând la iveală figura unui bărbat cam de douăzeci şi cinci de ani, o faţă cu trăsături accentuate, pe care străluceau doi ochi remarcabil de inteligenţi şi răspunse:

- N-am vrut să mă culc înainte de a termina copia acestor acte... Voi termina curând, maestre.

Din obişnuinţă, fără îndoială, maestrul d'Archclles se aplecă şi verifică lucrarea.

Şi nu văzu că Gaspard îl privea schiţând un surâs straniu, neliniştitor...

- Este bine, spuse el ridicîndu-se, dar eu te cunosc, Pinacle, nu te vei opri, după această copie, şi vei începe alta.

Gaspard Pinacle începu să râdă şi spuse cu simplitate:

- Nu voi face niciodată destul, maestre... este singurul mijloc pentru a-mi arăta recunoştinţa pentru bunătatea cu care mă copleşiţi.

Poate că râsul lui Gaspard Pinacle nu era atît de limpede pe cît ar fi vrut... Poate că, analizând cu atenţia, s-ar fi perceput în vocea sa o ironie mocnită.

Demnul maestru d'Archelles răspunse cu toată sinceritatea sufletului său bun şi generos:

- Nu-mi datorezi nimic, copilul meu. Pâinea pe care o mănânci la mine, ţi-o câştigi în mod cinstit, cu prisosinţă... eu îţi

rămân dator... Cât priveşte bunătatea despre care vorbeşti... exagerezi. Bunătate? Nu. Dragoste, o dragoste părintească, da.

- Dragoste pe care v-o port şi eu din toată inima.

- Da, ştiu că mă iubeşti şi că îmi eşti devotat în întregime. Şi eu te iubesc mult, bunul peu Gaspard.

Şi, îndăcărându-se puţin:

- Ţi-ar fi mai bine dacă ai avea puţin orgoliu şi puţină ambiţie. Vai! eşti instruit, inteligent, bine făcut, băiat frumos, nu eşti lipsit de o indiscutabilă eleganţă naturală şi ai putea...

- Dar, îl întrerupse Gaspard Pinacle aruncând o privire zeflemitoare modestului său costum de postav, tocit şi peticit, v-am spus: n-am ambiţii.

Maestrul d'Archelles surâse cu bonomie:

- In definitiv, nu ştiu ce m-a găsit în seara asta să-ţi stârnesc ambiţii. Dacă asta e mai bine pentru tine, rămâi aşa cum eşti. îţi vei găsi fericirea în mediocritatea ta. Acestea fiind zise, copilul meu, mă duc la culcare.

- Deja? Totuşi, nu-i ora voastră obişnuită de culcare!

- Este adevărat, dar, nu ştiu de ce, îmi simt capul greu. Simt o nevoie imperioasă de somn.

Pinacle îşi plecă ochii asupra hârţoagelor sale şi-şi reluă lucrul. Astfel că maestrul d'Archelles nu văzu, nici de această dată, acelaşi surâs straniu fluturându-i pe buze.

- Noapte bună, Gaspard, spuse el îndreptându-se spre uşă.

- Somn uşor, maestre, îi ură Pinacle.

Şi cum notarul îi întorcea spatele, el îl urmări îndelung cu privirea.

Dacă maestrul d'Archelles s-ar fi întors în clipa asta, şi dacă ar fi surprins această privire aţintită asupra sa, s-ar fi înspăimântat, atât de încărcată era de o ură neîmpăcată.

Dar maestrul d'Archelles nu se întoarse.

El urcă la etaj şi pătrunse în camera sa.

- Cad de somn... Ciudată această dorinţă de a dormi care ma apucat aşa, deodată.

Se dezbrăcă înt-o clipă, se culcă şi, aproape imediat, căzu într-un somn de plumb.

în acest timp, Pinacle îşi terminase treaba pe care şi-o impusese el însuşi. Rămăsese apoi aşezat la masa de lucru, cu urechea la pândă.

Ceea ce asculta cu o atenţie susţinută, cu un interes atât de mare încât gâfaia, era mersul încoace şi încolo al servitoarei care se grăbea să pună toate lucrurile în ordine.

Aşteptă ca ea să iasă din bucătărie pentru a urca în odăiţa ei de la mansardă, o data treaba terminată.

Imediat se ridică, apucă lampa şi părăsi biroul. Pe culoar, o întâlni pe bătrână care, cu o lumânare în mână, se îndrepta spre scară.

Fără îndoială, asta urmărise.

- Sunt orele nouă şi jumătate, spuse el, mă duc să mă culc.

îşi urară reciproc noapte bună.

Bătrâna servitoare urcă la mansardă, se culcă şi nu întârzie să adoarmă.

Pinacle trecu într-un mic cabinet vecin cu biroul: ora camera sa, mobilată destul de confortabil. Se culcă. Doar ea nu adormi.

Râmase mult timp nemişcat, întins pe spate, în întuneric, cu ochii aţintiţi cu încăpăţânare în tavan, visând la lucruri numai de el ştiute, dar care trebuie să fi fost îngrozitoare, căci figura sa crispată avea o expresie înfricoşată.

Spre orele unsprezece, sări brusc din pat, bombănind:

- E timpul!...

In întuneric, fără zgomot, el se îmbrăcă. Mişcările îi erau iuţi, precise, abile, dar fără grabă inutilă. Se vedea că totul era calculat dinainte. Nu avea nici o ezitare, nici o mişcare greşită.

Când fu gata îmbrăcat, aprinse dar nu lampa cu care venise, ci un felinar cu geamuri opace care era agăţat de un cui, lângă o ţepuşă; cele două obiecte îi serveau în rondurile pe care le făcea adesea, noaptea, în grădina situată în spatele casei.

La lumina felinarului, el apărea livid, cu o privire rea, cu trăsăturile înăsprite.

Puse mâna pe clanţă. Avu o ultimă ezitare înainte de a deschide. Se întreba în gând:

„Şi dacă am greşit dozarea somniferului?... Dacă se va trezi?... Să mă prindă asupra faptului ca pe un hoţ ordinar?...”

Scutură din cap cu o dârzenie crâncenă şi îndepărtă gândul cu un gest de teribilă elocvenţă.

Deschise cu hotărîre, fără să-şi ia măsuri de prevedere. Trecu pe culoar fără să caute să-şi înăbuşe zgomotul paşilor.

Se lipi de scară. O umbră nu s-ar fi mişcat mai tăcut decât o făcu el. în cameră, se opri din nou, fără să vrea; nu mai putea, se sufoca; o sudoare rece îi inundă tâmplele, iar inima îi bătea atât de violent, încât se mira că zgomotul nu-i trezea pe cei adormiţi.

A fost o oprire foarte scurtă: de-abia o secundă.

Ridică felinarul. La raza subţire de lumină, fără să ezite, fără să bâjbâie, se îndreptă fără zgomot spre o mobilă plasată la capul patului. O deschise, mâna intră înăuntru, căută pe dibuite şi o scoase ţinând o cheie.

Cu această cheie în mână, se strecură spre sipetul înaintea căruia maestrul Laurent d'Archelles se oprise o clipă şi unde închidea hârtiile sale importante şi valorile sale.

Deschise fără zgomot, verifică interiorul.

Se găseau acolo dosare mai mult sau mai puţin voluminoase, documente separate, toate aranjate în ordine. Mai erau, de asemenea, frumos aliniaţi, săculeţi pântecoşi.

îşi îndreptă imediat privirile spre documente.

Deasupra tuturor celorlalte, pus de curând, desigur, se găsea un plic pecetluit şi sigilat cum se cuvine cu însemnele prinţului de Montcapet.

în clipa aceea, o voce pe care o cunoştea bine, rosti în spatele lui:

- Ce faci acolo?

Cu bustul trecut printre perdelele depărtate pe care le ţinea cu o mână, maestrul d'Archelles îl privea cu ochii măriţi de uimire.

- Hoţ, tu!... tu, pe care te iubeam ca pe copilul meu... căruia voiam să-i las moştenire funcţia mea de notar regal... tu... tu eşti un hoţ!...

Nu putu să spună mai mult.

Avu loc o săritură de fiară sălbatică, un braţ care se ridică, sclipirea ştearsă a unei lame late care cade într-o mişcare fulgerătoare şi se înfundă într-un gât cu o violenţă nemaipomenită, un icnet surd, cumplit.

Maestrul d'Archelles, cu pumnalul înfipt în gât până la mâner, tresări violent. Mâna sa se desprinse de perdeaua de care se agăţase şi el recăzu pe pat cu un horcăit înăbuşit.

Tresări o clipă, închise ochii, îi redeschise, se mai mişcă o dată, mai slab şi rămase înţepenit pentru totdeauna, cu ochii

larg deschişi îndreptaţi asupra asasinului, cu mâna întinsă într-un ultim, instinctiv gest de apărare care semăna, care era poate un gest de blestem.

Aplecat deasupra victimei sale, Gaspard Pinacle privea acest sfârşit rapid cu ochi de nebun.

EI rânji:

- Acum nu mă va mai umili.

Se gândi o secundă şi conchise cu un surâs înfiorător:

- Toate socotelile fiind încheiate, e mai bine să fie mort... In felul acesta, mai tîrziu, nu voi avea de-a face cu cineva care să se laude că m-a ridicat din milă...

Reveni la sipet. Cu o îndemânare remarcabilă, desfăcu sigiliile fără să le strice şi deschise plicul murmurând:

- Să vedem care sunt dispoziţiile monseniorului prinţ de Montcapet în acest testament pe care l-a adus acum opt zile maestrului d'Archelles, acum răposat.

Puse felinarul pe masă, plasă testamentul înaintea lui şi îl citi repede, mormăind frazele care-i atrăgeau mai mult atenţia:

- Presimţindu-şi apropiatul sfârşit... trece, începând de acum, toate titlurile, drepturile şi privilegiile fiicei sale Rolar.de care va fi de acum înainte prinţesă de Montcapet... Toată averea sa, constând în proprietăţi şi moşii situate în diferite părţi cunoscute, ale regatului... în mobile, bijuterii, bani, totul evaluat la circa patruzeci de milioane de livre, vor reveni fiicei sale Rolande... Dacă, din nenorocire, Rolande va muri înainte de a se căsători, toată această avere va reveni verişoarelor sale Dalila şi Jocelyne de Hautfort... Bătrânul său prieten, maestrul Laurent d'Archelles,executor testamentar, însărcinat cu administrarea averii, va plăti o pensie onorabilă sus-ziselor verişoare, până în ziua căsătoriei Rolandei...

După ce a citit testamentul, el îl copie cuvânt cu cuvânt. Apoi închise plicul, puse cu aceeaşi îndemânare sigiliile la locul lor, puse plicul în sipet, chiar în locul de unde îl luase, încuie fără să ia nimic de acolo şi puse cheia la loc în mobila de unde o luase.

Deschise apoi larg fereastra, împinse oblonul de lemn ~şi-l lăsă întredeschis. Luă cheia care se afla în broască, stinse felinarul şi ieşi.

Ieşit afară din cameră, răsuci cheia de două ori, puse cheia în buzunar şi ieşi din casă prin uşa mică din spate, având grijă să ia şi cheia asta cu el.

Ieşi printr-o poartă scundă care se găsea în fundul grădinii şi porni cu pas întins. Erau de-abia orele unsprezece şi jumătate.

Pădurea I'Isle-Adam şi pădurea Montmorency erau pe vremea aceea mult mai întinse decât în zilele noastre. întreaga regiune nu era decât o vastă succesiune de păduri întrerupte ici-colo de luminişuri unde se construiseră câteva cătunuri.

Pinacle se grăbise spre aceste păduri pe care părea că le cunoaşte de minune.

Ajunse în apropiere de Anvers-sur-Oise. Se găsea acolo o punte de lemn care permitea traversarea râului. Se angajă pe această punte, trecu pe celălalt mal şi merse până la un loc sălbatic şi pustiu, acoperit de mărăcini, unde se vedeau ruinele unei capele străvechi, căreia i se spunea Chapelle-aux-Mures.

Această fâşie de pământ pe care se găsea el, acest loc sălbatic unde nu se vedeau decât tufişuri de arbuşti spinoşi şi de mărăcini care atingeau proporţii nemăsurate, despărţea micuţa moşie a familiei Ragastens de bogatul domeniu al prinţului de Montcapet.

Pinacle întoarse spatele locuinţei familiei Ragastens: un fel de mic conac căruia proprietarii îi spuneau pompos castelul.

Nu aştepta mult timp.

Ieşită n-ar fi putut spune de unde, o apariţie se îndreptă spre el.

Pinacle fu imediat în picioare, cu capul descoperit şi înclinându-se cu uşurinţa unui gentilom desăvârşit, cu toate că nu era:

- Doamnă, spuse el, iată copia care mi-aţi făcut onoarea să mi-o cereţi.

Femeia întinse o mână fină şi delicată, o mână de aristocrată, pentru a lua hârtia pe care Pinacle, înclinat înaintea ei, i-o întindea.

Un rubin care împodobea un inel simplu de aur arunca sclipiri roşii.

Dar acest rubin enorm, de un roşu sângeriu cum nu se văd adesea, tăiat în formă de romb, nu se putea să nu fie remarcat din cauza ciudatelor sale sclipiri şi a formei sale probabil unice.

- Bine, vei primi suma convenită când va veni momentul.

- Nu este totul, doamnă: nenorocirea este că notarul s-a trezit... tocmai în cel mai nepotrivit moment... în momentul când scotoceam în sipetul său. A trebuit să-l suprim, doamnă... M-ar fi spânzurat fără milă... Eu ţin la capul meu...

- Bine. Voi plăti, pe deasupra, şi pentru notar.

Pinacle se înclină din nou, gândind nu fără admiraţie:

„Pe infern, iată o femeie şi jumătate!... La fel de tare ca şi mine, poate chiar mai tare...”

Femeia îl sfătui:

- Nu uita să vii aici în fiecare zi, la ora obişnuită.

- Voi veni, doamnă, o asigură Pinacle înclinându-se.

Când se îndreptă, femeia misterioasă dispăruse, aşa cum apăruse, fără ca el să poată spune pe unde şi cum se evaporase.

S-o urmărim o clipă.

Ea mergea spre castelul Montcapet.

Şi ajunse deodată înaintea unei uşi secrete a castelului, pe care o deschise fără zgomot.

în întunericul cel nf&i adânc, ea traversă coridoare, săli, galerii, urcă scări, deschise şi închise uşi, fără să întâlnească vreun suflet de om.

Intră, în cele din urmă, într-o cameră. Această cameră, bogat mobilată, era slab luminată de şase lumânări aflate în unicul sfeşnic de argint masiv, fin cizelat, pus pe o măsuţă.

Ea nu-şi dădu jos pelerina, nici gluga. Se aşeză la această măsuţă şi plasă înaintea ei, în plină lumină, copia testamentului pe care Pinacle tocmai i-o înmânase.

O citi şi o reciti cu atenţie, cântărind toţi termenii, oprindu-se din când în când pentru a chibzui.

Când lectura fu terminată, atunci când fu în măsură să spună că ştie pe de rost toate clauzele conţinute de testament, o apropie de flacără şi o aprinse.

Această hârtie, arzând în vârful degetelor ei, ea merse şi o depuse în şemineu. Se aşeză pe vine înaintea şemineului, supraveghind cu atenţie arderea ei lentă.

Când se ridică în sfârşit, era sigura că oricât ar fi fost de răscolită cenuşa, nu s-ar fi putut găsi nici cea mai mică fărâmă din copia testamentului prinţului de Montcapet.

Cât despre Pinacle, el plecase după dispariţia femeii, refăcând, în sens invers, drumul pe care-l făcuse deja.

El ajunse fără dificultate acasă. Câinii îl recunoscură şi, fără să latre, veniră la el, dând vioi din coadă.

Ii alungă cu o poruncă scurtă. Dar, prins de o idee neaşteptată, îi rechemă cu un pocnet din limbă şi, împreună cu ei, reveni ia poarta scundă a grădinii. Aici, el se lăsă pe vine, ca pentru a-i mângâia, şi cu o mişcare iute ca fulgerul, îi omorî unul după altul.

Abandonă cadavrele celor două-biete animale lângă poartă, în iarba umedă, îşi şterse pumnalul însângerat pentru a doua oară în această noapte tragică, spunând cu răceală:

- în felul acesta, nimeni nu se va mira că n-au dat alarma.

Reveni în camera mortului. Avu satisfacţia să constate că totul se afla acolo aşa cum le lăsase.

Introdusese din nou cheia în broască, o întoarse de două ori şi se închise astfel el însuşi cu victima sa.

El stinse felinarul, şi-l agăţă de centură şi se lăsă să cadă încet pe fereastră, având grijă să lase oblonul deschis pe jumătate.

Un minut mai târziu era în camera sa, agăţa felinarul la locul său obişnuit, se dezbrăca într-o clipă, se culca în întuneric şi adormea cu conştiinţa unuia care n-are nimic să-şi reproşeze.

Spre orele cinci dimineaţa, el fu trezit de strigătele ascuţite ale bătrânei servitoare. înţelese imediat că ea tocmai descoperise cadavrul stăpânului său. Fu imediat în picioare şi ieşi îmbrăcat doar pe jumătate.

Pe vremea aceea oamenii se sculau devreme, iar maestrul Laurent d'Archelles era un personaj prea important, pea stimat, pentru ca sfârşitul său tragic să nu facă senzaţie. în mai puţin de un sfert de oră după primele apeluri ale servitoarei disperate, tot orăşelul era la curent cu evenimentul.

Judecătorul, asistat de ofiţeri de poliţie, veni imediat, în fuga mare, şi pe loc îşi începu ancheta, procedând la interogatorii. Primii interogaţi au fost, lîreşte, servitoarea şi I'inacle.

Servitoarea era sinceră în durerea ei, căci ea îşi adora stăpânul. Ea spuse sincer ceea ce ştia.

Pinacle îşi jucă rolul cu o arta desăvârşită.

El, la rândul său.copleşit de durere, era incapabil să judece, să ajute justiţia, oricât de puţin. Ca şi servitoarea, putu să spună ceea ce ştia: destul de puţin.

Alergase la primul apel, aşa cum se vedea, pe jumătate dezbrăcat. Ca şi servitoarea, el constatase că uşa camerei binefăcătorului său, era închisă cu cheia pe dinăuntru. Ca şi ea, îl strigase degeaba şi constatase că fereastra era deschisă. în momentul acesta, doi sau trei vecini erau de faţă. Pătrunsese împreună cu ei în cameră pe fereastră şi îl găsise pe maestrul d'Archelles cu gâtul tăiat, ţeapăn deja.

Vecinii în cauză confirmară această depoziţie.

Pentru judecător era deja limpede că aceşti doi demni servitori nu puteau fi bănuiţi de o asemenea crimă oribilă. îi lăsă în pace cu durerea lor şi-şi îndreptă atenţia în altă parte.

Cei doi câini de pază au fost găsiţi omorîţi aproape de poarta scundă. Aceasta explica de ce nu dăduseră alarma.

Pe scurt, de la un indiciu la altul, el ajunse la această concluzie: maestrul Laurent d'Archelles fusese asasinat de tâlhari de drumul mare care, ştiindu-i sipetul bine garnisit, hotărîră să-l jefuiască. Dar sipetul era solid. Pentru a pune mâna pe conţinutul său, ar fi trebuit să-I spargă cu lovituri de topor. Dar asta nu se putea face fără zgomot. Şi zgomotul ar fi atras imediat servitorii. Fuseseră nevoiţi să se mulţumească şterpelind punga cu bani a victimei lor care nu se găsea pe mobila unde obişnuia s-o pună şi diverse obiecte a căror dispariţie o semnală servitoarea.

Rămânea să se verifice conţinutul sipetului. Ceea ce ar fi putut să-l determine să-şi schimbe concluziile.

Amabil, Pinacle indică locul unde se găsea cheia.

Sipetul fu deschis. După o listă care se găsea acolo, judecătorul îşi dădu repede seama că nu lipsea nici măcar o para din săculeţii cu bani, nici o filă de hârtie din documente.

Mulţumit de el însuşi, mândru de perspicacitatea sa, trimise pe drumuri jandarmeria călare, în căutarea tâlharilor care fugiseră prin grădină şi expedie imediat un curier la monseniorul prinţ de Montcapet, prieten personal cu defunctul,pentru a-l ruga să vină cât mai repede la l'Isle-Adam.

CEI DOI FRAŢI

în aceeaşi zi, spre orele şase dimineaţa, adică aproximativ la o oră după descoperirea crimei din l'Isle-Adam, contele de Pompignan-Ragastens se pregătea să se urce pe cal, aşa cum

obişnuia în Fiecare dimineaţă, cam la aceeaşi oră, pentru a-şi face plimbarea zilnică prin pădure.

Contele Richard de Pompignan-Ragastens era un bărbat foarte tânăr; el n-avea decât şaptesprezece ani, deşi părea de douăzeci. Era, într-adevăr, un băiat înalt, cu umeri largi, bine făcut, cu gesturi vii şi degajate, care anunţau o forţă ieşită din comun.

în ciuda tinereţii sale, avea un aer serios, puţin cam grav chiar. Şi asta deoarece era cap de familie, fiind singurul îndrumător şi susţinător al fratelui său care era mai tânăr cu cinci ani. Şi îşi dădea perfect de bine seama de greaua responsabilitate care apăsa pe umerii săi.

Când se pregătea să pună piciorul în scară, un copil ieşi din casă, trecu dintr-o săritură treptele peronului şi veni la el alergând şi strigându-l:

- Domnule!... Domnule!...

Putea să aibă cam doisprezece ani, părea voinic, plin de vigoare şi de sănătate; era zdrenţăros, pantofii erau scâlciaţi şi cu toate acestea, în alergarea sa ar fi fost greu de întrecut în eleganţa pe care o degaja.

Contele se oprise şi îl privea cum vine, surâzând afectuos.

Când ajunse, copilul strigă fluturând deasupra capului un pistolet mare:

- Domnule, adjneauri am tras într-o pasăre...

- Şi n-ai nimerit-o, Hubert? îl întrerupse contele râzând.

- Da, domnule, n-am nimerit-o, din nou, mereu. Şi totuşi, sunt sigur...

- Ai ochit prost, Hubert, eşti un nepriceput, îl întrerupse contele râzând şi mai tare.

- Şi eu îţi spus, Richard, că nu sunt un nepriceput, Că am ochit bine, mă crezi?

- Ei bine! cavalere, sublinie contele cu asprime prefăcută, uiţi că vorbeşti fratelui mai mare, capului fnmiliei.

- Este adevărat, domnule, scuzaţi-mă, mă voi strădui să nu mai uit că, chiar dacă sunteţi fratele meu, sunteţi capul familiei şi,ca atare, vă datorez respect

Şi, revenind la ceea ce-i stătea pe suflet:

- Nu înţeleg nimic, domnule... Sunt sigur de linia mea de ochire. Pasărea era la zece paşi de mine, pe o creangă. Am ochit cu grijă, nu m-am grăbit... Şi ea a zburat ca şi cum nu s-a

întâmplat nimic, scoţând mici ţipete pentru a-şi bate joc de mine.

- Aş! altădată vei fi mai norocos.

- Mă îndoiesc, domnule. Şi, în privinţa asta, m-am gândit la ceva...

- La ce? vorbeşte.

- Cred că... poate... voi nu puneţi gloanţe în pistoletul meu, lăsă în sfârşit să-i scape Hubert, privindu-l drept în ochi.

- Ce idee! surâse contele, care adăugă în sinea sa; „Mă voi păzi să pun gloanţe în pistoletul tău... O nenorocire vine atât de repede”.

Hubert nu păru prea convins şi, urmărindu-şi gândul, şi spuse alintându-se:

- Domnule, vreau să vă cer o favoare. îm promiteţi să mi-o acordaţi?

- Dacă stă în puterea mea.

- Oh! în întregime în puterea voastră. Iată despre ce este vorba: vreţi ca, înainte de plecarea voastră, să-mi reîncărcaţi pistoletul?

- Numai atât?... Dă-mi pistoletul. îţi voi da satisfacţie.

- înaintea mea, domnule, înaintea mea.

- Ah! ah!... După cum văd, n-ai încredere în mine.

- Da, domnule, spuse limpede copilul, corectânduse imediat: cel puţin în această privinţă.

- Ei bine! zise contele, după o scurtă ezitare, vino, îl voi încărca în faţa ta.

Ei se îndreptară împreună spre casă şi pătrunseră în sala de jos.

Contele deschise o ladă a cărui cheie se afla la el şi luă de acolo cantitatea de praf de puşcă şi de gloanţe necesară pentru a încărca vechiul pistolet al fratelui său. După care avu grijă să încuie lada şi să ascundă cheia în buzunar.

Efectuând această operaţie delicată sub privirea atentă a micului cavaler, spunea:

- începând de astăzi, Chapelle-aux-Mures nu ne mai aparţine. Prin urmare, îţi interzic să mergi acolo.

- Că este a noastră sau nu, puţin mă interesează. Mă voi duce dacă aşa vreau... Şi dacă cineva îmi va spune ceva nelalocul lui, credeţi-mă, domnule, sunt destul de mare pentru a răspunde...

Şi spunînd aceste cuvinte cu un aer sfidător, lovi semeţ în mânerul spadei sale.

Acest copil era într-adevăr admirabil. Iar fratele său îl admira cu toată sinceritatea. Dar în timpul acestei mici revolte el uită să supravegheze gesturile fratelui său mai mare. Acesta profită ca să ascundă cu îndemânare gloanţele şi nu puse în pistolet decât praf de puşcă.

Cu toate acestea, răspunsul lui Ilubert făcuse să-i treacă un nor peste faţa surâzătoare, care se posomori. Şi, prin fereastra deschisă, privirile i se îndreptă în direcţia castelului Montcapet. Iar în fundul pupilelor avea o expresie de ură intensă: ura săracului în dispută cu bogatul său vecin. Şi întorcându-şi privirea asupra fratelui său, zise cu o sumbră amărăciune:

- Aşadar, tu n-ai înţeles? Suntem alungaţi, auzi? Suntem goniţi de pe pământul nostru!... Tu nu vezi deci că aceşti Montcapet ne distrug cu neruşinata lor bogăţie. Tu nu vezi deci că ne dispreţuiesc?... La acele minunate petreceri pe care le dau toată ziua, bună ziua, invită toată nobilimea din regiune... în afară de noi!... îţi spun că îi stânjenim sau, mai degrabă, sărăcia noastră, lângă strălucirea lor, îi jigneşte. Ei nu mai vor s-o vadă. Atunci, ei caută să ne îndepărteze...

Astăzi este vorba despre capelă, această fâşie de pământ pe care ne-o răpesc. Mâine va fi propria noastră casă... Şi când nu vom mai avea nimic în afară de hainele de pe noi, ne vor goni ca pe nişte calici de-a lungul drumurilor, până când vom părăsi regiunea.. numai dacă nu ne vor aduna pe amândoi de pe m rpinea vreunui şanţ, morţi de foame!...

- Că Montcapeţii sunt bogaţi... este treaba tor. Nu-. ' pasă deloc de petrecerile lor strălucitoare la care inv:t1 toată nobilimea din împrejurimi, în afară de noi... Eu merg la Chapelle-aux-Mures... pentru că acolo o văd pe mica mea prietenă Rolande pe care o iubesc din toată inima... Şi atâta timp cât Rolande va veni acolo ca să mă vadă şi să se joace cu mine, mă voi duce... şi nimeni nu va putea să mă împiedice să merg acolo unde Rolande mă aşteaptă.

- Rolande? Dar, copil nefericit, Rolande este mica prinţesă de Montcapet.

- Este Rolande, răspunse Hubert cu aceeaşi blândeţe mângâietoare.

Contele clătină din cap cu un aer îngrijorat şi, ca şi cum încerca să prevadă viitorul, murmură pentru el însuşi:

- Ce ar putea oare avea în comun Rolande, prin-ţesă de Montcapet, moştenitoarea unei fabuloase averi cu un neînsemnat cavaler de Ragastens, un pârlit fără o para chioară, fără nici un căpătâi?

Cu aceeaşi blândeţe îndârjită, cu o convingere uimitor de înflăcărată, cu o seriozitate neaşteptată, băiatul repetă:

- Pentru mine, ea este Rolande şi va fi întotdeauna Rolande. Şi cred... da, cred că, pentru ea, eu sunt şi voi fi întotdeauna Hubert

- Iată-ţi pistoletul încărcat, îl întrerupse contele ridicând din umeri. De data asta eşti sigur că este încărcat cu gloanţe.

- Da, domnule, şi vă mulţumesc pentru amabilitatea voastră.

Ieşiră. Contele, cu acelaşi aer puţin ironic, continuă:

- De data asta, dacă vei greşi din nou ţinta, vei fi obligat să-ţi recunoşti nepriceperea.

- Da, domnule... Dar, de data asta, veţi vedea că nu voi mai greşi.

Contele se întoarse pentru a-şi ascunde surâsul maliţios care-i rătăcea pe buze şi sări în şa. De la înălţimea calului, ca atrasă de o forţă irezistibilă, privirea i se îndreptă încă o dată în direcţia castelului Montcapet. Dar acum nu se mai citea ură în ochii săi, ci o patimă, o patimă arzătoare, de neînlăturat, tiranică. Se gândea:

„Ceea ce iubesc şi ceea ce urăsc cel mai mult pe lume, se află acolo: toată viaţa mea”.

Cuprins de un acces neaşteptat de mânie, înfipse pintenii în coastele calului care porni în goana mare, scoţând un nechezat de durere.

- Plimbare plăcută! îi strigă Hubert.

Şi imediat, cu pistoletul în mână, cu nasul în vânt, cu ochii la pândă, plecă la vânătoare spunând:

- Vom vedea dacă eu sunt cel nepriceput.

Un piţigoi veni să se aşeze pe o creangă, ciripind. Fără întârziere, Hubert îl luă la ochi. Era cât pe ce să apese pe trăgaci. Se răzgândi deodată şi, punându-şi pistoletul la centură, cu un aer hotărît, spuse:

- Nu, pe cuvântul meu. Acum, când sunt sigur că pistoletul este încărcat cu gloanţe, să ne păstrăm lovitura pentru o ocazie care să merite osteneala. Pentru a-i dovedi lui Richard că nu sunt un nepriceput, cum spune el, vreau să-i prezint un vânat mare... Dacă aş putea găsi un mistreţ!... Ar fi superb!... Gata, am hotărît, voi avea, pentru debutul meu, un.mistreţ... La vânătoare, Hubert, la vânătoare!... Şi se lansă în pădure.

AMAZOANA

Şi contele de Pompignau se lansase în pădure. Numai că el mersese departe. Timp de aproape o jumătate de oră, cufundat într-o reverie adâncă, îşi lăsase animalul să meargă de capul său. Şi deodată, se trezise. Acum era extrem de agitat. îşi îndrepta calul la dreapta, la stânga, înapoi, se ridica în scări pentru a vedea în depărtare, se oprea c'a să asculte. Cu siguranţă, el căuta pe cineva sau ceva.

Deodată, cum se oprise încă o dată ca să asculte, auzi tropotul unui cal pe o cărare aflată la dreapta sa. Faţa i se destinse. Dădu pinteni calului, murmurând:

- Ea este!

La cotitura drumului, el zări o amazoană care se îndrepta spre el în trap mărunt. Ea avea o mască pe faţă.

Pompignan, cu pălăria în mână, o abordă pe această iimazoană şi se înclină peste gâtul calului pentru a o saluta.

Ea îi răspunse cu graţie. Era limpede că se cunoşteau. Nu era poate un rendez-vous. Dar nu era mai puţin clar că amazoana se aştepta 3a această întâlnire, căci nu se arătă surprinsă.

Amazoana îşi puse calul la pas. Pompignan se plasă aproape de ea şi înaintară încet, unul lângă altul. Câtva timp nu discutară decât banalităţi. Brusc, ca şi cum ar fi continuat o conversaţie întreruptă mai înainte, Pompignan trecu la atac, cu o voce pe care pasiunea o făcea să tremure:

- Doamnă, nu vreţi să îndepărtaţi în fine această asprime de neînduplecat pe care o manifestaţi faţă de mine? Nu aveţi, în sfârşit, un cuvânt de speranţă pentru mine?... Nu-mi spuneţi cine sunteţi?...

Ea îl fixă cu o privire adâncă şi glumi:

- Domnule de Pompignan, sunteţi un copil. Ce încredere se poate avea în dragostea unui copil?

- Puneţi-mă la încercare şi veţi vedea dacă, în acest piept de copil, nu bate o inimă de bărbat... A unui bărbat gata să-şi verse sângele, pentru voi, până la ultima picătură.

- Ei, Dumnezeule! ce să fac eu cu sângele vostru?

Spusese asta râzând. Adăugă imediat, foarte serioasă, fascinându-l cu privirea:

- Dacă aş consimţi să vă pun la încercare, aşa cum mă imploraţi, v-aş cere ceva mai puţin obişnuit.

- Vorbiţi doamnă, porunciţi!... Trebuie să duc la îndeplinire o faptă eroică demnă de vechii cavaleri?... Trebuie să comit o crimă?... Sunt guta, doamnă. Calea pe care mi-o veţi indica va deveni calea mea, mă voi angaja pe ea fără ezitare şi jur pe Dumnezeu să merg fără slăbiciune până la capăt, chiar dacă asta m-ar arunca în fundul iadului. Şi, de altfel,iadul va fi pentru mine paradisul dacă sunteţi lângă mine, a mea!...

- Şi dacă v-aş spune: „Domnule de Pompignan, v-aş putea iubi şi eu... Oh! înţelegeţi bine, calmaţi-vă entuziasmul... nu vă întristaţi... Spun doar: aş putea să vă iubesc într-o zi, aş putea fi a voastră. Dar această zi ar putea să nu vină niciodată dacă nu veţi suprima un bărbat care se ridică între noi...” Dacă v-aş spune asta, ce mi-aţi răspunde?

- V-aş răspunde: „Numiţi-l pe acest bărbat. Şi, oricine ar fi, oricât de înalt personaj ar fi, puteţi să-l consideraţi bifat de pe lista celor vii”.

Umbra unui surâs trecu pe buzele purpurii ale amazoanei. Şi, ca şi cum totul fusese hotărît, spuse:

- Bine, peste două ore, adică spre orele nouă, să fiţi la castelul Montcapet. Vi se va indica cel pe care trebuie să-l loviţi.

El se bâlbâi, posomorât brusc:

- Ei! ce să caut eu la castelul Montcapet!... Nu-l cunosc pe acest prinţ, înghiţi-l-ar iadul, şi nici nu vreau să-l cunosc.

Fără să vrea, lăsase să răzbească ura care-l devora.

Ea îşi dSdu sear < de asta. Se părea că nu-i displăcea, căci pe buze îi apăru din nou o urmă de surâs.

- Fiţi liniştit, făcu <.», nu-l veţi vedea pe prinţ. FI a fost chemat în această dimineaţă la I'Isle-Adam şi nu <e va întoarce până la venirea voastră. Veţi fi primit de ducele de Sorrientes.

- Şi ce-i viij *pune ducelui de Sorrientes pentru a-mi justifica această vizită?

- Vă veţi irăta supărat puţin. Veţi discuta despre contestaţia noastră cu privire la Chapelle-aux-Mures.

Sigură că el va veni, îi întinse mâna.

Ekse aplecă asupra acestei mâini pe care depuse un sărut înflăcărat, fremătând din creştet până-n tălpi.

Ea nu se grăbi să-şi retragă mâna. Dar, atunci când în sfârşit o retrase, această mână lăsă în urmă un fulger roşu.

Amazoana avea pe deget un inel de aur foarte simplu, pe care era fixat un rubin enorm, roşusângeriu, cum rar se vede, tăiat în formă de romb, care nu putea trece neobservat din cauza reflexelor sale ciudate şi a formei sale, probabil unice.

IV

CONTELE DE POMPIGNAN

Amazoana dispăruse de mult. Şi Pompignan era tot nemişcat, chiar în locul unde ea îi dăduse mâna să i-o sărute, asemenea unei statui călare.

Porni în sfârşit în goana mare şi reluă drumul spre casă unde ajunse curând. Fără întârziere, purcese la o toaletă dichisită şi îşi puse hainele cele mai bogate, adică cele cure erau mai puţin uzate, mai puţin decolorate. în orice altă împrejurare, sărăcia acestui costum i-ar fi rănit orgoliul până la sânge. Dar, în momentul acesta, bucuria, o bucurie puternică, ameţitoare, îl punea în mişcare. Nu se gândea la nimic altceva, decât că ea îi va iubi într-o zi, că ea va fi a lui.

Cu toate acestea, el nu uita că, pentru a fi a lui, trebuia să comită un omor, căci uneori se întrista şi rămânea gânditor. Dar se întorcea repede la toaleta sa, bucuria îi însenina din nou faţa. Şi asta arăta că pentru a o determina să devină a lui, era hotărât să comită o crirnî, zece crime dacă era necesar.

Se urcă din nou în şa şi plecă.

La orele nouă descăleca în faţa peronului monumental al castelului. Ducele de Sorrientes îl primi pe contele de Pompignan cu acea politeţe rafinată care-i deosebea pe marii seniori de ceilalţi şi care, în cazul lui, era dublată de politeţea spaniolă, încă mai rafinată.

începu prin a-şi scuza ruda prin alianţă, prinţul de Montcapet, care se dusese în mare grabă la l'Isle- Adam, la aflarea asasinării vechiului său prieten, maestrul Laurent d'Archelles, asigurându-l că era dezolat că nu-l putuse primi pe

nobilul vizitator şi se declară extrem de onorat să-l înlocuiască în această ocazie şi gata să-l asculte.

Cei doi seniori se aşezară. Trebuie să semnalăm aici că, în spatele fotoliului ducelui, se găsea o uşă. în spatele fotoliului contelui, o altă uşă.

- Conte, începu ducele, descoperind într-un surâs I amabil două rânduri de dinţi strălucitori sub o mustaţă neagră subţire, am auzit vorbindu-se despre cavalerul de Ragastens care, pe vremuri, era un viteaz| care săvârşea acte de bravură ce păreau extraordinare.

- Era străbunicul meu, răspunse Pompignan,] luând o atitudine mândră.

- Nu se spune oare că domnul de Pompignanj Ragastens, tatăl vostru, şi-a cam ştirbit averea?

- Tatăl meu, replică mândru Pompignan, era liber] să facă ce credea de cuviinţă cu averea sa, fără caj nimeni să-i poată reproşa ceva.

Şi cu un aer sfidător:

- Fapt este că sunt sărac, foarte sărac, domnule.

Până acum, încă nu fusese pronunţat nici un cuvântI

despre Chapelle-aux-Mures, care servea drept pretext pentru această vizită. Şi, lucru ciudat, dacă Pompignan nu părea grăbit să abordeze acest subiect, Sorrientes nu părea mai grăbit decât el şi nu spunea nicj un cuvânt pentru a-l aduce în discuţie.

în clipa aceea, uşa care se găsea în spatele ducelui se deschise şi intră o tânără femeie, îmbrăcată în întregime în alb. Era imposibil să-ţi imaginezi o frumuseţe mai desăvârşită decât aceea care tocmai apăruse acolo.

în această tânără femeie, desăvârşit de frumoasă, extrem de graţioasă, de un farmec captivant, Pompignan, tresărind de patimă stăpânită, o recunoscu pe amazoana sa.

Surâzătoare şi sprintenă, ea veni la duce care îi sărută galant mâna şi o prezentă ceremonios:

- Nobila doamnă Jocelyne de Hautfort, ducesă de Sorrientes, iubita mea soţie.

Pompignan nu putu decât să se încline adânc, îngăimând un compliment.

Totuşi, ducesa de Sorrientes nu părea că-l recunoscuse. Avu naivitatea ca în primul moment să se mire. Dar el îşi spuse: ,

„Neghiob ce sunt, doar nu putea să-mi facă semne de complicitate de faţă eu soţul său! Este mai prudentă decât mine. îşi joacă rolul conştiincios. Ei bine! să facem ca ea, să jucăm comedia... în aşteptarea dramei”.

Dar contele jtu-i lăsă timp să-şi joace rolul. Scuzându-se, ceru permisiunea să lipsească o clipă şi ieşi, lăsându-l între patru ochi cu soţia sa.

Pompignan profită de ocazie şi, apropiindu-se de ducesă, îi spuse cu o voce fierbinte:

- Vedeţi, doamnă, mi-aţi poruncit să vin şi m-am supus. Iată-mă.

- V-am poruncit să veniţi?... Eu!... exclamă ducesa.

- încă vă mai îndoiţi de dragostea mea? Nu vedeţi că vă aparţin trup şi suflet?... Vă implor, pentru că întâmplarea ne ajută, nu vreţi să consimţiţi la mărturisirea preţioasă la care vă rog cu umilinţă de o lună întreagă?

Uimirea ducesei creştea tot mai mult. îl privea înmărmurită, şi era atât de surprinsă încât nu-şi găsea vocea pentru a-l întrerupe.

Ea reuşi, în fine, să răspundă, pe un ton de suverană scmeţie:

- Destul, domnule, sau chem să vă arunce afară ca pe un bădăran.

Pompignan rămase zdrobit, nereuşind să-şi revină, neînţelegând nimic. Şi, deodată, o idee îi trecu prin minte, inspirându-l:

„Trebuie că suntem ascultaţi… Soţul ei nu se încrede poate, n-a ieşit probabil decât pentru a ne spiona… Se spune că spaniolii sunt foarte geloşi… Ah! triplu nătărău ce sunt, n-am înţeles asta, m-am comportat ca o brută!… Din fericire, ea nu şi-a pierdut capul”.

Şi, cu voce tare, înclinându-se până la pământ:

- Iertare, doamnă, nu vă grăbiţi să mă condamnaţi... Am crezut că recunosc în dumneavoastră o persoană care mi-e scumpă... Simplă confuzie, doamnă, acum văd bine că m-am înşelat... Binevoiţi să acceptaţi scuzele mele cele mai umile şi că nu mi-a trecut niciodată prin minte să mă sustrag de la respectul ce vi se datorează.

Părea foarte sincer şi foarte ruşinat. Ducesa acceptă explicaţia, foarte naturală de altfel, şi scuzele care i se adresară cu căldură.

In clipa aceea, ducele reveni. Soţia sa se retrase, răspunzând cu o uşoară şi graţioasă înclinare a capului la salutul respectuos al contelui.

Pompignan, complet zăpăcitde neplăcuta întâmplare, o urmări îndepărtându-se cu o privire pasionată şi plină de admiraţie, până când uşa se închise în urma ei.

Exact în clipa aceea, da, chiar atunci când această uşă se închidea, uşa plasată în spatele lui se deschise. Zgomotul pe care-l făcu această uşă care se deschidea, aproape se suprapuse cu zgomotul făcut de uşa care se închidea în cealaltă extremitate a vastului salon. Dar el avea auzul fin. El percepu limpede acest zgomot în spatele lui. Se întoarse involuntar.

Şi rămase înmărmurit, cu ochii măriţi de o uimire nemăsurată.

Acolo, în cadrul acestei uşi care se deschidea în timp ce cealaltă se închidea, tocmai apăruse o tânără femeie.

Şi această femeie era aceeaşi care tocmai ieşise prin uşa cealaltă.

Da, aceeaşi, exact aceeaşi... Doar că aceasta era îmbrăcată în întregime în negru, în timp ce cealaltă era în alb din cap până-n picioare. Doar că aceasta avea o figură serioasă, în timp ce cealaltă avea o figură surâzătoare.

- Buimăcit, Ponipignon se întreba dacă visa sau înnebunise. Ea înaintă spre ei cu acelaşi mers suplu şi graţios ca al celei care tocmai ieşise.

Abia atunci observă că nou-venita avea pe deget un rubin: acel rubin despre care am vorbit deja şi el exclamă în sinea lui:

„Ea este!... Iat-o pe amazoana mea!”

în acest timp, ducele de Sorrientes care, fără să aibă aerul, îl urmărea cu atenţie, începu să râdă, văzându-i buimăceala şi, fără să spună nimic, lovi un clopoţel şi dădu un ordin lacheului care veni în fugă. Apoi i se adresă lui Pompignan:

- Domnule conte, am avut onoarea, adineaori, să v-o prezint pe doamna ducesă de Sorrientes, vă prezint acum pe sora sa geamănă, Dalida de Hautfort cumnata mea, căreia noi îi spunem llermosa.

Şi el explică:

- llermosa este un cuvânt spaniol care înseamnă frumoasă.

Pompignan nu avu timpul să-şi prezinte complimentul. Ducesa, chemată de soţul ei, tocmai reapăruse şi, surâzând, ghicind ce se petrecea după figura vizitatorului, veni să se aşeze alături de sora sa.

Pompignan le cercetă amănunţit şi cu mare atenţie şi pe una şi pe cealaltă, fără să găsească un indiciu cât de mic pentru a le putea deosebi.

- După cum vedeţi, continuă ducele, asemănarea este atât de perfectă încât, pentru a evita orice confuzie, una poartă întotdeauna toalete albe sau deschise la culoare, iar cealaltă toalete negre sau închise.

Pompignan trebui să facă un mare efort pentru a se smulge din stupoare şi a-şi prezenta complimentele obişnuite. Conversaţia, pe teme banale, continuă aproape zece minute şi cele două surori se retraseră.

La câteva clipe după plecarea celor două surori, în curtea de onoare a castelului se auzi galopul unui cal. Ca şi cum asta ar fi fost semnalul aşteptat, ca şi cum ştia că totul fusese hotărît dinainte, ducele de Sorrientes îl concedie cu nenumărate amabilităţi, pe contele care, dinspre partea lui, nu dorea decât să plece de acolo.

El plecă în urma unui lacheu care-i arăta drumul şi-l conducea la fel de ceremonios ca la venire.

Şi iată că, traversând un culoar, se trezi brusc înaintea lui cu o apariţie. Era oare doamna în negru sau doamna în alb? El n-ar fi ştiut s-o spună, întrucât qceastă apariţie era înfăşurată cu grijă din cap până-n picioare într-o pelerină cu glugă de o culoare neutră.

Dintr-o suflare, încât abia reuşi să priceapă, apariţia îi şopti:

- Bărbatul pe care trebuie să-l loviţi dcscalecă în faţa peronului.

Şi, înainte ca Pompignan, prins din nou de un fel de ameţeală, să poată spune ceva, să schiţeze un gest, apariţia se evaporase. Ca pentru a-i interzise orice căutare, orice indiscreţie, lacheul care îl preceda se întoarse şi se opri, invitându-l astfel să-l ajungă din urmă. „

Pompignan îl urmă cu pas furios, mormăind:

- Pe toţi dracii, asta este casa misterelor!... Doar dacă n-am înnebunit lără să-mi dau seama de asta.

în faţa peronului el văzu, într-adevăr, bărbatul ce trebuia să-i fie indicat. El descăleca, părea mâhnit, avea trecut pe sub centură un plic mare, pecetluit şi sigilat. llermosa şi Jocelyne veneau în întâmpinarea sa, iar el îl auzi cum le spunea:

- Mi-am adus înapoi testamentul... Şi Pompignan, complet îngrozit, plecă spunându-şi: „Prinţul de Montcapet!... Prinţul de Montcapet este acela pe care trebuie să-l lovesc!... De ce?... de ce?...”

V

DUPĂ TATĂ, FIICA

Contele de Pompignan reveni acasă în goana mare. Spera că rapiditatea acestei curse nestăpânite îi va răcori creierul supraîncălzit, îi va reda luciditatea care-i lipsea complet în acest moment şi de care, mai mult ca oricând, avea nevoie. Singurul rezultat pe care-l obţinu fu acela că-şi istovi calul.

Acasă, se plimbă mult timp cu paşi mari, căutând răspuns la această întrebare capitală care prinsese rădăcini în el şi îl hărţuia cu insistenţa unei obsesii!

- De ce trebuie să-l lovesc pe prinţul de Montcapet?

După ce-şi scormoni memoria, sfârşi prin a-şi aminti:

- Am auzit spunându-se că aceste doamne de Ilautfort, pe care nu le-am văzut niciodată, nu trăiesc decât din generozitatea prinţului. Or, ele sunt singurele lui rude. Şi, dacă s-ar întâmpla să moară, ele ar moşteni imensa lui avere.

Acest gând i se păru absurd. Şi, ridicând din umeri, continuă: •

- Da, dar uit, se pare, că mai este şi Rolande, fiica prinţului şi moştenitoarea lui directă... Deci, amazoana mea care mi-a poruncit să-I lovesc pe prinţ, nu-l poate moşteni... doar clacă Rolande nu dispare şi ea la rândul ei...

Plictisit să mai analizeze, sfârşi prin a izbucni bine dispus:

- La dracu!... Trebuie să-l lovesc pe prinţ pentru că este un obstacol pentru dragostea noastră - căci ca mă iubeşte, aş putea să jur - ea a spus-o... aşa trebuie să fie. De ce, cum de este prinţul acest obstacol? Nu contează. El este... pentru că a spus-o ea... Prinţul de Montcapet va muri, jur pe Dumnezeu sau pe diavol!

Aproape în acelaşi moment în care contele de Pompignan se decidea să-l lovească pe prinţul de Montcapet, Gaspard Pinacle se găsea la Chapelle-aux- Mures. Ca şi în noaptea

precedentă, după moartea maestrului Laurent d'Archelles, el era aşezat pe un fragment de coloană şi aştepta.

Ca şi în noaptea precedentă, o femeie înfăşurată într-o largă pelerină de culoare gri, cu gluga coborîtă, apăru deodată înaintea Lui, iară să poată spune, nici de această dată, de unde răsărise. Şi această femeie avea pe deget rubinul pe care am avut ocazia să-l descriem de mai multe ori.

Cu vocea ei armonioasă, pe acelaşi ton scurt imperativ, ea rosti:

- A sosit ora. Mâine, după petrecerea care se va da la castel, trebuie ca tot ce s-a stabilit între noi să fie dus la îndeplinire.

- Doamnă, sc stabilise între noi să vă remit o copic a testamentului prinţului de Montcapet. Această copie v-am remis-o în această noapte. Era stabilit, în plus, să mă ocup de mica prinţesă Rolande. Dacă am înţeles bine, doamnă, este vorba de a omorî acest copil. Este posibil, cu toate acestea, ca eu să fi înţeles rău intenţiile voastre. Permiteţi-mi doamnă, să vă rog cu uitiilinţă să precizaţi limpede ordinele voastre cu privire la acest subiect.

- Ai înţeles foarte bine. Trebuie ca mâine, la sfârşitul petrecerii, mica prinţesă Rolande să termine cu viaţa. Cadavrul său trebuie să dispară, încât să nu poată fi regăsit niciodată.

- Bine, doamnă. Mâine, la sfârşitul petrecerii, mica prinţesă Rolande va sfârşi cu viaţa, iar cadavrul său nu va fi găsit niciodată...

VI

ANIVERSAREA ROLANDEI

în această dimineaţă de 12 mai, ziua aniversării naşterii Rolandei, era mare sărbătoare la castel, unde prinţul de Montcapet invitase toată nobilimea din împrejurimi.

Toată nobilimea răspunsese cu amabilitate invitaţiei. Şi, de la orele opt dimineaţa, în marea curte de onoare, era o defilare neîntreruptă de seniori şi de nobile doamne, toţi împodobiţi cu cele mai frumoase veşminte, acoperiţi de bijuterii şi pietre preţioase, veniţi, unii în trăsuri, alţii în litiere, cei mai mulţi călare, doamna pe crupa calului, în spatele soţului, fratele sau servitorul formând escorta, conform obiceiului timpului. Şi toată această lume se înghesuia în imensa galerie la capătul căreia se vedea scara monumentală de marmură albă, cu turnantă dublă

şi unde mesele erau instalate pentru banchetul care trebuia să urmeze după prezentare.

în camera de ceremonie, sub ochiul vigilent al guvernantei, cameristele roiau în jurul Rolandei care se lăsa în voia lor cii o seriozitate amuzată.

Când au terminat s-o îmbrace, Rolande se postă înaintea unei oglinzi înalte.

- Nu-i aşa că sunt frumoasă? Cu adevărat, da. Mă voi duce imediat la Chapelle-aux-Mures pentru a mă arăta gătită astfel bunului meu prieten. Iar el va fi foarte mulţumit să mă vadă atât de frumoasă.

Guvernanta salută şi apoi, ridicându-se, severă, decretă de la înălţimea coleretei sale:

- Nu veţi merge la Chapelle-aux-Mures.-Nu, nu şi nu.

Rolande izbucni în râs, salută imitând cu iscusinţă gestul rigid al guvernantei şi rosti:

- Nu şi nu? Ei, bine! mă voi duce.

- Nu vă veţi duce. Nu vă veţi mai duce la Chapelleaux-Mureş. Este ordinul monseniorului. Iar cei doi Ragastens sunt oameni de nimic. Mai ales acel mic cavaler Hubert, pe care îndrăzniţi să-l numiţi bunul vostru prieten, este un adevărat cavaler gata de orice fărădelege, cu marele său pistol la cingătoare, cu spada aia ruginită şi haina ruptă în coate. Iar astăzi sunteţi la vârsta înţelegerii la ce vă obligă ilustrul blazon al Montcapeţilor... Aşadar...

- Mă voi duce, o întrerupse scurt Rolande.

Şi scoase limba spre guvernantă, care ridică braţele, indignată.

Nu era încă decât o copilă foarte mică.

A opta sa primăvară începea în această zi de 12 mai 1565.

Uşa se deschise şi intră prinţul de Montcapet.

Veselă şi uşoară, Rolande alergă în întâmpinarea lui, îi sări de gât, îşi lipi obrazul proaspăt şi roşu de al său şi, cu un accent de dragoste adâncă, îl întrebă:

- Tată, bunul meu tată, te gândeşti mereu la biata mea mamă care este în cer?

- Mereu, copila mea, n-o voi uita niciodată.

Şi în sinea lui:

„Vai! nu pe mama ta moartă o plâng în clipa asta, ci pe tine, biată copilă. Când eu nu voi mai fi, ce se va întâmpla cu tine, fiica mea adorată?”

După cum se vede, prinţul continua să fie urmărit de presimţiri funeste, sub influenţa cărora îşi luase dispoziţiile testamentare.

- Dar astăzi nu trebuie să plângem. Este o zi foarte frumoasă pentru tine, copila mea scumpă şi nu vreau să te întristez cu lacrimile mele.

Şi luând un ton ceremonios:

- E timpul, veniţi, prinţesă, vă voi prezenta iluştrilor noştri oaspeţi care s-au adunat şi vă aşteaptă pentru ca să vă aclame şi să vă felicite.

Iar copila, deja alinată de blândul surâs părintesc, bătu veselă din palme şi, imitând atitudinea gravă, aproape solemnă a tatălui, zise:

- Vă urmez, domnule.

în galerie, era o mulţime scânteietoare. Toată această lume mergea încoace şi încolo, râdea şi flecărea, aşteptând evenimentul despre care toată provincia vorbea de opt zile.

Şi, deodată, toţi se opriră, toate capetele se ridicară spre înălţimea scării monumentale şi se porniră aclamaţii, crescură, se derulară ca un bubuit de tunet, se rcpercută pe sub bolţi.

Acolo sus, ţinându-şi fiica de mână, prinţul de Montcapet tocmai apăruse. El se aplecă, o apucă pe Rolande pe sub subsuori, o ridică în toată înălţimea braţelor sale şi o prezentă mulţimii tăcute şi atente, cu o voce puternică:

- Nobili seniori, nobile doamne, am onoarea să prezint Senioriilor Voastre prea înalte, pe preanobila şi preaputernica prinţesă Rolande de Montcapet, scumpa mea fiică, căreia i-am delegat, începând de azi, toate titlurile mele, drepturile şi privilegiile.

Şi din nou, aceleaşi aclamaţii lungi, unanime, formidabile, zguduiră zidurile impunătorului castel feudal.

Cu un pas lent, solemn, prinţul coborî scările de marmură ale monumentalei scări, ţinându-şi din nou fiica de mână.

în spatele lui urmau cele două bune verişoare, cele două surori gemene: Dalila de Hautfort, cea mai în vârstă, deoarece venise pe lume cu o jumătate de oră înaintea celeilalte. Dalila sau Hermosa - doamna în negru - şi Jocelyne, ducesa de

Sorrientes - doamna în alb - dândti-i mâna nobilului său soţ, Rodrigue, duce de Sorrientes. în toată această nobilă şi numeroasă asistenţă, nu s-ar fi putut găsi, cu siguranţă, figuri mai strălucitoare de o bucurie mai mare şi mai sinceră decât cele ale celor două surori şi a ducelui.

Invitaţii, formară spontan un culoar viu şi Rolande, condusă de tatăl său, trecu serioasă, răspunzând cu surâsuri şi sărutări felicitărilor care planau asupra ei din toate părţile.

TRANDAFIRUL SĂLBATIC

La sfârşitul acestei prezentări, fu servit un ospăţ fantastic, la care luară parte mai multe sute de comeseni.

Rolande, aşezată în faţa prinţului de Montcapet, pe un tron ridicat la acelaşi nivel cu al tatălui ei, prezida la masa de onoare. Dar cum aceste agape, care l-ar Fi făcut să pălească de invidie pe însuşi Gargantua, urmau să se prelungescă toată ziua şi a doua zi pentru aceia care, având domeniile prea îndepărtate pentru a pleca la drum Ia venirea serii, trebuiau să-şi petreacă noaptea la castel, se stabilise ca mica prinţesă să stea la masă timp de o oră, o oră şi jumătate, după care să fie luată de guvernantă.

Rolande cunoştea acest amănunt.

Mai întâi, o distră spectacolul care se desfăşura în faţa ei.

Dar curând Rolande se plictisi să admire aceste minunăţii gastronomice. Amintirea celui pe care-I numea „bunul meu prieten”, Hubert de Ragastens, îi reveni în memorie. Şi dorinţa de a i se arăta în frumoasele ei veşminte, cu splendidul său colier şi coroana de prinţesă, deveni atât de imperioasă încât nu-i mai putu rezista.

Băuturile începeau să înfierbânte capetele, însufleţirea creştea, o veselie imensă domnea în rândul comesenilor, nimeni nu se mai ocupa de ea. Ea văzu asta foarte bine, profită cu dibăcie de neatenţia generală pentru a se strecura afară din galerie, a trece prin curte, din curte în parc unde începu să alerge spre Chapelle-aux-Mures.

Foarte şireată şi de o inteligenţă peste vârsta ei, ea îşi socotise foarte bine treaba, căci, atunci când se văzu singură sub arborii cei mari care începuseră să se acopere de muguri, izbucni în frumosul ei râs, spunând:

- Monseniorul tatăl meu va crede că am fost luată de guvernantă, iar guvernanta va crede că sunt încă la masă, în faţa monseniorului. Am înaintea mea un întreg sfert de oră.

Ajunse la Chapelle-aux-Mures.

Hubert o aştepta acolo cu răbdare, de o bună bucată de timp. Avea ca de obicei imensa sa spadă care-i bătea pulpele şi, la cingătoare, marele său pistolet.

Rolande veni la el cu paşi lenţi şi solemni şi-i făcu o reverenţă ceremonioasă:

- Bună ziua, domnule cavaler.

El rămase zăpăcit complet. O privea făcând ochi mari. Evident, n-o mai recunoştea în această „frumoasă doamnă” pe mica sa prietenă cu care alerga în pădure, se căţăra în copaci, lua ouăle din cuiburi.

Dintr-o cochetăric inconştientă, se roti în faţa lui şi se fandosi:

- Nu-i aşa că sunt frumoasă?

El nu răspunse încă deoarece uimirea îl amuţise. Dar îşi împreună mâinile contemplând-o cu ochi fermecaţi, strălucind de o admiraţie sinceră.

Ea văzu foarte bine că el o găsea frumoasă, cum spunea ea. Şi asta o înveseli cu totul. Dar inima sa bună şi prietenia sa, copilărească, dar puternică, sinceră, deja adânc înrădăcinată, o făcură să înţeleagă sfiala care îl paraliza, să găsească remediul care trebuia să i-o risipească. Ea veni la el, dar nu cu acel pas ceremonios, ci cu mersul ei vioi şi uşor şi-i aplică pe amândoi obrajii două sărutări răsunătoare, spunând:

- Asta nu este un motiv ca să nu ne spunem bună ziua.

Şi ca prin minune, el se dezgheţă.

La rândul său, cu totală inocenţă, îi înapoie sărutul, o luă de mâini şi o privi o clipă cu atenţie, cu o admiraţie înflăcărată pe care o exprimă cu voce tare, spunând:

- Cât eşti de frumoasă!

- Ştiam bine că mă vei găsi frumoasă... Tocmai pentru asta am vrut să mă arăt ţie în frumoasele mele veşminte.

- Dar de ce eşti gătită atât de frumos?

- Uiţi că astăzi este aniversarea mea.

Se priviră o clipă cu atenţie, cu o emoţie adâncă, în timp ce mâinile lor se strângeau cu putere. El o văzu încă fremătând şi, pentru a-şi schimba părerea, întrebă:

- Atunci, pentru aniversarea ta ţi-ai pus aceste frumoase veşminte şi aceste minunate bijuterii?

- Cu coroana mea de prinţesă... căci tu nu ştii, acum sunt prinţesă.

- Prinţesă!

- Şi tu, tu ce eşti?

- Eu, eu nu sunt decât cavaler... un biet cavaler.

Veselă, ea bătu din palme:

- Tu vei fi cavalerul meu şi eu voi fi doamna ta. Şi eu vreau, începând de acum, să-ţi dau o garanţie a fidelităţii mele, cum fac prinţesele din frumoasa mea carte faţă de cavalerii pe care i-au ales.

în apropierea ei se găsea un trandafir sălbatic deschis într-un enorm buchet de fiori. Ea culese cel mai frumos dintre aceşti trandafiri sălbatici, îl trecu printr-una din butonierele hainei sale de postav peticită şi se îndepărtă puţin pentru a-l admira:

- Iată-te decorat mai bine decât mine cu bijuteriile mele, iată-te mai frumos decât mine!

- Mai frumos decât tine, asta este imposibil. Mi se pare deja foarte greu să fiu doar tot atât de frumos ca tine.

- Acum, că m-ai văzut în frumoasele mele veşminte, plec.

- Deja! făcu el cu o expresie de inexprimabil regret.

- Trebuie, spuse ea cu un aer serios, am plecat pe ascuns, poate că mă caută. îţi vine să crezi? pentru că acum sunt prinţesă, nu mai vor să mă lase să vin să te văd.

- Ca şi la mine! Domnul fratele meu mi-a interzis să vin la Chapelle-aux-Mures.

/ /

' ' / /

- Pentru ce aceste interdicţii?

- Nu ştiu, răspunse el cu naivitate.

- Şi ce i-ai răspuns fratelui tău?

- I-am spus că voi veni oricum, când îmi va plăcea. Şi tu, ce ai răspuns?

Avea în voce un fel de nelinişte nedefinită.

Ea răspunse:

- Am dat acelaşi răspuns ca şi tine.

Izbucniră în râs în acelaşi timp. Visătoare, ea continuă:

- Mă întreb de ce nu vor ca noi să nu ne mai vedem.

Şi, îndreptând asupra lui albastrul ochilor săi luminoşi:

- Pentru că sunt prinţesă! Frumoasă treabă!... Pentru tine, voi fi întotdeauna mica ta prietenă Rolande; pentru mine, tu vei fi întotdeauna bunul meu prieten Hubert. Şi degeaba vor face şi vor spune, aşa va fi întotdeauna.

Se îmbrăţişară ca frate şi soră şi se despărţiră.

Ea, ducând cu sine cuibul strâns la piept, ca o comoară preţioasă, luă drumul spre caste*

El, se îndreptă spre săraca lui locu'aţă, privind cu imensă emoţie trandafirul sălbatic pe care ea i-l pusese la butonieră. Făcu o sută de paşi şi se op i.

Scoase trandafirul de la butonieră şi ţinându-l între degete, aproape de faţă, îl contemplă o clipă cu un aer visător. Apoi îl duse încet la buze şi-l atinse cu delicateţe, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l strivească, cu un fel de ardoare religioasă. După care îşi desfăcu haina şi puse trandafirul la piept, în dreptul inimii. Şi rcîncheindu-şi haina deasupra, murmură:

- Şi eu îi voi fi fidel până la moarte. Prefer să-mi ia tot sângele din vine picătură cu picătură decât să-mi smulgă această garanţie de fidelitate pe care mi-a dat-o spunând că va fi doamna mea.

Pronunţase aceste cuvinte cu voce tare şi cu un aer solemn, ca şi cum îşi făcea lui însuşi un jurământ pe care nu trebuia niciodată să-l uite şi nici să-l încalce. Şi deodată, se Iovi peste frunte, strigând:

- Iată ce ar fi trebuit să-i spun adineaori, când mia dat această garanţie care trebuie să-mi poarte noroc. Iată ce vreau să-i spun, imediat. Ea nu poate fi prea departe, alergând, o voi ajunge repede.

Spunând asta, el era foarte sincer. Adevărul este că, fără s-o ştie se minţea el însuşi. Ca toţi îndrăgostiţii trecuţi, prezenţi şi viitori, tineri sau bătrâni, încerca nevoia imperioasă s-o revadă încă o dată pe aceea pe care o iubea. Şi era foarte fericit să aibă un pretext plauzibil pentru el însuşi pentru a alerga după ea. Ceea ce se grăbi să facă.

VIII

HUBERT

Nici Rolande, nici Hubert, nu bănuiseră că întrevederea lor avusese un martor invizibil.

Acest martor era Gaspard Pinacle care, ascuns printre mărăcini, în mijlocul ruinelor capelei, nu pierduse nici măcar un singur cuvânt, nici un gest. Pinacle care, atunci când o văzu pe Rolande îndepărtându-se, ieşi târîş din ascunzătoarea sa şi, strecurându-se Iară zgomot pe lângă mărăcini şi tufişuri, ca o reptilă veninoasă, se lansă e urmele ei.

Atunci când Hubert reveni alergă?*J pentru a o vedea încă o dată pe Rolande, el văzu iin bărbat care căra o povară şi alerga pe sub pomi, a cunzându-se. Rămase o clipă încremenit, gândind:

„Dar... dar... el o duce pe Rolande! Şi nu este unul dintre servitorii prinţului... pentru că întoarce spatele castelului!...”

Atunci, el strigă din toate puterile: - Rolande!... Rolande!...

Nu primi nici un răspuns. Bărbatul care fugea părea că-şi măreşte goana.

încă o clipă, uimirea şi spaima îl ţintuiră locului. Apoi îşi reveni în fire şi se lansă Iară să se gândească pe urmele răpitorului şi zise hotărît:

- Pe Dumnezeu! iată ocazia să-mi exersez îndemânarea cu acest pistolet încărcat cu glonţ!... Ce noroc că n-am pierdut încărcătura trăgând în vreo biată păsărică!...

Şi porni în goană, cu coatele pe lângă corp, menajându-şi respiraţia, ca un băiat antrenat cu toate exerciţiile de forţă şi care, prevăzând că va fi o cursă lungă, îşi ia toate măsurile ca s-o ducă cu bine.

Dar ezitând, pierduse câteva minute şi un minut, în asemenea circumstanţe, poate să însemne viaţă sau moarte.

în timpul cât durase această scurtă ezitare, Pinacle - căci el era cel care o ducea pe Rolande şi Hubert nu se înşelase - luase avans.

Cu intenţie sau inconştient, el o strângea atât de violent de pieptul său, îşi apăsa atât de tare mâna pe gura ci încât, pierzându-şi respiraţia, pe jumătate sufocată, ea leşinase fără să scoată un strigăt. Pinacle auzise foarte bine chemarea lui Hubert şi începuse să alerge.

După ce alergase astfel mai multe sute de metri, el se opri ca să asculte dacă nu era urmărit. Neauzind nimic, se linişti. Porni din nou, imediat. Acum nu mai alerga, dar mergea cu un pas foarte întins, ca omul care ştie unde merge şi care îşi cunoaşte bine drumul.

Merse mult timp în felul acesta.

Ajunse în sfârşit la punte, în locul unde apa era mai adâncă. Mâna sa începu să caute sub haină pumnalul ascuns acolo. Atunci ochii îi căzură asupra copilei. Ea nu mai dădea semne de viaţă. Murmură:

- Să nu mai vărsăm sângele inutil.

El o ridică în braţe şi, luându-şi avânt, o aruncă în râu.

Se auzi un pleoscăit groaznic. Apa se întredeschise şi se închise asupra prăzii. Câteva clocotiri, cercuri care se lărgeau... El privea asta aplecat peste punte. Se ridică mormăind:

- S-a făcut!... Curentul va duce cadavrul departe... atât de departe încât, dacă va fi descoperit, nimeni nu va putea s-o recunoască pe mica prinţesă.

In clipa aceea, el auzi un zgomot care i se păru formidabil, un zgomot asemănător cu un tunet care izbucnise foarte aproape de el. I se păru că vede o lumină orbitoare fulgerând la două degete de faţa sa, simţi în plină figură un şoc cumplit, o senzaţie de arsură insuportabilă şi căzu fără cunoştinţă de-a curmezişul punţii. A fost un miracol că nu s-a rostogolit în râu.

Era micul cavaler Hubert de Ragastens care, ajungându-l în sfârşit, îl culcase la pământ descărcându-i de foarte aproape, drept în faţă, pistoletul său pe care-l credea încărcat cu glonţ, dar care nu conţinea decât praf de puşcă.

Micul Hubert, acoperit de transpiraţie, gâfâia. Era la capătul puterilor. Dar nu simţea oboseala.

în clipa aceea, n-avea în minte decât un gând: s-o salveze cu orice preţ pe Rolande, chiar de-ar 11 să cadă fulgerat după aceea. Nu se gândea decât la asta. Toată energia, toată puterea, întreaga sa voinţă erau încordate în vederea atingerii acestui scop, singurul care-i stătea la inimă. Şi toate acţiunile sale, nu raţionale, ci numai instinctive, îl împingeau spre acest scop.

Nu stătea pe gânduri, ca şi atunci când se lansase pe urmele lui Pinacle. Fără să ştie ce face, aruncă în Oise pistoletul, numai pentru că simţea că l-ar fi încurcat la ceea ce urma să facă. Şi plonjă în râu, cu capul înainte, în locul în care Rolande fusese aruncată şi pe care, fără să ştie, fără să-şi dea seama, îl înregistrase cu grijă.

Plonjase aşadar fără să se gândească. Şi începu să caute sub apă. rămase acolo până când îşi pierdu răsuflarea. Atunci, reveni la suprafaţă şi respiră de mai multe ori. Inconştient, fără

să ş\ie ce face, îşi desfăcu centura şi o lăsă să cadă împreună cu spada, carc-l încurca foarte tare.

Şi iată că, într-un vârtej, zări deodată copila, dusă de curent.

Din câteva mişcări ajunse la ea şi o apucă de o mână.

Ii susţinu capul deasupra apei. Şi cu mâna liberă, cu puterile înzecite de disperare, începu să înoate spre mal.

Dar puterile îl părăseau, nu avea destulă vigoare pentru a rezista curentului care-l antrena cu el. Câtva timp renunţă la luptă. Dar nu abandonă partida.

încet, cu răbdare, economisindu-şi cât putea forţele, se îndrepta spre mal, pe care-l vedea apropiindu-se puţin câte puţin.

Şi abia departe, foarte departe, mult în josul râului, într-un loc pe care nu-l cunoştea, reuşi să ajungă la mal, încărcat cu preţioasa povară pe care o puse încetişor pe pământ.

Numaidecât, fără să se gândească la el însuşi, îşi lipi urechea de pieptul Rolandei.

Şi scoase un strigăt de puternică bucurie, un fel de urlet răguşit:

- Trăieşte!...

Şi, doborît de eforturile făcute, cărora mulţi bărbaţi, mai voinici, n-ar fi putut probabil să reziste, doborât poate de bucurie, căzu grămadă pe mal şi rămase nemişcat, întins la soare, ţinând-o încă de mână pe mica sa prietenă, ca şi cum voia s-o protejeze şi s-o apere încă... chiar când el era fără cunoştinţă.

Cât timp a rămas oare leşinat? N-am putea spune.

Când îşi rfcveni, o căută pe Rolande alături de el, unde o lăsase.

Rolande nu mai era acolo. Nu-şi putea crede ochilor. îi frecă energic, crezând că visează, că nu vede bine. Şi totuşi, era adevărat: ea nu mai era acolo. Ce se întâmplase cu ea? Poate că voia să facă o poznă? Da, pentru Dumnezeu! asta era! O va vedea numaidecât ţâşnind, poate din acel tufiş, sau din spatele acelui pietroi sau după acel trunchi de pom şi spunându-i cu vocea ei limpede şi veselă, punându-i mâinile ei mici pe ochi:

- Cucu?... Cine e?... Buna voastră prietenă, domnule.

Această senzaţie fu atât de puternică, încât închise ochii.

Dar scumpele, micile mâini albe nu se aşezară pe ochii lui. Iar vocea dragă, limpede şi veselă nu răsună în urechile sale.

Atunci, el redeschise ochii şi, disperat, obosit, fără vlagă, zdrobit, plecă, chemând-o cu o voce în care răzbăteau hohote de plâns:

- Rolande!... Rolandel...

Merse la acel tufiş, acolo jos, pe care-l răscoli bucăţică cu bucăţică. Sub hainele ude, lipite de corp^îl cuprinse un frig aspru. Dar el nu-l simţea. îşi însângerase mâinile şi faţa de mărăcini şi de spini. Dar el nu simţea. Nu simţea nimic.

După tufiş, fu rândul pietroiului, apoi al pomului. Apoi alţi pomi, alte pietroaie, alte tufişuri.

Şi nu găsi nicăieri vreo urmă a Rolandei.

Continua s-o cheme cu aceeaşi voce slabă. Şi cu toate acestea, lucru ciudat, nu plângea, avea ochii uscaţi, ficşi, rătăciţi.

Dar oricât chema, Rolande nu răspundea.

Timp de peste o oră, el o căută, răscoli toate împrejurimile. Şi deodată, îşi spuse:

„Triplu nătărău ce sunt!... Trebuia s-o caut la castel!... Au găsit-o!... Au dus-o acolo!...”

Şi plecă în goană, zicându-şi:

„O voi găsi la castel, e sigur, e indiscutabil!...”

FATALITATE

Alergând ca un nebun, el ajunse la palat, unde intră ca la el acasă.

Aşa cum Rolande socotise foarte bine, prinţul, atunci când observă absenţa fiicei sale, se gândise că fusese luată de guvernantă, fără ca el să bage de seamă. Şi nu se neliniştise, dedicându-se obligaţiilor sale de gazdă.

Guvernanta, la rândul ei, credea că Rolande era la masă. Ea fu foarte uimită să n-o vadă acolo atunci când veni s-o caute! Il întrebă pe tată. Adevărul ieşi la iveală. Dar nici de data aceasta prinţul nu se nelinişti, deoarece guvernanta declară cu siguraţă:

- Trebuie să fie la Chapelle-aux-Mures. Mă duc s-o caut.

Ea se duse acolo, într-adevăr, foarte hotărîtă s-o certe cu toată asprimea. Scăpă de osteneală căci, cum ştim bine, ea n-o găsi pe Rolande care, în clipa aceea, era deja departe.

Atunci când crudul şi durerosul adevăr deveni cunoscut, o consternare generală îi cuprinse pe invitaţii prinţului.

Ilubert nimeri în mijlocul acestei lumi foarte agitate. El fu înconjurat imediat şi înghesuit cu întrebări, el care alergase gata să-şi dea sufletul mai mult de o leghe.

înţelese numaidecât că se înşelase în previziunile sale: Rolande nu era la castei, Rolande dispăruse cu totul, era pierdută şi poate că n-o s-o mai revadă niciodată. Lovitura fu îngrozitor de grea pentru acest copil care, timp de două ore, făcuse un efort care ar fi doborât chiar şi pe bărbatul cel mai voinic, ceea ce pentru el nu era nimic, şi care mersese din lovitură în lovitură, ceea ce era mult mai grav.

Cu toate acestea, cu o voce fără inflexiuni, de nerecunosciit, livid, cu trăsăturile împietrite, cu ochii uscaţi, din ce în ce mai rătăciţi, el mai avu puterea şi prezenţa de spirit să povestească în puţine cuvinte ceea ce văzuse şi ceea ce făcuse.

Ceea ce făcuse era atât de uluitor, atât de mult peste vârsta lui, încât nimeni nu vru să-l creadă. Totuşi, cineva făcu observaţia că era ud, într-adevăr. Dar o altă persoană spuse că poate căzuse în apă din întâmplare.

în clipa aceea, micul Ilubert, doborît, căzu grămadă şi, pradă unui delir, începu să bată câmpii.

Astfel încât au rămas cu toţii convinşi că povestea pe care le-o spusese era rezultatul febrei foarte grave căreia îi căzuse pradă şi care până la urmă îl doborîse.

Ilubert fu dus la el acasă şi încredinţat îngrijirilor fratelui său, contele de Pompignan.

Cercetările continuară, mai febrile, mai intense. Ele au fost extinse mai departe, mai organizat, cu mai multă metodă. Ele s-au prelungit timp de mai multe zile şi au cuprins o zonă de mai multe leghe.

Deşi cuvintele Iui Hubert fuseseră atribuite febrei, prinţul, împreună cu ducele de Sorrientes şi cu mai mulţi servitori, explorară acea punte peste Oise despre care vorbise băiatul.

Nu găsiră acolo corpul lui Pinacle.

Pe Rolande, nici vorbă, n-o găsiră nici acolo, nici în altă parte. Rolande dispăruse, se pare, pentru totdeauna.

Un lucru care nu fu remarcat la castel sau cel puţin căruia prinţul de Montcapet nu-i acordă atenţie, era acela că Gaspard Pinacle dispăruse şi el. Cel puţin în aparenţă.

Căutând şi chibzuind, au sfârşit prin a admite această versiune de necrezut: Rolande, antrenată fără îndoială de

prietenul ei Hubert, ajunsese până la punte, unde căzuse în apă. Hubert plonjase cu curaj pentru a încerca s-o salveze, dar nu reuşise. Restul, aşa cum am spus, fusese pus pe seama febrei. Din nenorocire, nu exista nici o îndoială că micuţa prinţesă se înecase.

Asta spuneau, vărsând lacrimi de durere, rudele şi servitorii prinţului. Căci el refuza cu încăpăţânare să admită că fiica sa adorată era moartă şi că n-o va mai revedea.

Or, el nu se înşela: într-adevăr, Rolande nu murise.

Pe malurile Oisei, nu departe de puntea unde se desfaşurase drama pe care am povestit-o, cam cu o jumătate de ură înainte de sosirea iui Pinacle transportând-o pe Rolande, se oprise o căruţă. Era un vehicol lung, greu, acoperit cu scânduri vechi şi cu prelate, pe jumătate dezmembrat, tras de o umbră de cal ce abia îşi mai trăgea sunetul, şi care, atunci când mergea, se tara din greii, gemea, părea că se văietă şi ameninţă în fiecare clipă că se prăbuşeşte.

Din acest ciudat vehicul, ieşiseră trei bărbaţi şi o femeie.

Aceşti nomazi auziseră zgomotul exploziei produse de pistoletul lui Hubert. Dar, prudenţi de felul lor, se feriseră să se arate. Totuşi, dacă nu ţineau să fie văzuţi, erau curioşi să vadă ce se petrece. Culcaţi în iarbă, îşi lungiră gâtul înspre punte. Dar nu văzură nimic, deoarece Pinacle era întins pe această punte, iar Hubert, în clipa aceea sub apă, era nevăzut.

Deodată, tatăl îşi săltă capul şi lansă 1111 „hei!” înăbuşit.

Cei doi fii ai săi se ridicară imediat şi priviră în direcţia indicată de el.

Şi atunci ei văzură. îl văzură pe Hubert cum se zbate contra curentului, îndreptându-şi toată atenţia şi toate forţele pentru a menţine capul Rolandei deasupra apei.

Cei trei bărbaţi se priviră în tăcere. Aveau fără îndoială obişnuinţa să se înţeleagă dintr-o singură privire, căci se lăsară toţi o dată în iarbă şi începură să se târască în direcţia micului salvator pe care nu-l scăpară din ochi şi în dreptul căruia nu întârziară să ajungă.

Atunci când văzură că cei doi copii rămăseseră întinşi unul lângă altul, fără să se mişte, nu ezitară să se arate. Şi se apropiară în fine, probabil cuprinşi de milă şi pregătiţi să-i ajute.

Dar atunci, rămaseră încremeniţi, cu gâtul întins, cu respiraţia oprită, cu ochii strălucind de lăcomie: tocmai văzuseră bijuteriile preţioase cu care era împodobită Rolande.

Se năpustiră toţi trei o dată şi întinseră ghiare murdare şi ascuţite. Nu dură mult. In mai puţin timp cât ne trebuie ca s-o spunem, inele, brăţări, cercei, colier, totul dispăruse... şi cu ele cei trei bărbaţi.

După câţiva paşi se opriră, aproape speriaţi de uluitorul noroc care dăduse peste ei. Cu o voce aspră,tatăl exclamă:

- Drace! averea noastră e făcută!

- O adevărată avere, întări unul dintre fii.

Şi ultimul, care nu ştia cât adevăr exprimă:

- Este cu siguranţă o prinţesă!

Erau din nou pe punctul să se care, lăsându-i pe copii în voia soartei. Dar ultimele cuvinte îi dăduseră de gândit tatălui şi el mormăi:

- Stai aşa! Nu se obişnuieşte ca fetele marilor familii - şi acestă copilă, aşa cum ai spus, este cel puţin o prinţesă - să se plimbe singure pe câmp, împodobite cu bijuterii atât de preţioase. Tot atât de adevărat este că vom sfârşi toţi trei, într-o zi sau alta, în ştreang, sau la căutarea acesteia. O vor găsi... vor constata că a fost jefuită. Atunci ne vor căuta pe noi... Şi dacă ne găsesc, s-a zis cu noi.

Şi se întoarseră la Rolande.

In mai puţin de un minut, era depusă în căruţă, în continuare leşinată. Urmele campamentului fură şterse cu grijă, bietul cal scheletic, biciuit din toate puterile, reuşea să pornească la trap şi căruţa se îndepărtă gemând, scârţâind, rostogolindu-se, legănându-se ca o navă în pericol, ameninţând în fiecare clipă să se răstoarne.

Or, această căruţă şi familia de nomazi care o transporta, prinţul de Montcapet şi oamenii săi o întâlniseră în împrejurimile oraşului Pontoise. Numai că galopul cailor îi anunţa de departe. Când ajunseră la căruţă, bătrîna împletea coşuri, bătrânul bătea un fier într-o mică potcovărie transportabilă, cei doi fii spoiau tingiri. Instalaţi în jurul căruţei al cărei cal deshămat păştea liniştit nu departe de acolo, nu arătau deloc ca nişte oameni care fug.

Numai bătrânul răspunse la întrebările prinţului. El făcu asta cu amabilitate, cu siguranţa celui care n-are nimic să-şi

reproşeze. Şi cum prinţul, fără voia lui, îl privea cu o insistenţă bănuitoare, el zise, înclinându-se cu respect:

- Monseniore, văd că mă suspectaţi. Binevoiţi să intraţi în umila mea căruţă. în felul acesta vă veţi asigura voi înşivă că nu se găseşte acolo copilul pe care îl căutaţi.

Părea atât de calm, atât de sigur de el, încât prinţul declină oferta ce-i fusese făcută. Dar atunci, bătrânul nomad fu acela care insistă:

- Monseniore, vizitaţi căruţa mea, v-o cer ca pe o favoare.

Prinţul efectuă această vizită şi nu găsi nici o urmă a Rolandei.

Şi, cu toate acestea, îndată ce el şi oamenii lui făcură cale întoarsă, se descoperi că Rolande era in- 64

stalată în căruţă, întinsă într-o ladă care-i servea drept pat.

Şi ea, ca şi Hubert, era atinsă de delir, un delir violent. Biata micuţă Rolande era doborîtă de o febră cerebrală care se manifestase încă din prima zi. Ceea ce bătrâna traducea prin aceste cuvinte pe care le pronunţa dând din cap cu un aer îngrijorat:

- Este o febră rea.

Examinând totul, această femeie nu era rea, căci o îngrijea pe copilă cu multă atenţie şi cu o experienţă de netăgăduit, care ţinea loc de ştiinţă.

18 MAI 1569

După patru sau cinci zile, convingerea unanimă era că mica prinţesă Rolande se înecase şi că era acum printre îngerii bunului Dumnezeu.

Dar nefericitul tată refuza cu îndărătnicie să creadă în nenorocirea sa. El singur se încăpăţâna în căutările sale. Era văzut în fiecare dimineaţă, trist, posomorât, abătut, îmbătrânit cu zece ani, urcând pe cal şi bătând lără încetare împrejurimile.

In timpul acestor patru sau cinci zile, contele de Pompignan fusese prea ocupat cu îngrijirea fratelui său ii libert pentru a se mai gândi ia amazoana sa şi la prinţul de Montcapet: la dragostea sa şi la ura sa. Căci contele îşi iubea fratele cu o dragoste adâncă, sinceră.

Hubert era foarte bolnav... Totuşi, el nu era la fel de grav atins ca biata micuţă Rolande. Doctorul chemat în mare grabă dădu asigurări că-l va salva. Dar el adăugă că boala va fi lungă, iar convalescenţa încă şi mai lungă.

în ziua aceea, care era 17 mai, mai liniştit în privinţa tânărului său frate, contele de Pompignan plecase pentru a face o plimbare pe jos. Cufundat într-o adâncă reverie, ajunsese, fără să-şi dea seama, la Chapelle-aux-Mures.

Brusc, o umbră răsări în faţa lui: era amazoana sa. Era înfăşurată cu grijă, ca de obicei, în ampla sa pelerină gri. El o recunoscu totuşi după palpitaţiile inimii sale care începu să-i bată precipitat. O recunoscu, de asemenea, după acel rubin pe care-l avea pe deget: rubinul enorm tăiat în formă de romb.

Ea pronunţă imediat cu vocea sa armonioasă, care lui i se păru puţin cam rece, încărcată de o ameninţare nedefinită:

- Ce aşteptaţi pentru a acţiona?... Obstacolul v-a fost desemnat... şi el nu este încă suprimat... şi spuneţi că mă iubiţi... Dacă este adevărat că mă iubiţi, vă spun că este timpul... Peste două zile va prea târziu... voi fi pierdută pentru voi.

Ea îi întorsese deja spatele, se strecura mlădioasă şi acută, asemenea unei fiinţe misterioase, de-a lungul.riărăcinilor şi tufişurilor.

El voia să-i vorbească cu orice preţ. O urmă. N-o pierdea din ochi, o vedea bine. Câştiga teren. întinse oraţul crezând că o prinde. El nu prinse decât vidul. îi alunecase printre degete cu o agerime infernală. Acolo, sub ochii săi, ea dispăruse, se volatilizase, fără să-şi dea seama pe unde şi cum, de parcă urmase pur şi simplu o umbră, crezând că o urmează pe ea.

îngrozit de ceea ce considera drept un miracol, fugi ca un nebun şji reveni acasă. Petrecu o noapte teribilă, înfiorătoare. In mod nedefinit, conştiinţa sa protesta împotriva acestui omor care i se impunea. Se străduia s-o facă să tacă. Atunci, ea vorbea mai tare. Dar şi pasiunea vorbea în el. Şi vocea ei, mai puternică, sfârşi prin a înăbuşi vocea conştiinţei.

Dimineaţa, contele de Pompignan, pentru a doua oară, îl condamnase pe prinţul de Montcapet. Şi, de data aceasta, era hotărît să execute sentinţa chiar în ziua aceea.

Abâtut, palid, tras la faţă, cu privirea febrilă, îşi încinse spada cea lungă, puse la centură un cuţit de vânătoare, urcă pe cal şi plecă.

Merse să se ascundă lângă podul rulant al castelului prinţului şi-i pândi ieşirea.

Aşa cum se întâmpla de câtva timp, prinţul de Montcapet ieşi singur. Şi îşi conduse imediat calul în pădure. Nefericitul tată spera mereu să descopere un indiciu care să-l pună pe urmele fiicei sale.

Pompignan îl urma de departe, fără să piardă nici o mişcare. De altfel, el nu se ascundea. Ar fi putut să-l doboare de zece ori, dacă ar fi vrut. Dar n-o făcu. Orice s-ar (1 întâmplat, oricât de hotărît era, îl încerca o silă de neînvins să lovească pe la spate. Aştepta ocazia potrivită.

Această ocazie se lăsă aşteptată mai mult de douf. ore. Fără să-şi dea seama nici unul, nici altul, se îndepărtaseră foarte mult de locuinţele lor, căci prinţul mersese mereu înainte. Obosit fără îndoială, el se opri în sfârşit într-o poiană şi descălecă.

Pompignan sări jmediat de pe cal şi merse la el, cu faţa crispată de un rictus de ură, cu ochii injectaţi, gata să lovească.

Dar nu lovi. Se opri la câţiva paşi de prinţ. De ce?

Cu faţa înfundată în mâini, prinţul de Montcapet plângea şi Pompignan îi urmărea umerii scuturaţi de hohote convulsive cu o privire în care se aprinsese o licărire de compasiune. El îşi spunea: „Nu pot să-l lovesc, totuşi, în timp ce-şi plânge fiica!”

Şi continuă să aştepte.

Dar, în mintea sa, i se păru că aude vocea doamnei cu rubinul, a Hermosei - căci el îi dădea fără ezitare acest nume - care repeta: „Peste două zile va fi prea târziu.” Şi pasiunea puse din nou gheara ei puternică pe el, ura îşi aruncă asupra lui respiraţia infectată şi mătură mila care se ridica în fundul inimii lui.

După ce ezitase pentru o ultimă dată, el îl interpelă pe prinţ pe un ton agresiv:

- Hei! domnule! Ei! domnule!

Şi, cum prinţul ridica asupra lui o privire mirată, continuă:

- Da, dumneavoastră m-am adresat.

Prinţul întrebă dispreţuitor:

- Ce doriţi?

- Vreau să vă spun că vă caut de mult timp, pentru a vă spune că vă urăsc... Vă urăsc, auziţi? cu o ură de moarte. Şi pentru că vă găsesc, în sfârşit, trebuie să vă ucid. Scoateţi spada, domnule!

- Nu ştiu dacă sunteţi bolnav sau nebun dar, în mod sigur, nu sunteţi politicos, tinere.

- Sunt aşa cum îmi place să fiu, răcni Pompignan şi nu primesc lecţii de la nimeni. De la voi mai puţin decât de la oricine altcineva.

- Rău faceţi, căci mi se pare că aveţi mare nevoie de o lecţie, replică prinţul cu răceală.

- Scoateţi spada, domnule, scoateţi spada. N-aţi auzit? Vreau să vă ucid.

- Sunteţi nebun, domnule. Nu te baţi cu un copil.

- Pentru că de acest copil vă este teamă!... Scoateţi spada sau, pe infern, vă pălmuiesc!

El se apropiase, ridică mâna...

Prinţul, cu vădit regret, scoase spada. • Asta aştepta Pompignan. Avea nevoie să vadă o armă în mîna duşmanului său pentru a scuza în propii săi ochi viclenia gestului pe care voia să-l facă. El nu-i lăsă timpul să se pună în gardă. Cu un gest fulgerător, îşi scoase cuţitul şi i-l înfipse în piept, drept în inimă, cu atâta tărie încât arma se înfundă până la mâner.

Prinţul căzu pe spate, fără să scoată un strigăt, fără un geamăt măcar. Fusese ucis pe loc, moartea fusese fulgerătoare.

Contele îl privi o secundă cu ochi de nebun. Apoi coase cuţitul din pieptul mortului, îi şterse lama însângerată de iarba umedă, sări pe cal şi dispăru.

întâmplarea îl ajută: nimeni nu-l văzuse în timp ce, fără să se ascundă, îl urmase pe prinţ pas cu pas, pândind ocazia favorabilă.

Nimeni nu-l văzu pe timpul lungului drum pe care-l făcu pentru a se întoarce acasă.

Aici, se închise în sala de jos, îşi spălă cu grijă cuţitul de vânătoare şi-I agăţă la locul său obişnuit, visând:

„Am înlăturat obstacolul. Hermosa este a mea!”

Corpul prinţului fu găsit a doua zi şi adus la castel. Această moarte tragică, la şase zile de la dispariţia fiicei sale, avu un răsunet enorm în toată provincia.

Cu toate acestea, nimeni nu bănuia că prinţul de Montcapet fusese victima unui asasinat. Cum spad.i fusese găsită lângă el, scoasă din teacă, s-a presupus că avusese loc o altercaţie cu un gentilom necunoscut, că urmase pe loc un duel şi că nu putuse învinge.

Faţă de această întâmplare, Hermosa, Jocelyne şi soţul său, ducele de Sorrientes, se arătară copleşiţi de o durere care păru

tuturor la fel de profundă şi de sinceră ca aceea pe care o încercaseră la moartea Rolandei. Căci toată lumea era convinsă că Rolande era moartă.

Două luni mai târziu, se află eă, prin testamentul scris cu opt zile înaintea morţii Fiicei sale iubite şi confirmat după câteva zile, prinţul de Montcapet lăsa moştenire imensa sa avere bunelor sale verişoare Dalila de Hautfort şi Jocelyne de Hautfort, ducesă de Sorrientes.

Intrate în posesia tuturor acestor bogăţii câteva luni mai târziu, doamnele de Hautfort, neputând suporta vederea acestor locuri unde suferiseră două jalnice lovituri, una după alta, plecaseră la Paris unde erau hotărâte sâ locuiască de acum înainte. în timpul acestor două sau trei luni, Hubert se vindecase complet.

Aflând despre viitoarea plecare a doamnelor de Hautfort la Paris, contele de Pompignan nu stătuse pe gânduri. îl încredinţase pe Hubert unicului servitor care le rămăsese credincios în sărăcia lor şi care era un bătrân cumsecade care-i văzuse născându-se şi apoi le urmă pe aceste doamne şi pe ducele de Sorrientes la Paris.

Cât despre Pinacle, am spus că el dispăruse în urma acelui foc de pistolet pe care Hubert i-l descărcase în faţă. Poate că nu părăsise regiunea.

Şi Rolande?

Ei bine, nici Rolande nu murise de febra cerebrală. Bătrâna nomadă îi acordase îngrijirile cele mai atente şi reuşise s-o smulgă din ghearele morţii. Două luni mai târziu, adică aproximativ în momentul când verişoarele sale o moşteneau, ea era ca trezită dintr-un somn lung. Examinase locul unde se găsea şi figurile care o înconjurau cu o uimire adâncă.

- Unde sunt? întrebă ea cu o voce slabă.

- Dar, răspunse bătrâna căreia i se adresase, eşti la tine acasă... Aşadar, nu mai recunoşti casa ta pe roate?

Şi urmărea copila cu atenţie, zicându-şi:

„Să vedem dacă-şi aduce aminte.”

Vai! nu, Rolande nu păru să-şi amintească. Privea locul mizer unde se găsea ca şi cum îl vedea pentru prima oară, dar nu cu dezgustul pe care nu s-ar fi jutut împiedica să-l arate dacă şi-ar fi amintit de palatul unde locuise şi de luxul de care fusese înconjurată.

- Ah! sunt aici acasă la mine! rosti ea cu indiferenţă. Şi voi, cine sunteţi voi?

- Eu! se văicări bătrâna, sfântă fecioră Maria, întrebi cine sunt, eu!... Dar sunt mama ta!...

Şi în sinea ei:

„Ea nu-şi aminteşte!... Are un gol de memorie.”

Era adevărat, avea „un gol de memorie”, cum spunea bătrâna. Ea nu-şi mai amintea nimic, nici cine fusese. Părea că viaţa ei începea din clipa când îşi revenise.

- Şi eu, mai întrebă ea, eu cine sunt?

- Tu eşti Rayon d'Or. Ea surâse.

- Este un nume frumos!

- Nu tot atât de frumos ca cea care îl poartă, răspunse bătrâna cu toată sinceritatea.

Efortul care-I făcuse o obosise pe copilă şi ea adormi murmurând cu un dulce surâs:

- Eu sunt Rayon d'Or.

SINGURĂ

Graţioasa micuţă Rolande, smulsă din ghearele morţii prin îngrijirile experimentatei bătrâne nomade, revenise la viaţă şi, curând, ajutată de constituţia ei robustă, redevenise plină de sănătate şi vigoare.

Numai că prăpastia neagră, care părea că se deschisese în memoria ei, nu se astupase. Continua să nu-şi mai amintească de trecut. O viaţă nouă reîncepea pentru ea şi această viaţă pornea din clipa când, după febra sa cerebrală, se trezise în genul acela de casă pe roate care era căruţa nomazilor.

Sub îndrumarea bătrânei Mattalena, învăţase să împletească lucruri frumoase din răchită. Curând, condusă de un instinct artistic foarte sigur, o depăşise cu mult pe cea care o iniţiase şi din degetele ei sprintene ieşeau mici minuni de gust şi fantezie. Apoi, învăţase să vândă aceste mici minunăţii ceea ce, la început, i se păru mai greu decât să le confecţioneze. Şi era atât de delicată, atât de plăcută, încât, şi la asta, nu întârziase să-şi depăşească profesoara.

Şi timpul trecu. Zilele, săptămânile, anii, se scurseră, trecură...

Amintirea a ceea ce fusese încă nu-i revenea întrebată adesea despre trecutul ei, Rayon d'Oi răspundea că nu-şi amintea nimic din ceea ce trăise înainte de acea febră

periculoasă de care se vindecase ca prin minune. Şi, neîndoielnic, era sinceră. Iar, cun familia nomadă care devenise a sa, evita cu grijă cea mai mică aluzie la acest trecut care era al său şi de care se înţelege de la sine că n-avea nici cea mai mică bănuială, probabil că ar fi râs dezvăluindu-i că fusese o mică prinţesă şi încă una dintre cele mai bogate - dacă nu cea mai bogată - din regat.

Cu noua sa familie, Rayon d'Or parcursese întregul regat, de la nord la sud, de la est la vest. Şi cum, în ceea ce priveşte noua sa existenţă, era dotată cu o memorie excelentă, ş-ar putea spune că îl cunoştea admirabil. Cu excepţia Parisului, totuşi, unde nu pusese piciorul niciodată, familia sa, nu ştim de ce, stăruia să nu se apropie prea mult de el.

Şi continuară să treacă alte luni, alţi ani.

Nenorocirea se abătu asupra familiei nomazilor şi o împrăştie.

într-o bună zi, cel mai mare dintre fii fugi. El ducea cu el bijuteriile furate Rolar.dei. E! spera, fără îndoială, să fie mai norocos decât tatăl său şi credea că va reuşi să Ie vândă. Nu este mai puţin adevărat că el n-a mai fost revăzut.

Apoi fu rândul mezinului. Dar el comise stângăcia să se lase prins într-o expediţie nocturnă cam primejdioasă. A fost ucis pe loc? A fost spânzurat? A fost aruncat oare în vreo celulă subterană sau a fost trimis să vâslească pe galerele regelui? N-am aflat niciodată. Fapt este că, aşa cum s-a întâmplat şi cu fratele său mai mare, n-a mai fost revăzut niciodată.

în fine, tatăl plecă la rândul său în marea călătorie, cea din care nimeni nu se mai întoarce. Se rănise la forjă. Rana, neglijată, se infectase: bătrânul se duse.

Rayon d'Or rămase singură cu bătrâna Mattalena. Ea îi plânse din toată inima pe cei care-i credea că sunt tatăl şi fraţii săi. Iar bătrâna nu consideră că este cazul să-i spună adevărul privitor la acest subiect. Doar că, văzându-se singură cu aceea pe care o numea fiica sa, se hotărî deodată să se ducă la Paris. Şi, din fundul regiunii Provence, unde se găseau atunci, cele două femei se îndreptară încet, în etape scurte, spre capitală.

într-o zi, bătrâna Mattalena, cea căreia îi spunea mamă, căzu, deodată, grămadă, fără nici un semn care să-i dea de veste că este bolnavă.

Scoasă din minţi, Rayon d'Or se aruncă asupra ei plângând cu sughiţuri:

- Mamă! mamă!... N-o să mă laşi aşa, fără un cuvânt de rămas-bun!... Tu n-ai murit, oh! spune-mi că n-ai murit!

Bătrâna se încordă şi, cu un efort disperat, reuşi să bolborosească destul de clar:

- Este sfârşitul, Rayon d'Or. Eu o să mor.

- Mamă, te voi îngriji, te voi salva, hohoti Rayon d'Or.

O expresie de milă nemărginită se răspândi pe figura muribundei. Ea horcăi:

- Mama ta!... Biată copilă!... Poate că cerul te va ajuta... să-ţi găseşti... părinţii...

- Oh! murmură Rayon d'Or îngrozită, este delirul morţii!... Mamă, mamă, vino-ţi în fire. Nu-ţi mai recunoşti, aşadar, fiica, pe mica ta Rayon d'Or?

într-un horcăit înspăimântător, muribunda o corectă:

- Nu sunt mama ta... nu eşti fiica mea... numele tău nu este Rayon d'Or!...

- îngeri ai paradisului, gângăvi Rayon d'Or tulburată, aveţi milă de mama mea şi de mine!

într-un spasm înspăimântător, muribunda rosti:

- Aminteşte-ţi... puntea peste Oise... acolo... acolo... între Anvers şi l'Isle-Adam... Aminteşte-ţi... tu nu eşti fiica mea... puntea... aminteşte-ţi!...

Ea recăzu moale pe pat şi rămase nemişcată, cu buzele pecetluite pentru totdeauna, cu privirea fixă, părând să repete încă:

„Aminteşte-ţi!”

Iar Rayon d'Or, pe jumătate nebună de durere, repetă fără sa vrea, la rândul său, cu voce tare:

- Eu nu sunt fiica ei!... Numele meu nu este Rayon d'Or!... Puntea peste Oise... între Anvers şi l'Isle Adam!... Aminteşte-ţi!

Bătrâna Mattalena, îngropată cu pioşenie de cea care continua s-o numească mama ei, Rayon d'Or rămase singură, cu totul singură, singură pe lume, fără o rudă, fără un prieten...

Odată cu ultimele omagii aduse bătrânei nomade, ea părăsi căruţa, care nu-i mai putea folosi pentru că nu mai avea cal şi porni de-a lungul drumurilor, singură, în voia Domnului. Fără să ştie de ce, poate din respect pentru voinţa moartei, se îndreptă

spre Paris, trăind, Dumnezeu ştie cum, din vânzarea micilor coşuri şi a obiectelor mărunte din răchită confecţionate de ea.

Ea nu înţelesese foarte bine ultimele cuvinte ale bătrânei Mattalena; ea nu le dăduse crezare deoarece credea că fuseseră pronunţate în delirul morţii, după cum o spusese ea însăşi. Dar, oricum, aceste cuvinte o uimiseră profund şi trebuia să rămână fixate pentru totdeauna în amintirea ei.

Se gândea adesea la ele. Şi uneori dorea să le ia în serios. Atunci îşi punea nenumărate întrebări care, fireşte, rămâneau toate fără răspuns. Câteodată, visând de-a lungul drumurilor, îşi spunea:

„Cine ştie?... Poate că sunt o prinţesă!...”

Ea nu ştia cât de aproape de adevăr este.

Totuşi, clătina din cap şi izbucnea în râs, bătându-şi joc de ea însăşi şi de ideea nebună care-i venise.

DOI PRIETENI NECĂJIŢI

Singură, pe jos, purtând în spate o mică provizie de răchită şi un mic pachet conţinând câteva boarfe, Rayon d'Or se îndrepta spre Paris deoarece, când trăia, mama ei Mattalena hotărîse că ele vor merge acolo.

Dar Parisul era departe, foarte departe. Şi ea socotise că-i vor trebui luni şi luni pentru a ajunge acolo. Ah! dar ea nu putea să meargă tot timpul. Trebuia să trăiască, nu-i aşa? Şi, ca să trăiască, trebuia să-şi vândă micile sale coşuleţe de răchită. Fără asta ar fi murit de foame. Era prea mândră ca să cerşească, prea.cinstită din Fire pentru a fura, cum făceau cei cărora le spunea tatăl şi fraţii săi. Nu-i trebuia mare lucru pentru a-şi asigura hrana de fiecare zi. Avea cel puţin mândria îndreptăţită să-şi spună că acest puţin de care avea nevoie, îl datora exclusiv muncii ei. Aşadar, pentru a trăi, trebuia să confecţioneze micile sale obiecte din răchită. Pentru a le confecţiona, trebuia neapărat să se oprească. Ceea ce făcea să nu poată parcurge etape lungi şi-i trebuia mult, mult timp pentru a ajunge la Paris, poate ani.

în ziua aceea, Rayon d'Or era aşezată pe marginea şanţului care se întindea de-a lungul drumului. Se simţea mai obosită şi mai tristă ca de obicei. Ochii săi aburiţi de lacrimi rătăceau în gol peste drumul pe care venise.

Şi iată că pe acest drum, acolo, departe, două puncte negre care se mişcau îi atraseră aterţia, tocmai la timp ca s-o smulgă din starea ei abătută.

Prudenţa îi şoptea să cerceteze de departe, pentru a avea timp să se pună la adăpost dacă descoperea vreo ameninţare din partea celor două puncte minuscule care se îndreptau spre ea.

Se lăsă mai întîi să alunece în fundul şanţului. De acolo, sigură că nu poate fi văzută, ea pândi. Avea privirea pătrunzătoare; şi în curând fu cam nedumerită.

„Ce fac acest câine şi acest măgăruş, atât de departe de orice aşezare omenească?... Oare de ce se pot teme?... căci păreau foarte neliniştiţi... Se rătăciseră oare?... Biete animale!”

Rayon d'Or observase şi înţelesese foarte bine: comportarea celor două animale era neobişnuită. încă mai intrigată, continuă să le urmărească şi mai atentă, cu un început de simpatie, înţelegând că se găsea în prezenţa a doi nefericiţi părăsiţi, ca şi ea, poate chiar mai nefericiţi decît ea.

Cele două animale ajunseră în dreptul ei. Ele se opriră înaintea ei, ca pentru a-i cere ajutor.

Cuprinsă de milă, Rayon d'Or, mângâie câinele. Apoi, înţelegând că celor două animale le era foame, apucă pachetul şi scoase de acolo câteva provizii pe care le împărţi cu cei doi invitaţi pe care îi trimisese întâmplarea.

Şi, atunci când masa frugală fu terminată şi de o parte şi de alta şi Rayon d'Or îşi continuă drumul, măgarul şi câinele o urmară.

Ea se arătă foarte fericită. Totuşi, nu era liniştită, îşi spunea că stăpânul celor două animale se putea prezenta pe neaşteptate şi s-o acuze că a vrut să le fure, ceea ce putea s-o ducă departe.

N-avea de ce să se neliniştească. Măgăruşul şi câinele aparţineau unei bestii de om care le snopise în bătăi şi care se distrase să-i dreseze, să facă din ei animale dresate, fără îndoială cu intenţia de a străbate satele pentru a câştiga bani de pe urma talentului lor. Or, această brută, pentru nu ştim ce faptă, fusese arestat în urmă cu opt zile, arestat şi condamnat să vâslească timp de cinci ani la galerele regelui. Fusese o adevărată dezrobire pentru cei doi necăjiţi prieteni.

Totuşi, Rayon d'Or, care nu cunoştea aceste amănunte, cu toată bucuria de a se găsi în compania celor doi prieteni care, simţea asta, o iubeau deja tot atât cât îi iubea ea însăşi, cu toată dorinţa irezistibilă de a-i păstra, se temea să nu vadă ivindu-se brusc stăpânul celor două biete animale, reclamându-şi bunul său. Şi ea rămânea acolo, foarte încurcară, dorind din tot sufletul, dar neîndrăznind.

Câinele şi măgăruşul au fost cei care o forţară, ca să spunem aşa, să se decidă.

Ea rămăsese nehotărîtă înaintea pachetelor sale pe care nu îndrăznea să le pună pe spinarea măgăruşului, ceea ce, înţelegea bine asta, însemna o luare în posesie care-i putea atrage o mulţime de neplăceri dacă, aşa cum se temea, se prezenta fostul stăpân. Câinele veni la ea şi, cu delicateţe, prinse cu botul unul dintre pachete, cu care începu să meargă cu seriozitate.

Văzând asta, măgăruşul, care se lua în toate după el, se apropie la rândul său, întinse spatele, o împinse uşurel cu capul, ca şi cum i-ar fi spus: „Ce aştepţi?... Pune toate astea pe spinarea mea... le voi duce cu uşurinţă, şi pe tine pe deasupra”.

Era limpede că executau mişcări cu care îi învăţase fostul lor stăpân. Rayon d'Or nu bănuia atunci că avusese noroc să întâlnească două animale dresate care-i puteau aduce servicii de nepreţuit. Deocamdată, ea nu înţelegea decât un lucru, şi anume acela că cele două animale păreau hotărîte să se ataşeze de ea. Şi, încântată, exclamă:

- Atunci, rămâne bine stabilit că mă acceptaţi drept stăpâna voastră?

Câinele puse pachetul jos şi începu să se învârtească în jurul ei, lătrând vesel.

Măgăruşul lansă o întreagă serie de iha! răsunătoare.

- Ei bine! e clar: şi eu vă adopt. Ascultaţi: numele meu este Rayon d'Or. E sigur că şi voi, la rândul vostru, trebuie să aveţi un nume. Dar eu nu cunosc acest nume şi voi nu puteţi să mi-l spuneţi. Trebuie, aşadar, să vă dau fiecăruia un alt nume.

Se gândi o secundă şi decise:

- Tu, prietene câine, te vei numi Polo. Şi tu, bătrânul meu măgăruş, te vei chema Fringo.

XIII

TRUPA ÎN REPREZENTAŢIE

Plecară toţi trei, Polo mergând în cercetare, fugind ca o săgeată şi revenind în goana mare, ca un nebun, pentru a sări în jurul ei, lătrând vesel. Fringo, deloc incomodat de pachetele pe care le ducea, care pentru el nu erau grele, mergea liniştit alături de tânăra fată, sorbind-o cu ochii lui foarte blânzi.

De acum înainte ea nu mai era singură. Avea o companie, doi prieteni credincioşi şi devotaţi pe cari începu să-i iubească din toate puterile sufletului său inocent, iubire pe care cele două bune animait.fectuoase şi recunoscătoare i-o înapoiau din toatr; inima.

Câtva timp, Rayon d'Or se îngrijise de nevoile prietenilor săi. Aşa după cum socotise, pentru a obţine acest rezultat, fusese suficient să confecţioneze şi să vândă câteva coşii!eţe în plus. într-o bună zi, svi. fericita surpriză să descopere că nu numai ea trebui., să se ocupe de hrana prietenilor ei, dar că aceştia i iat, asupra lor sarcina de a asigura întreţinerea tuturor, ţ.'.

încă mult mai din belşug decât ar fi putut s-o facă ea istovindu-se muncind.

Ea se aşezase într-o zi în apropierea unei fântâni din piaţa unui sat. Foarte ocupată cu împletirea coşuleţelor sale, ea nu băgă de seamă că o adunare de gură-cască se strânsese în jurul ei şi o priveau ca pe un fenomen, probabil din cauza costumului cu paiete strălucitoare cu care era îmbrăcată, poate din cauza frumuseţii sale care nu putea trece neobservată, poate, în sfârşit, din cauza lui Polo şi Fringo care n-o părăseau nici o clipă.

Deodată, ea ridică fruntea şi observă toate aceste priviri aţintite asupra ei. încurcată, era cât pe ce să se ridice şi să se retragă departe de aceste priviri indiscrete, dar rămase ţintuită locului de un spectacol la fel de neaşteptat pentru ea, desigur, ca şi pentru acei cumsecade gură-cască ce o înconjurau.

Din obişnuinţă, aceşti gură-cască formaseră un cerc în jurul ei.

Or, în mijlocul cercului, Polo tocmai sări brusc. Nici vorbă de poziţia sa naturală, în patru labe, ci în picioare, pe labele din spate, făcând sluj. Şi Polo, pe labele din spate, începu să facă turul cercului lătrând încetişor, prietenos, ca să spunem aşa. Şi asta nu era totul; cu labele din faţă, Polo îi împingea când pe unul, când pe altul, obligându-i prieteneşte să se dea înapoi.

Polo, din propria sa iniţiativă, lărgea cercul.

Când cercul fu lărgit pe gustul lui Polo. câinele, tot pe labele din spate, veni să se plaseze în centru. Cu seriozitate, el se întoarse spre cele patru puncte cardinale şi, de fiecare dată lansă un lătrat sonor şi.salută.

Şi, fără cel mai mic efort, fiecare înţelese că salutul şi lătratul voiau să spună: „Atenţie, vom începe".

Şi fiecare aşteptă, profund intrigat, curios de ce urma să se petreacă, râzând deja de aerele grave şi demne ale bunului Polo.

Pe labele sale de la spate, Polo se duse la Fringo care, spre uimirea generală, se ridică şi el în picioar pe picioarele dinapoi. Când se găsiră amândoi. picioare, măgăruşul lăsă în jos unul dintre picioarele dinainte, iar câinele ridică una din labele dinainte. Ir aşa fel, încât se părea că-şi dau mâna, aşa cum face un senior conducând o frumoasă doamnă. Şi în felul acesta, făcând graţii amândoi, ei se aşezară în centrul cercului, unde salutară cu seriozitate, unul după altul.

Şi era atât de nostim să-i vezi astfel, încât un puternic hohot de râs scutură cercul de privitori şi porniră spontan aplauzele.

Foarte gravi, măgăruşul şi câinele mulţumiră asis>- tenţei salutând din nou. După care Polo lătră puternic, ca pentru a spune: „Aşteptaţi, nu s^a terminat."

Atunci Fringo, de unul singur, ridicat pe picioarele dinapoi, făcu turul cercului, rotindu-se, salutând, scoţând răcnete stridente.

Iar când şi asta se termină, urmă lucrul cel mai frumos, cel mai neprevăzut dintre toate pentru Ravon d'Or, mai uimită decât cei mai uimiţi dintre aceşti simpli spectatori: Polo luă între dinţi un mic coşuleţ şi făcu turul asistenţei. Polo făcu o chetă fără scrupule şi fără ruşine, conştient că lucrase bine şi că-şi câştigase cinstit banii care urma să i se dea. în coşuleţ căzură monede mărunte, într-o asemenea cantitate încât Rayon d'Or, bucuroasă peste măsură, constată că, îri ziua aceea, câştigase în câteva minute, mai mulţi bani decât câştigase ea în opt zile împletind şi vânzând coşuleţe.

Şi, începând din ziua aceea, Polo şi Fringo au fost cei care au asigurat hrana cotidiană comună.

Oricât de incredibil putea să pară, câinele o iniţiase pe tânăra fată, puţin câte puţin, în această nouă meserie şi care

obţinuse de la ea toate accesoriile cu care fusese obişnuit. Asta a durat mult, a fost dificil, dar sfârşise prin a se face înţeles.

Acum, Fringo avea o frumoasă rochie presărată cu paiete, cu un imens guleraş, ceea ce dădea de înţeles tuturor că reprezenta o „doamnă” condusă de un senior. Seniorul era Polo, cu o pălărie cu panaş, cu un centiron de care atârna o sabie de lemn şi cu mici saboţi legaţi cu panglici roşii, care-l făceau să pocnească vesel pe pavaj şi cu care obţinea un efect de un comic irezistibil.

în felui acesta, trupa era echipată ireproşabil. Rayon d'Or se obişnui să-i prezinte ea însăşi publicului. Succesul prietenilor ei fu şi mai mare şi se traduse prin creşterea apreciabilă a încasărilor. Astfel încât, confecţionarea coşuleţelor pe care ea n-o părăsise, deveni un lucru secundar şi ea putu să trăiască liberă ca pasărea cerului, într-un belşug care, pentru ea, era aproape bogăţie.

PARIS

Acestea au fost cele mai frumoase zile ale existenţei rătăcitoare ale celei care, devenită nomada Rayon d'Or, nu-şi mai amintea că fusese prinţesa Rolande de Montcapet.

Cu toate acestea, ea nu uita cuvintele pronunţate de bătrâna Mattalena pe patul de moarte şi că ea vrusese s-o conducă la Paris.

Şi ea se îndrepta spre Paris.

Numai că, deoarece n-o grăbea nimic, ea mergea cam la întâmplare sau după fantezia ei, abătându-se la dreapta, la stânga, făcând uneori cale-ntoarsă, întârziind acolo unde îi plăcea sau unde era bine primită.

Şi, în felul acesta, îi trebui doi ani ca să ajungă în capitală, unde sosi fără să ştie şi aproape fără s-o facă anume.

Ea intră în Paris prin poarta Montmartre într-o frumoasă după-amiază însorită. Şi nu ne temem să spunem că această intrare a fost cu adevărat senzaţională, fapt este că, aşa cum făcea în satele prin care trecea, îşi îmbrăcase prietenii în costumele lor de paradă, adică Fringo avea pe el rochia stacojie, Polo pălăria sa cu panaş, sabia de lemn şi saboţii care pocneau vesel pe pavaj.

• Nu reuşiră să facă o sută de paşi. Se formă imediat o îmbulzeală considerabilă şi începu reprezentaţia. Polo şi Fringo

nu avuseseră niciodată atâta succes. Rayon d'Or nu încasase niciodată o asemenea sumă vânzându-şi cu preţ bun coşuleţele.

Până seara, dăduseră peste zece reprezentaţii. Erau, toţi trei, extenuaţi, zdrobiţi de oboseală. Dar punga ei era umflată de monede albe, printre care se vedeau câteva piese de aur. Astfel încât, încântată, ea le spuse prietenilor ei:

- Sfântă Maica Domnului, dacă ne merge în ritmul ăsta, în acest frumos Paris, în mai puţin de un an vom fi bogaţi. Atunci ne vom cumpăra o căsuţă cu o grădină frumoasă şi vom trăi liniştiţi, fără să facem nimic, până la sfârşitul zilelor noastre.

Şi, dusă pe gânduri:

- O casă între Anvers-sur-Oise şi l'Isle-Adam... acolo unde este o punte de care trebuie să-mi amintesc.

între timp, văzând că Polo şi Fringo nu mai puteau de oboseală, are prezenţa de spirit să le scoată costumele. redevenind asemenea tuturor celorlalte animale, îmbulzeala se risipi puţin câte puţin.

Se găseau în momentul acela pe o stradă care lui Rayon d'Or i se părea foarte frumoasă şi care nu era decât o ulicioară prăpădită: strada Grande- ^ruanderie. Se înţelege de la sine că ea nu cunoştea numele acestei străzi, aşa cum nu ştia în ce lume aparte de cerşetori şi de desfrânaţi se afla.

Pe măsură ce cădea noaptea, această strada pe care steaua ei rea o condusese, părea să se anime tot mai mult, în timp ce altele deveneau pustii. Ea nu luă seama la asta. De altfel, n-avea cum să ştie.

La început nimeni nu-i dădu atenţie, nici ei şi nici animalelor sale, ascunşi cum erau de întuneric. Dar asta nu dură mult timp.

Ele erau trei fete. Toate trei tinere şi frumoase, rujate şi fardate, îmbrăcate în veşminte ţipătoare. Tocmai ieşiseră, toate trei, dintr-o casă aflată aproape în faţa streaşinei sub care se adăpostise Rayon d'Or. Mergeau încoace şi încolo.

înapoia lor, la distanţă respectuoasă, un cavaler de o eleganţă îndoielnică, cu mustaţa în furculiţă, drapat, nu fără un oarecare şic, într-o pelerină care scotea în evidenţă o spadă lungă, părea să le păzească discret.

Cele trei frumoase fete o descoperiră până la urmă pe Rayon d'Or în colţul ei. O observară mai întâi de departe. Apoi veniră înaintea ei.

Prima care vorbi, în fine, cu o voce blândă şi într-un mod amabil, întrebă:

- Cine eşti?

- Sunt Rayon d'Or, răspunse tânăra fată cu simplitate.

Şi puţin mirată de familiaritatea celei pe care o lua drept o „doamnă”:

- Şi voi, voi cine sunteţi?

- Eu sunt Saphir. Şi iată-le pe Muscade şi Bergamote, prietenele mele, răspunse tânăra fată cu aerul său blând.

Muscade, care era visătoarea indiferentă, aprobă cu o înclinare graţioasă a capului. Bergamote, care avea un aer ostil, confirmă cu un gest repezit.

Rayon d'Or simţea cum o cuprinde o nelinişte nelămurită. în clipa aceea, o voce mieroasă rosti:

- Sfinţi ai paradisului, o copilă aşa de frumoasă să-şi petreacă noaptea sub cerul liber! Trebuie să fii fără inimă! Vino, frumoasa mea, vino. Vei locui la mine, în casa mea care, mulţumesc lui Dumnezeu, este un han acceptabil. Toată lumea îţi va spune că hanul „La Patroana”, care este numele meu, este cel mai convenabil şi mai îngrijit din tot cartierul.

Cea care vorbise în felul acesta, şi care se strecurase până aici, Patroana, pentru că ăsta era numele ei, era o femeie bătrână, de o vârstă incertă, cu o comportare pătrunsă de o blândeţe dezminţită de buzele sale subţiri, întotdeauna strânse şi ochi deosebit de tăioşi, care nu te priveau niciodată în faţă. Cu un gest imperios, le dăduse la o parte pe cele trei fete care aveau faţă de ea purtarea ruşinată a şcolarului prins cu mâţa-n sac de către profesor.

- Dar, doamnă, protestă Rayon d'Or uimită, mă simt bine aici.

- Aici! scumpă copilă a bunului Dumnezeu! La Paris nu se obişnuieşte ca fetele frumoase să se culce în stradă. Vino la mine, vino... Vei vedea ce bine te vei simţi acolo.

Şi spunând asta, bătrâna o apucase pe Rayon d'Or de mână şi o trăgea încet. Mai întâi ea nu opuse rezistenţă, atunci când Saphir îi şopti la ureche:

- Nu te duce acolo!

Atunci o cuprinse spaima. Se smulse din mâna ei şi refuză:

- Nu vreau!

- Aici, Trombafior, strigă Patroana.

Trombafior era numele acelui băiat de o eleganţă îndoielnică ce le păzea pe cele trei fete elegante şi care era spaniol. El asistase la toată scena şi înţelese imediat ce aştepta Patroana de la el. Nu ezită nici o secundă. Alergă la apel. Ajunge din două sărituri la Rayon d'Or, surprinsă, o înhăţă cu braţele sale puternice, o săltă ca pe un fulg şi sări în bârlogul infamei cotoroanţe, care lăsase poarta întredeschisă.

Totul se desfăşură atât de repede, încât câinele, Polo, care somnola sub streaşină, nu se trezise.

- Biata micuţă! se înduioşară în acelaşi timp Saphir şi Muscade.

- De ce biată? rânji Bergamote, cu aerul ei răutăcios. Ea nu este mai de plâns decât noi!

Nenorocirea care părea s-o urmărească pe Rolande cu o înverşunare neîndurătoare, o adusese pe o stradă cu faimă proastă, una dintre cele mai îngrozitoare, mai periculoase străzi ale Parisului. Şi, pe această stradă, exact în faţa sălaşului de temut al infamei femei care era Patroana. Astfel încât, doar la câteva ore de Ia sosirea ei la Paris, era prizonieră în acest sălaş unde o aşteptau cele mai de temut aventuri.

în timpul celor doisprezece ani care se scurseseră, ca şi Rayon d'Or, micul cavaler Hubert de Ragastcns crescuse. Contele de Pompignan, fratele său mai mare, nu reuşise, se pare, să facă avere la Paris, căci Hubert, devenit un tânăr bărbat, avea mereu, ca şi atunci când era cnpij, un costum uzat, deteriorat. Haina sa de catifea decolorată fusese cârpită de mai multe ori, iar cizmele sale înalte, din piele de căprioară, era peticite pe alocuri.

Dar era întotdeauna de o curăţenie pedantă. Şi era nedespărţit de o spadă uriaşă de care învăţase să se folosească.

Cu toată sărăcia sa, avea o înfăţişare cu adevărat falnică sub lungile bucle de păr ce-i cădeau pe umeri, cu mustaţa fină, răsucită în furculiţă, cu talia sa bine făcută, cu privirea sa vioaie şi pătrunzătoare, cu o figură radiind de o veselie candidă.

Pe durata acestor ani, el rămăsese pe micul său domeniu, trăind mai degrabă rău decât bine din micile subvenţii pe care fratele său mai mare i le trimetea Ia mari intervale. Foarte mult timp păstrase vie în inima sa amintirea micuţei sale prietene Rolande, precum şi, sub haină, trandafiriii sălbatic pe care ea i-l dăduse spunându-i că era „doamna sa”. Puţin câte puţin,

această amintire nu se ştersese, dar se estompase în negura timpului. Şi, într-o bună /i, plictisit să-l tragă pe dracu de coadă, după propria sa expresie, luase la rândul său drumul Parisului, pentru a-şi regăsi acolo fratele mai mare şi, cu ajutorul său, să încerce să facă acolo avere.

ACASĂ LA REGINA-MAMĂ

într-o frumoasă dimineaţă a anului 1577, ducele de Sorrientes pătrunse pe strada Four şi intră sub bolta întunecată a unei porţi monumentale, flancată, conform obişnuinţei timpului, de două turnuleţe crenelate care înaintau deasupra străzii ca două santinele vigilente. Era intrarea principală a Palatului Reginei, noua reşedinţă a Caterinei de Medicis care, ştiind să vadă lucrurile în perspectivă, pusese să fie construit şi unde trăia retrasă de trei sau patru ani.

După ce trecu printr-un lung şir de încăperi mobilate cu un lux de un rafinament nemaipomenit, căruia păru să nu-i acorde nici o atenţie, ducele, care părea să cunoască admirabil casa, se opri înaintea uşii oratoriului reginei-mamă. Aşteptă acolo abia un minut, timpul necesar uneia dintre cele două tinere şi frumoase femei care făceau de gardă înaintea acestei uşi, să intre şi să-l anunţe.

Să intrăm înaintea lui, împreună cu tânăra femeie.

Oratoriul era vast, cam întunecos, mobilat cu o simplitate care contrasta cu somptuozitatea camerelor care îl înconjurau; se vedea acolo un amestec neobişnuit de obiecte de rugăciune şi astrologie.

Caterina de Medicis se apropia pe vremea aceea de şaizeci de ani. Avea în continuare acea figură întunecată, energică, palidă, cu buzele strânse, cu acea privire pătrunzătoare pe care i-o cunoaştem, mereu cu aceeaşi înfăţişare lugubră sub lungile văluri negre de văduvă. Aşezată într-un vechi fotoliu de stejar sculptat ca o dantelă, cu cotul pe o măsuţă de lângă ea, cu capul în palmă, se gândea:

„Scopul întregii mele vieţi, urmărit cu o voinţă tenace, cu o răbdare perseverentă, este atins în sfârşit: Henric, fiul meu iubit, domneşte acum sub numele de Ilenric al III-lea prin graţia lui Dumnezeu... şi prin voinţa mamei sale.”

Făcu o pauză şi concluzionă:

„Am făcut asta pcntni el... Şi cu toate acestea iată-mă singură, îndepărtată, părăsită, izolată în această tristă reşedinţă

unde nu vine nimeni să mă viziteze, unde sunt ca şi moartă deja... Copiii sunt nerecunoscători.”

Se gândea la asta fără răutate. Nu se revolta, constata, asta era tot. Nu mai era Caterina de Medicis, nu mai era regina care vorbea în acest moment. Era mama. Şi, asemenea tuturor mamelor care-şi adoră copilul, adăugă cu un surâs foarte blând:

„Ce importanţă are, numai să fie fericit!”

Dar acest sentiment înduioşător nu dură mult timp. Regina ieşi din nou la suprafaţă şi îndepărtă mama, cu un fel de mârâit:

- Da, mă plictisesc în această inactivitate, o să mor din asta... Şi nu vreau încă să mor... Şi apoi, Henric este atât de tânăr, atât de uşuratic, atât de dornic de distiacţie... Pe cine oare s-ar putea bizui bietul copil, dacă nu pe mama lui?... Haide, e timpul să mă preocup de treburile de stat... Am rămas prea mult timp deoparte.

In clipa asta, frumoasa femeie veni să-i anunţe că ducele de Sorrientes solicita onoarea de a fi primit în audienţă particulară.

Caterina nu consideră necesar să-şi ascundă reacţia de bucurie. Rosti cu amabilitate:

- Să intre! Să intre!...

Ducele intră.

Primirea pe care i-o rezervă Caterina fu cum nu se poate mai amabilă, aproape călduroasă. Era fermecătoare, când voia. Şi ea dorea să placă ducelui, care se înclină cu o eleganţă distinsă asupra mâinii încă frumoasă pe care ea i-o întindea.

- Ce ştiri îmi aduceţi, duce? întrebă Caterina cu o vioiciune indiscutabilă.

- Bune, doamnă, o asigură ducele de Sorrientes, care adăugă: conspiraţia ducelui de Guise este pe calea cea bună.

- Iată o veste bună! exclamă Caterina cu o satisfacţie vizibilă.

Dar reapăru imediat mama, îngrijorată:

- Pentru Dumnezeu, vegheaţi asupra fiului meu, vegheaţi cu atenţie, duce!

- Doamnă, o asigură Sorrientes, răspund de rege, căci îl urmăresc pe Guise pas cu pas.

Aceste cuvinte se pare că o liniştiră pe Caterina. Dar fu cuprinsă de o altă nelinişte:

- Da, făcu ea, dar trebuie ca uneltirile sale să ţintească destul de departe pentru ca regele să aibă nevoie de mine şi să mă recheme la curte.

- Perfect, doamnă, am înţeles ce urmăriţi: Guise să fie condus până la marginea prăpastiei şi să fiţi chemată în clipa când va trebui să fie azvârlit acolo.

- Asta este, aprobă Caterina.

Ea se gândi o secundă şi continuă:

- Ajutorul unei femei, devotată şi inteligentă, va fi de mare utilitate în asemenea împrejurare.

- Poate, făcu el, m-am gândit la asta, într-adevăr. Se va face aşa cum doriţi: o femeie, devotată, inteligentă şi abilă, va cuceri inima ducelui, aşa cum cu pun stăpânire pe mintea lui.

- Va fi pcrfcct. Hotărît lucru, duce, sunteţi un om preţios!

După ce-l lăudă, ea promise:

- Veţi fi răsplătit, duce, dincolo de tot ce vă puteţi închipui. Pentru început, veţi găsi la întoarcerea noastră acasă, un semn al recunoştinţei mele, căci trimisul regelui Spaniei, căruia i-am scris, este aici.

Şi îl concedie, spunându-i cu amabilitate:

- Mergeţi, duce. Să-mi fiţi fidel şi devotat şi răspund de reuşita voastră... Mă refer la reuşita voastră politică, căci în ceea ce priveşte pe cealaltă, nu veţi avea ce regreta, eu voi fi săracă precum Iov din Sfânta Scriptură pe lângă voi.

Ducele de Sorrientes se înclină respectuos deasupra mâinii pe care ea i-o întindea din nou şi ieşi cu aerul mereu distins şi fudul care-i era specific.

XVI DILEMA

Pe strada Saint-Nicaise, între Luvru, care era al regelui şi Tuileries, care aparţinea Caterinei de Medicis, de care se scârbise din momentul în care se ridicase ca din pământ noul corp de clădiri, între aceşti doi poli ai puterii, ducele de Sorrientes, intrat în posesia imensei averi a prinţului de Montcapet, cumpărase un palat splendid unde-şi stabilise reşedinţa.

Trăia în această locuinţă bogată, în lux şi strălucire, împreună cu soţia sa Jocelyne şi cumnata sa, Hermosa.

Jocelyne - doamna în alb - avea acum puţin peste treizeci de ani, vârstă la care femeia înfloreşte în toată splendoarea ei.

Totuşi, lucru extraordinar, cu adevărat surprinzător, cei doi soţi - ducele şi ducesa de Sorrientes - tineri şi frumoşi amândoi, doi soţi care, săraci amândoi, se căsătoriseră din dragoste, cei doi soţi care, în public, păreau că se adoră reciproc, aveau fiecare camera sa, unde se retrăgeau când venea ora de culcare.

Lucru şi mai surprinzător, Jocelyne ceruse să i se pună zăvoare solide la uşa camerei sale şi nu se culca niriodată fără să le tragă cu grijă.

în sfârşit, când ducele şi ducesa se găseau între patru ochi, cei doi aşa-zişi îndrăgostiţi luau imediat unul faţă de celălalt atitudinea rece şi politicoasă a doi străini.

De c^ procedau aşa? Este un mister pe care îl vom dezlega poate într-o zi, dar pe care deocamdată nu ştim să-l explicăm.

Ilermosa - doamna în negru - care era considerată ca fiind mai mare, deoarece venise pe lume cu o jumătate de oră înaintea surorii sale Jocelyne, rămânea serioasă, închisă, ciudat de enigmatică şi tulburătoare. Această femeie misterioasă ocupa un apartament ale cărui ferestre dădeau spre portul unde se descărca lemnul transportat pe Sena. Ea nu permitea nimănui să pătrundă acolo.

Părăsind-o pe Caterina de Medicis, ducele se îndreptă cu pas întins spre palatul său.

îl aştepta un trimis al regelui Spaniei. Acest trimis îi înmână scrisori şi, după ce obţinu permisiunea, se retrase, condus personal de ducele de Sorrientes care ţinu la onoarea de a-l însoţi până la podul rulant al acestei splendide locuinţe.

Sorrientes primise şi parcursese rapid scrisorile ce-i fuseseră înmânate cu o indiferenţă prefăcută. Dar, îndată ce mesagerul se retrăsese, această indiferenţă căzu ca o mască ce-l apăsa şi de care se debarasă cu o uşurare vădită. Şi se arătă radios.

Se întoarse cu pas grăbit în salon şi chemă:

- Jocelyne!... Hermosa!...

Ele apărură. Ca de obicei, Jocelyne, vioaie şi zâmbitoare, îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, iar Hermosa, gravă, cu un mers maiestuos, într-un costum de catifea neagră, simplu şi în acelaşi timp bogat.

- Maiestatea sa Filip al II-lea, regele Spaniei, prea amabilul meu suveran -Dumnezeu să-l ţină în bucurie şi bunăstare - a

binevoit să-mi pdreseze aceste scrisori care mă acreditează drept reprezentantul său pe lângă Maiestatea Sa Henric al III-lea, regele Franţei.

Era radios şi lăsa să se vadă asta. Jocelyne izbucni imediat într-o bucurie copilărească pe care, ca şi el, nu se gândea s-o ascundă, dimpotrivă. Şi, lovindu-şi mâinile:

- Ambasador! Iată-vă ambasador!...

- Da, draga mea, replică Sorrientes luând o atitudine mândră, ambasador al Maiestăţii Sale Catolice, reprezentant al monarhului cel mai puternic din lume pe lângă suveranul celui mai frumos regat al creştinătăţii, este ceva!...

- Totuşi, nu vă veţi mulţumi cu asta, sugeră Jocelyne cu agerimea ei naivă.

- Sper... mă bizui pe asta, răspune Sorrientes cu un surâs enigmatic. Şi reluă: Maiestatea Sa regele Franţei mă înştiinţează că mă va primi, astăzi chiar, la palatul său de la Luvru, pentru înmânarea solemnă a scrisorilor de acreditare pe lângă augusta sa persoană. Apoi, exultând din nou: Reuşita bănească ne venise deja. Acum ne surâde reuşita politică. Şi dacă aceasta va fi egală cu prima, cu adevărat nu ştiu până pe ce culmi ne vom putea ridica!

Ducele şi ducesa, prin câteva cuvinte, ridicaseră un colţ al vălului care ascundea fundul sufletului lor. Numai Hermosa nu pronunţă nici un cuvânt, nemanifestând nici plăcere, nici nemulţumire. Ea rămase închisă, mereu neliniştitoare prin puterea ei de a se arăta enigmatică. Duşmănie, gelozie?

Ceea ce este sigur, este că, păstrând acelaşi aer serios, cu mersul său maiestuos şi totuşi extrem de graţios, ea se retrase în apartamentul său.

Şi, lucru ciudat, într-adevăr impresionant, se putea vedea o lacrimă rostogolindu-se încet în aceşti frumoşi ochi care nu păreau făcuţi pentru a plânge.

Pentru ce această lacrimă?

Sunetul de corn care anunţa o vizită o lăcu să tresară, o smulse din meditaţia profundă în care se adâncise. Trebuie să credem că vizita anunţată era deosebit de importantă, căci se grăbi să facă să dispară orice urmă a inexplicabilei emoţii care tocmai o încercase şi reveni în acelaşi salon pe care-l părăsise cu câteva minute mai devreme.

într-adevăr, vizita era dintre cele mai importante. Nu era nimeni altcineva decât Henric de Guise, cel pe care mulţimea începea să-l numească Marele Henri care, fără etichetă, fără să ceară să fie anunţat în prealabil, aşa cum făcea adesea, venea să-i facă o vizită distinsului duce de Sorrientes, prietenul său foarte iubit, foarte apropiat.

Ducele urcă treptele monumentalului peron. Nu-l urmau decât trei sau patru dintre intimii săi.

Printre cei care-l însoţeau pe Guise o regăsim pe vechea noastră cunoştinţă: contele de Pompignan. El avea acum douăzeci şi nouă de ani. Adolescentul lung şi slab pe care l-am văzut la lucru în primele capitole ale acestei povestiri, devenise un bărbat înalt şi frumos, bine lacut, cu trăsături energice, virile. Părea că ajunsese în fine la acea avere pe care o dorea cu ardoare şi pentru care nu ezitase să-l ucidă pe prinţul de Montcapet,

Contele de Pompignan se întreţinea cu familiaritate cu un gentilom la fel de superb îmbrăcat ca şi el şi care părea mai în vârstă cu câţiva ani: baronul de Maulistrac, omul bun la toate, care asculta orbeşte de Guise. Văzându-i întreţinându-se atât de amical, s-ar fi putut crede că-i unea o prietenie solidă. Cu toate acestea, un observator atent ar fi înţeles cu uşurinţă că cei doi bărbaţi se urau.

Ilenric de Guise urcă treptele de marmură albă ale peronului cu o grabă veselă. Era imposibil ca cineva să dea dovadă de o eleganţă mai suplă şi mai naturală ca a lui în costumul magnific pe care-l purta.

Şi tocmai acest costum îl comenta, cu un surâs echivoc, baronul de Maulistrac la urechea „prietenului său”, contele de Pompignan.

- Alb şi negru!... Culorile frumoasei ducese de Sorrientes şi ale frumoasei llermosa... De data asta, cred că Marele nostru Henric este foarte îndrăgostit. Dar la naiba! spre cine merg preferinţele sale? Spre alb sau spre negru? Către frumoasa Jocelyne sau către frumoasa Hermosa? Iată ceea ce nu ştie nici el însuşi. Voi ce spuneţi despre asta, conte?

Făcând un efort să se stăpânească, Pompignan răspunse pe tonul de glumă folosit de Maulistrac:

- In materie de vânătoare, e întotdeauna o greşeală să alergi după doi iepuri deodată... Ducele n-ar trebui s-o uite.

în acest timp Sorrientes, veni repede la peron pentru a-l primi pe ilustrul vizitator cu demonstraţii de cea mai vie prietenie.

în marele salon de primire, Jocelyne fu aceea care, fără să caute să-şi ascundă plăcerea aceste vizite, exclamă pe un ton de cald reproş:

- Seniore duce, mă întrebam dacă nu cumva ne-aţi uitat? fără supărare, duce, iată trei zile lungi în care nu v-am văzut!

Figura lui Guise se însenină, o flacără arzătoare i se aprinse în ochi. Se înclină cu o graţie într-adevăr regească asupra mâinii albe pe care ea i-o întindea.

- Să vă uit, doamnă! este în întregime imposibil! voi sunteţi dintre acelea care nu se pot uitn, chiar dacă ar vrea cineva... doar dacă i s-ar smulge inima şi creierul! Cât priveşte absenţa mea involuntară, credeţi-mă, nu îndrăznesc să sper că-mi faceţi foarte marea onoare s-o remarcaţi.

- Ba da, strigă fără judecată Jocelyne, ne-aţi lipsit, duce.

Şi, încă mai uluitor:

- Nu-i adevărat, Hermosa?

Somată să se pronunţe, Hermosa declară:

- Monseniorul ştie, sper, că este întotdeauna binevenit în această casă.

Acestea erau spuse extrem de politicos, pe acel ton serios pe care tânăra şi enigmatica femeie nu-l părăsea niciodată. Dar cuvintele erau subliniate cu o privire de foc, ceea ce le dădea un sens adânc, cu totul altul decât sensul banal pe care păreau să le aibă.

Iar Guise, tulburat, măgulit extrem de plăcut de calda dezmierdare a acestei voci profunde, o uită o clipă pe aceea pe care o proclamase de neuitat. Se înclină înaintea Hermosei, aşa cum se înclinase înaintea Jocelynei. Şi depuse pe mâna ei un sărut la fel de pasionat, pe care-l prelungi, ca şi pe celălalt, mai mult decât se cuvenea. Şi, ca şi prima dată, se ridică radios, căci i se păruse că Hermosa, ca şi Jocelyne, îşi apăsase mâna Tină pe buzele sale.

Contele de Pompignan, cu furia în inimă, urmărea această purtare vicleană cu o privire crâncenă, în care se aprindeau licăriri de moarte şi care mergea rând pe rând de la duce la Jocelyne şi la llermosa.

Căci contele de Pompignan o iubea mereu, cu aceeaşi pasiune arzătoare, pe aceea pe care continua s-o numească „amazoana sa”, neştiind dacă trebuia s-o numească Hermosa sau Jocelyne. el iubea cu o pasiune mărită prin drepturi incontestabile.

•Ne amintim că el nutrise o clipă speranţa că amazoana sa va deveni soţia sa şi că, prin ea, va moşteni o parte din imensa avere a prinţului de Montcapet, asupra căruia se azvârlise cu cuţitul în mână, fără să-i lase timpul să se pună în gardă. Lovitură perfidă, care constituia un asasinat, el nu se ascundea de el însuşi. In momentul acela, fusese convins că amazoana sa era Hermosa. Dar atunci clnd îi împărtăşise intenţia sa de a face din ea o contesă de Pompignan-Ragastens, ea îi răspunsese foarte clar, foarte tăios, că era imposibil, că ca nu era liberă.

Atunci, crezuse că înţelege că amazoana sa nu era Hermosa, ci Jocelyne, Jocelyne care era deja măritată, renunţase la visul său de îmbogăţire. Dar el reclama, încă îndrăgostit nebuneşte, răsplata promisă. Şi cea care făcuse din el un asasin - Hermosa sau Jocelyne, doamna în negru sau doamna în alb, el nu mai ştia - cea care purta pe deget acel rubin enorm, aceea îşi ţinuse cinstit cuvântul în privinţa acestui punct delicat.

Şi de atunci el trăia cu amintirea orei de neuitat pe care o petrecuse în braţele ei, pasiunea sa mai exasperată de obstacolele de care se lovea, aşteptând cu răbdare, uneori cu răbufniri violente de revoltă ca, într-o noapte întunecoasă, o mână misterioasă să-i deschidă tainic uşa locuinţei în care el se strecura ca un hoţ, unde nu rămânea niciodată mai mult de o oră şi de unde ieşea şi mai îndrăgostit, mai scos din minţi. Dar aceste momente ale unei fericiri prea scurte erau rare, foarte rare. Atât de rare încât le putea număra de câte ori produseseră. Nu-i nimic, el nu trăia decât pentru asta, în aşteptarea acelor scurte momente care-l făceau să uite lungile luni de suferinţă nebună.

Şi cu cât trecea timpul, cu atât mai puţin ştia care dintre cele două surori se abandonase în braţele sale tremurânde de pasiune. Iar gândul că n-o va afla niciodată îl înnebunea. Căci, în cochetăria lor cu Cuise, căreia dintre ele două i-ar fi putut face reproşuri?...

între timp, ducele de Sorrientes tăiase scurt manifestările de curtoazie, abordând treburile serioase. Guise luă cunoştinţă

de scrisorile regelui Spaniei. După ce-l complimentă pe Sorrientes cum se cuvenea, el declară:

- Să mergem la Luvru. în calitatea mea de mare duce de Franţa, vreau ca eu să fiu cel care vă introduce la rege.

Sorrientes se înclină în semn de mulţumire, scutură un clopoţel şi dădu un ordin lacheului care se prezentase.

în mai puţin de un minut, un bărbat intră în salonul pe care-l traversă cu dezinvoltură pentru a veni să se încline înaintea ducelui şi a ilustrului său prieten. Purta o mască roşie pe figura din care nu se vedeau decât doi ochi pătrunzători, remarcabil de inteligenţi.

Sorrientes îi adresă lui Guise o privire expresivă şi, apăsând cuvintele, îl prezentă pe noul-vcnit:

- Domnul Gaspard Pinacle. Un om preţios. în care se poate avea şi în care am cea mai mare încredere. Domnul Pinacle, care merită, în mod sigur, mai mult decât atât, a binevoit să consimtă să ocupe la mine slujba de intendent general şi asta cu o inteligenţă, un zel şi o cinste pentru care îmi este plăcut să-i prezint respectele mele. Este un om pe care se poate conta.

Fostul om de încredere al maestrului d'Archelles, mort în chip atât de nenorocit, se înclină înaintea ducelui de Guise cu dezinvoltura respectuoasă a unui perfect gentilom.

Guise. la rândul său, îl fixă pe Sorrientes cu o privire care spunea că înţelesese, răspunse impecabilei reverenţe a lui Pinacle printr-o înclinare binevo'toare a capului şi se miră imediat:

- Pentru ce această mască?

- Dearece, explică Sorrientes, domnul Pinacle a fost, odinioară, victima unui accident care l-a desfigurat. Şi este mare păcat, căci natura îl favorizase cu un fizic dintre cele mai plăcute.

- Ce accident? Se poate şti?

Cele două întrebări ale ducelui de Guise erau adresate chiar lui Pinacle. El răspunse:

- Un fol de pistolet, monseniore. Un foc de pistolet încărcat doar cu praf de puşcă, primit de foarte aproape în plină faţă. Praful de puşcă, monseniore, a ars totul. Adăugaţi la asta faptul că am fost îngrijit de un ignorant, în condiţii grele, astfel încât s-a declanşat un lupus care a desăvârşit opera prafului de puşcă, a ros totul şi nu mi-a lăsat - din fericire - decât ochii;

dintr-o figură agreabilă a făcut ceva diform, hidos, din băiatul frumos care eram; un monstru la care nu te poţi uita fără un frison de groază. Iată de ce nu părăsesc niciodată această mască.

- Poate, îl îmbărbătă Guise, poate exageraţi. Clădit cum vă văd...

- Nu, monseniore, nu exagerez. Luaţi seama, priviţi.

Şi cu un gest brutal, ca şi cum şi-ar fi dat o lovitură de cuţit, Gaspard Pinacle îşi smulse masca.

Nu, fără îndoială, el nu exagerase, era ceva foarte hidos, dezgustător, ce expunea el astfel la lumina zilei şi frisonul de groază care-i zgudui pe toţi cei din jurul lui o confirma pe deplin.

}

Acest frison de groază, Gaspard Pinacle nu-l sesiză. Atenţia sa era concentrată în întregime asupra celor două surori aşezate una lângă alta. Nu pentru Guise, ci pentru ele îşi descoperise figura monstruoasă, care nu mai avea nimic omenesc. Pentru ele sau, mai bine zis, pentru una singură dintre ele. Dar pentru care? Nici pentru contele de Pompignan, el nu ştia, el n-ar fi putut spune. Dar era pentru aceea singură, căreia privirea lui scânteietoare îi spunea foarte clar:

„Una dintre voi ştie totuşi de ce şi cum am fost desfigurat astfel! Eu ştiu, da, eu ştiu care este complicea mea!...”

Dar suportară amândouă această privire cu acelaşi calm al nevinovăţiei. Ele ieşiră în acelaşi timp, una cu mersul său vioi, cealaltă cu pas maiestuos.

Iar Pinacle îşi puse masca la loc, cu un suspin din care de degaja o furie neputincioasă, în timp ce Sorrientes îi spunea:

- Domnule Pinacle, mergeţi şi puneţi-vă costumul de gală. Vă iau cu mine la Luvru.

Pinacle se înclină tăcut şi ieşi. într-un culoar întunecos, el se ciocni pe neaşteptate de o femeie. Nu era doamna în alb, nu era nici doamna în negru. Ca şi altădată, era o umbră înfăşurată din cap până-n picioare într-o largă pelerină de culoare incertă. Şi această apariţie purta pe deget rubinul roşu-sângeriu, tăiat în formă de romb. Pinacle văzu asta dintr-o ochire mai rapidă ca un fulger. Şi, în acelaşi timp, forma misterioasă îi şopti, ca răspuns la privirea lui de adineaori:

- Tu nu trebuie să ştii!... Locul tău aici nu ajunge ambiţiei tale? Vei primi altul, mai bun, mai însemnat, mai de invidiat... Tăcere! Vei fi norocos atât timp cât nu vei şti... nenorocire ţie dacă vei afla vreodată!...

Pinacle nu-şi revenise încă din uluire că ca deja dispăruse, fără ca el să-şi dea seama cum şi pe unde. Când reveni pentru a se pune la dispoziţia ducelui de

Sorrientes, Hermosa intra pe o uşă, Jocelyne pe alta, amândouă în acelaşi timp.

Guise îşi luă rămas bun de la cele două tinere femei şi ieşi braţ la braţ cu Sorrientes.

Pompignan, Maulistrac şi cei doi sau trei seniori care-l însoţiseră pe Guise în această vizită, îi urmau. Printre ei, deloc stingherit, având prestanţă în luxosul costum negru pe care-l purta cu dezinvoltură, Gaspard Pinacle mergea, cu masca sa roşie pe faţă. Câteva clipe mai târziu, splendidul alai părăsea palatul Sorrientes.

Imediat după plecarea lor, Jocelyne şi Hermosa se urcară în litieră şi plecară să facă o vizită ducesei de Guise, care le aştepta în marele său palat din strada Chaume.

AMBASADORUL SPANIEI

La Luvru, în acea sală pe care Piere Lescot o supraîncărcase cu sculpturi şi unde se puteau admira cele patru statui în piatră de Jean Goujon care dăduseră numele său sălii cariatidelor. De jurîmprejurul unei vaste estrade ridicată cu mai multe trepte,.acoperită cu un covor cu flori de crin, stăteau miniştrii şi secretarii de stat, sub conducerea bătrânului cardinal de Birague, cancelar al Franţei şi, amestecaţi talmeş-balmeş, se părea, dar în realitate fiecare fiind în rândul determinat de etichetă: demnitari, curteni, ofiţeri, magistraţi, toţi în costume de gală, formând o mulţime sclipitoare unde se amestecau mătasea, catifeaua, aurul şi pietrele preţioase.

Singur, aşezat sub un baldachin, într-un fotoliu aurit, regele Henric al III-lea: douăzeci şi şase de ani, cu mătăniile la centură, cu cartea de rugăciuni în mână, în costum de culoare închisă, de o eleganţă rafinată şi o atitudine cu adevărat regală.

în acest decor prestigios, condus de llenric de Guise, precedat de crainici, ducele de Sorrientes veni să se oprească la baza acestei estrade unde, după ce se înclină adânc, se ridică şi aşteptă, într-o atitudine mândră, care se potrivea

reprezentantului celui mai puternic monarh din lume, aşa cum spusese el însuşi.

Henric de Guise, cu o voce puternică, făcu prezentarea oficială.

Regele primi cu multă amabilitate reverenţa acestui nou ambasador, el rosti, cu cel mai amabil surâs:

- Iubitul nostru frate Filip de Spania nu putea face o alegere mai plăcută pentru noi decât desemnându-vă pe voi, domnule ambasador, pentru a-l reprezenta pe lângă noi. Voi aparţineaţi deja curţii noastre, duce, aş vrea cu plăcere să vă văd printre apropiaţii noştri. Nu uitaţi.

- Este o foarte mare favoare, pentru care mulţumesc cu umilinţă Maiestăţii Voastre, răspunse Sorrientes înclinându-sc şi de care mă voi strădui să fiu demn de încredere împăcând, atât cât îmi va sta în putere, obligaţiile mele de reprezentant devotat al Maiestăţii Sale Catolice cu prieteniile înfocate care mă leagă de această frumoasă ţară devenită aproape a mea şi cu sentimentele de respectuoasă recunoştinţă pe care vi le datorez, sire, pentru primirea prea binevoitoare cu care aţi găsit de cuviinţă să mă onoraţi încă de la debuturile mele la curtea voastră, cea mai strălucitoare, cea mai prietenoasă,cea mai politicoasă din câte sunt pe lume.

Prezentarea oficială era terminată.

Henric al III-lea se ridică, coborî maiestuos treptele estradei şi veni să se întreţină amical cu noul ambasador, în timp ce mulţimea demnitarilor şi curtenilor se însufleţea, se amesteca, mergea încoace şi încolo, cu un zumzet neântrerupt făcut de părerile schimbate cu jumătate de voce, aşa cum impunea prezenţa regelui.

Ilenric de Guise se apropie şi se înclină adânc, făcându-şi reverenţa. De această dată, regele cadicsi să-l onoreze cu un surâs şters şi rosti:

- Vere, nu voi uita că, pentru a-I onora pe ducele de Sorrientes, care face parte dintre prietenii mei, aţi consimţit să vă coborîţi la modestul rol de prezentator de ambasadori.

Ducele de Guise trebui să se mulţumească cu aceste câteva cuvinte care păreau să indice distanţa de netrecut care-l separa de suveran. înţelese asta încă o dată, îşi muşcă buzele şi-i adresă lui Sorrientes o lungă privire care vorbea despre umilirea sa.

Sorrientes răspunse cu o altă privire care-i spunea că va avea revanşa sa şi, aşteptând asta, solicită regelui favoarea unei audienţe particulare, adăugând:

- este vorba despre o afacere de cea mai mare importanţă, care nu trebuie amânată cu nici un preţ, fiind o problemă de viaţă şi de moarte.

- Despre ce este vorba? întrebă Henric lăsându-se să cadă, cu un aer plictisit, într-un fotoliu.

- Sire, făcu Sorrientes cu o gravitate care, fără să pară, îl inipresionă în mod neplăcut pe rege, sire, am văzut-o, cu puţin timp în urmă, pe Maiestatea Sa reginamamă. Doamna Caterina tremură pentru voi, sire.

- Hei! făcu regele încordându-se, de ce se teme?

- Otravă, sire, declară lămurit Sorrientes, adăugând: şi, după informaţiile mele personale, am toate motivele să cred că temerile sale sunt îndreptăţite.

Henric al III-lea simţi cum păleşte. Spaima se abătu asupra lui ca o vijelie. El totuşi nu-şi pierdu cumpătul şi Sorrientes, care-l urmărea foarte atent, nu bănui că în sinea sa tremura când răspunse cu o voce calmă:

- Atunci când Judecătorul Suprem va dori să mă cheme la el, mă voi prezenta fără teamă şi fără regret înaintea judecăţii sale.

- Trebuie să vă aăraţi viaţa, lansă Sorrientes cu tărie.

- Asta este şi intenţia mea, accentuă regele cu putere.

Şi, scuturând din cap cu un aer îngrijorat:

- Dar otrava!... Cum să lupţi împotriva acestei ameninţări josnice, viclene, insesizabile?...

Fără voia lui, sub ameninţarea groazei care-l strângea de gât, îşi uită pentru o clipă rolul şi aruncă în jurul lui priviri neliniştite, ca şi cum căuta să descopere această ameninţare pe care el însuşi o calificase drept insesizabilă.

Sorrientes îl linişti:

- Otrava, sire, este uşor de recunoscut pentru cel care o cunoaşte bine. Este suficient să se facă apel la un om care a studiat temeinic otrava, toate otrăvurile şi care să le cunoască antidotul. Plasat pe lângă Maiestatea Voastră, acest om ar avea drept misiune să analizeze tot ceea ce regele trebuie să consume sau să atingă. în felul acesta, regele va putea să trăiască în toată liniştea.

- Cu condiţia, făcu atent regele, ca acest om să nu-şi folosească ştiinţa contra mea, să nu mă otrăvească el însuşi.

- Asta este de la sine înţeles, răspunse Sorrientes.

- Unde să găsesc acest om? întrebă brusc Henric.

- îl am la îndemână, sire. Este al meu şi vi-l dau, dacă îl vreţi. Acest om este aici, la Luvru; l-am adus cu mine. Să-l chem?

- Chemaţi-l, hotărî Henric Iară ezitare.

în mai puţin de un minut, Gaspard Pinacle era introdus şi venea să se încline cu respect înaintea regelui. Avea masca pe faţă. Şi această mască stârni imediat suspiciunea lui Henric, care întrebă cu promptitudine:

- Pentru ca această mască?

Şi adăugă fără să aştepte răspunsul:

- Toate figurile trebuie să se descopere înaintea regelui. Scoateţi această mască, domnule.

Pinacle se supuse, spunând cu o sumbră amărăciune:

- Regele nu va putea suporta să vadă faţa mea.

într-adevăr, Henric întoarse repede capul cu un gest îngrozit şi strigă:

- Acoperiţi asta! Pentru Dumnezeu, acoperiţi asta!

Pinacle se supuse din nou şi se înclină cu un aer care voia să spună: „V-am avertizat.”

Vederea acestei figuri respingătoare îl impresionase puternic pe rege. îl privea pe Pinacle cu o aversiune vizibilă. Şi acum se părea că ezită să-l ia în serviciul său. Trebui ca Sorrientes, care înţelegea ce se petrece în sufletul lui, să-i reamintească faptul că viaţa sa era în pericol şi că acest om care îi provoca dezgust era singurul care putea să-l salveze. întrebat, Pinacle repetă fără s-o ştie, propriile cuvinte ale ducelui. Se angaja să-l pună pe rege la adăpost de orice încercare de otrăvire... răspundea de viaţa sa. Henric avu o ultimă ezitare. Dar teama fu mai puternică şi el decise:

- Veţi rămâne aşadar pe lângă mine, cu condiţia expresă să nu părăsiţi niciodată această mască.

- Aveam intenţia să solicit această permisiune Maiestăţii Voastre, răspunse cu simplitate Pinacle.

Regele aprobă cu promptitudine din cap. Acceptat, Pinacle fu instalat fără întârziere într-un mic apartament, în apropierea regelui. în mai puţin de o oră, acest apartament era plin de

alambicuri, retorte, fiole. Şi Pinacle se puse imediat pe lucru, studiind cu mare atenţie ceea ce trebuia să bea şi să mănânce regele chiar în acea seară. Pinacle, pe care l-am văzut secretar la maestrul d'Archelles, intendent la ducele de Sorrientes, se descoperea, la Luvru, chimist desăvârşit.

în acest timp regele, brusc posomorât, îi spunea ducelui de Sorrientes:

- Datorită devotamentului vostru perseverent, iată-mă liniştit în această privinţă. Dar el?... Vărul meu de Guise? Ce este de temut pentru mine din partea lui?

- Totul, sire, îndată ce va fi lăsat în voia sa. Nimic, atâta timp cât voi fi prietenul său.

Era clar şi formulat pe un ton de o siguranţă impresionantă. Regele se gândi o secundă şi, cu un surâs complice, rosti:

- Rămâneţi deci prietenul său, deoarece este singurul mijloc de a rămâne al meu.

Audienţa particulară mai continuă puţin, apoi regele reveni în marea sală, tot în compania ducelui. Şi în faţa semnelor de afecţiune pe care regele i le arăta, se confirmă că noul ambasador al Spaniei era onorat cu o bunăvoinţă deosebită. Astfel că fiecare îşi manifesta amabilitatea faţă de el.

Henric de Guise şi ducele de Sorrientes părăsiră Luvrul, Sorrientes cu o mică suită, Guise cu formidabila sa escortă în care, în afară de Pompignan, de Maulistrac, de o sută de gentilomi iluştri, se vedeau zece căpitani renumiţi, ca Chamois, Bois-Dauphin, Saint-Paul, d'Eschevoles, Menneville. Ducele mergea lângă Guise. El îi şopti:

- Tocmai am plasat pe lângă rege un spion prin care vom fi informaţi ceas cu ceas. Un spion şi poate mult mai bine: nimeni nu cunoaşte otrăvurile ca el.

Guise rămase o clipă gânditor şi lovind cu putere în garda spadei, zise:

- Iată cea mai bună otravă!

XVIII DUCESA DE GUISE

Am spus că, în timp ce ducele de Sorrientes se afla la Luvru unde regele îi făcea o primire deosebit de binevoitoare şi unde el îl plasase pe Gaspard Pinacle, însărcinat să oprească orice tentativă de otrăvire, îl asigurase el pe rege, însărcinat să-i toarne un filtru mortal, îi dăduse de înţeles lui Guise, ducesa şi

sora sa Ilermosa mergeau să-i facă o vizită Caterinei de Cleves, ducesă de Guise.

Tânără, veselă, mai degrabă decât frumoasă, plină de energie, sprintenă, spirituală, în anumite privinţe ducesa de Guise amintea în mod izbitor purtarea, modul de a fi, caracterul Jocelynei. Unite prin aceleaşi gusturi, cele două tinere femei legaseră repede prietenie.

în ce o priveşte pe Hermosa, ea se arăta acolo, ca oriunde în altă parte, rezervată, reţinută la vorbă, mulţumindu-se, cel mai adesea, să observe în tăcere.

Ducesa de Guise şi Jocelyne se îmbrăţişaseră cu drag. Şi imediat, luând loc într-un fotoliu, Jocelyne, cu obişnuita sa vioiciune, izbucnise:'

- Veste mare, veste fericită, ducesă! Ducele de Sorrientes tocmai a fost numit ambasador al Spaniei. Chiar în clipa asta el prezintă regelui scrisorile sale de acreditare!

- Şi sunteţi bucuroasă de aceasă numire?

- Fără îndoială.

- în cazul acesta, draga mea, vă felicit din toată inima.

Părându-i-se că frumoasa ducesă de Guise strâmbă din nas, Jocelyne făcu observaţia:

- îmi spuneţi asta cu un aer ciudat.

- Deoarece nu văd ce foloase aţi putea trage din această numire care pare să vă încânte.

- Cum, nu vedeţi că soţul meu, fiind ambasador al Spaniei, noi devenim apropiaţi ai regelui Henric al III-lea?... Vom fi invitaţi la toate petrecerile!...

- Dacă vă plac procesiunile în rasă din pânză de sac, picioarele goale rănite de pietrele ascuţite ale pavajelor, dacă vă plac reculegerile, posturile, chinuirea trupului, flagelările, cine mai ştie ce încă, foarte bine faceţi!

Spusese asta cu un aer atât de trist, încât Jocelyne izbucni în râs. Şi se grăbi s-o imite.

- Oh! protestă Jocelyne, nu su< t totuşi doar procesiuni la curtea Franţei!... Fără a mai socoti că, ambasador, în cele mai bune relaţii cu regele, ducele de Sorrientes, va putea să-i aducă cele mai mari servicii ducelui de Guise, soţul.vostru.

- Oh! exclamă ducesa de Guise, consider că politica nu este deloc treaba unei femei! Cât despre duce, soţul meu, hei!... hei!...

Şi izbucniră amândouă în râs.

Hermosa asculta aceste frivolităţi cu aerul său serios.

- Şi pe voi, draga mea, o întrebă ducesa de Guise râzând, nu-i aşa că politica vă interesează?

- Da, răspunse lămurit Hermosa. Şi însufleţindu-se puţin: este un lucru dificil, cel mai pasionant dintre câte pot fi. Să conduci oameni la bine... sau la rău, să fii arbitrul soartei lor, să-ţi spui că eşti stăpânul absolut al inimii şi al minţii celui pe care toţi îl numesc un mare om, şi că acest mare om, în mâinile voastre gingaşe, nu este decât o marionetă pe care o faceţi să joace pe gustul vostru, că, dacă vreţi, acest mare om se va năpusti cu arma în mână, la cucerirea unei lumi pe care o va depune la picioarele voastre şi că, prin el, veţi domina mii, milioane de indivizi care nu vor acţiona şi nu se vor gândi decât potrivit bunului vostru plac. Pentru ce, aşadar, femeia să nu se ocupe de politică? Mie mi se pare că nu este făcută decât pentru asta. Politica! O femeie trebuie s-o fi inventat! în toate evenimentele istoriei găsim o femeie. Voi fi încântată să fiu o astfel de femeie.

- Şi unde veţi conduce oamenii? La bine sau la rău?...

- Nu ştiu. Dar...

Hermosa se opri deodată, păru să se retragă în sine, redevenind închisă cum îi era felul.

- La naiba cu politica! tranşă ducesa de Guise. Din fericire, avem alte mijloace pentru a dirija bărbaţii. Dragostea draga mea, iată marele maestru, singurul care domină şi dirijează totul... şi el nu este plictisitor ca politica! Având în vedere că el nu iese din lumina strălucitoare a petrecerilor decât pentru a intra în umbra misterioasă şi atrăgătoare a iatacurilor!

Şi-acum, Jocelyne şi ducesa de Sorrientes începură să ia în zeflemea curtea lui Henric al III-lea, pe care o declarară plicticoasă ca şi politica. în timp ce complotau despre petreceri, fu anunţat contele de Saint- Megrin, care intră aproape imediat.

Paul Stuart de Caussade, conte de Saint-Megrin, era modelul cel mai desăvârşit de eleganţă luxoasă aşa cum era ea înţeleasă pe vremuri. Numai că eleganţa sa, puţin afectată, cam efeminată, era împinsă atât de departe, încât surprindea. Era, cu adevărat, prea elegant. De altfel, asta nu-l împiedica să fie tânăr, frumos, curajos, foarte căutat.

Cu un farmec apatic, mergând cu băgare de seamă, ca şi cum se temea să nu deranjeze armonia splendidului costum de catifea şi de atlaz mov pe care-l purta, el veni să sărute mâna ducesei de Guise şi, după aceea, pe a Jocelynei şi a Hermosei.

Avu loc schimbul obişnuit de complimente rafinate; după care conversaţia se reluă chiar din punctul unde se găsea la intrarea elegantului senior. Saint-Megrin vorbea despre toalete, petreceri şi baluri mascate cu tot atâta competenţă şi bineînţeles cu tot atâta plăcere ca Jocelyne şi ducesa de Guise.

Doar Hermosa, redevenită tăcută, observa şi asculta cu atenţie.

între cele două tinere femei şi Saint-M£grin nu exista nici cea mai mică jenă, nici umbra unei reţineri. Părea că tânărul bărbat era încântat să le întâlnească acolo pe cele două surori. Atitudinea ducesei rămânea aceeaşi: veselă, glumeaţă, prietenoasă, fără cel mai mic semn de nelinişte. Cu toate acestea, Jocelyne era prea femeie, prea delicată ca să nu simtă că ea şi sora ei erau de prisos şi trebuiau să plece. Ea nu rămase decât timpul strict necesar pentru a salva convenienţele şi-şi luă rămas bun. Şi, din efuziunea cu care ducesa o îmbrăţişă, înţelese că ea îi era recunoscătoare pentru discreţia ei.

îndată ce cele două surori ieşiră, ducesa de Guise căzu în braţele lui Saint-Megrin. Ei se strânseră în braţe îndelung, cu pasiune.

Au fost câteva minute de bucurie delicată în timpul cărora nu se auzi decât <» bâlbâială de cuvinte pătimaşe întrerupte de suspine şi săruturi. în acele momente divine ei uitau de restul lumii şi că moartea îi aştepta poate în spatele uşii, gata să cadă pe neaşteptate asupra lor ca să-i secere fără îndurare. Saint-Megrin uita că-şi mototolea fără milă splendidul său costum de atlaz mov pe care se temuse atât de mult să nu-l şifoneze puţin mai Înainte. Şi asta spunea totul.

Revenită pe pământ. Mână în mână, ochi în ochi, languroşi, se admirau încântaţi.

Saint-Megrin se ridică şi, întristat brusc, cu buze amare, zise:

- Ducele ne bănuieşte. A pus să ne supravegheze, o ştiu. Viaţa asta pe care o ducem, este de nesuportat. Să ne vedem câteva secunde, la mari intervale, când îmi pare că nu ajunge o întreagă viaţă pentru a ne iubi, pentru a ne-o spune, pentru a o

dovedi. Asta nu mai poate dura în felul acesta... O să înebunesc... sau voi face o nenorocire... dar ce-i de făcut, pe sângele Domnului, ce-i de făcut?

îşi punea întrebarea lui însuşi. Ducesa se gândi o secundă şi răspunse:

- îmi trebuie pe lângă mine o fată în care să am încredere absolută. Da, iată ce-mi trebuie. Voi căuta această fată. Şi o voi găsi.

Şi cum Saint-Megrin o întreba cu privirea, ea i se agăţă de gât şi-i murmură la ureche:

- Răbdare, dulcele meu iubit, răbdare şi încredere, încrede-te în mine. Se spune că ceea ce femeia vrea, şi Dumnezeu vrea. Eu, care te vreau tot atât cât mă vrei şi tu, lasă-niă pe mine, vei vedea că nu vei regreta.

XIX

ÎN PIAŢA GREVE

Ieşind de la Luvru, Sorrientes vru să-l însoţească pe Guise până la palatul său. Trupa o luă pe cheiuri până la Châtelet. Şi în drumul lor, mulţimea, recunoscândii-l pe Ilenric de Guise, îl aclama în delir. El răspundea cu plăcere, ceea ce îi atrăgea toate simpatiile.

Alaiul ieşi în piaţa Greve. Aici, trebuiră să-şi modereze mersul, căci era sumedenie de lume în piaţă, în centrul căreia se ridica un frumos rug care nu aştepta decât torţa care să-l aprindă.

- Stai! făcu Guise oprindu-şi calul, va fi aşadar o execuţie aici?

Un gentilom din escortă răspunse imediat:

- Da, monseniore, vor arde o vrăjitoare.

- Pe cuvântul meu, spuse Gise adresându-se lui Sorrientes, pentru că întâmplarea ne-a condus aici, dacă am asista la acest spectacol, ce spuneţi despre asta? Asta v-ar reaminti autodafeurile din frumoasa voastră Spanie.

- Oh! făcu Sorrientes, luând o atitudine mândră, acest biet foc de paie nu va putea în nici un fel să reamintească autodafeurile din ţara mea care sunt un spectacol grandios şi teribil de care nu vă puteţi face o idee dacă nu l-aţi văzut. Dar nu-i nimic, ocaziile de a ne distra au devenit foarte rare de câtva timp pentru ca să nu profităm de aceasta care ni se prezintă fără s-o fi căutat.

- Nu veţi aştepta mult timp, iată blestemata de vrăjitoare.

Nenorocita nu înţelegea nicidecum pentru ce trebuia să plătească cu viaţa sa nenorocul de a fi făcut puţin bine în jurul ei.

Şi apoi, aşa săracă, aşa de vrednică de milă cum era, ea ţinea încă la viaţă. Atunci, ea rezista cum putea mai bine: se rostogolea pe pământ, se lăsa târîtă, scotea urlete de animal căruia-i tai gâtul, lungi strigăte, apeluri sfâşietoare şi, din când în când, acest ţipăt:

- Ajutor, Gyl!... Gyl, fiul meu, ajutor!...

în jurul rugului, în primele rânduri şi răspândiţi cam peste tot în mulţime, numeroase figuri bune de spânzurătoare, neliniştitoare, cum se găsesc la toate serbările populare.

Chiar în primul rând se găsea una din aceste figuri, un vagabond sălbatic, cu o înfăţişare îngrozitoare: era Gyl-le-Loup, fiul victimei, cel pe care ea îl chema în ajutor. Ţipete pe care el nu le auzea din cauza vuietului asurzitor al mulţimii care se strivea în vasta piaţă.

Figura sa, a lui Gyl-le-Loup, exprima o durere vie, înfiorătoare. Lacrimi mari, fierbinţi,pe care el nu încerca să le şteargă, curgeau neîntrerupt pe obrajii săi tăbăciţi, plin de cicatrici şi se pierdeau într-o barbă zbârlită care aducea cu părul unui mistreţ. El vorbea fără întrerupere, cu un fel de calm cumplit, celor care se găseau în apropierea lui:

- Şi atunci ce! O veţi lăsa să o ardă ca pe o scroafă?... Voi toţi, fanfaroni care mă înconjuraţi, dacă mai sunteţi încă pe această lume, cui i-o datoraţi?... Celei care v-a îngrijit şi v-a vindecat atunci când nu aveaţi bani să consultaţi un sanitar care de altfel era prea nătărău pentru a vă salva. Şi voi o veţi lăsa s-o frigă?... Aşadar asta este recunoştinţa? Şi ce a făcut ea oare, biata bătrână, dacă nu binele? Să faci binele, este aşadar o crimă?

întâmplarea aşezase în apropierea lui Gyl-le-Loup un bărbat tânăr, cu o înfăţişare falnică pe care această văicăreală sfâşietoare părea că-l impresionase. Să spunem imediat că acesta era cavalerul Hubert de Ragastens. Nu părea să fi făcut avere la Paris, judecând după costumul uzat pe care-l purta mereu cu acea expresie mândră şi degajată care te făcea să nu te gândeşti deloc să-l măsori din cap până-n picioare. Mai ales dacă, după ce aruncai o privire asupra acestei figuri

strălucitoare de bărbăţie, asupra celor doi ochi plini de veselie, asupra acestei staturi mlădioase ca o lamă de oţel pur, îţi aruncai ochii asupra uriaşei spade care-i atârna la şold.

Dacă toţi tăceau, Hubert, înduioşat, vorbi. El întrebă:

- Spuneţi că ea n-a tăcut rău niciodată?

Gyl-le-Loup tresări. Cu vocea sa aspră în care răzbătea o vagă speranţă, el răspunse cu simplitate:

- Intrebaţi-i pe aceştia.

El îi indică pe cei care-l înconjurau de foarte aproape: vagabonzi ca şi el, printre care erau câţiva burghezi şi câteva cumetre.

- îi datorez viaţa, este tot atât de adevărat cum mă cheamă Putois-l'Altesse, zise unul dintre aceşti vagabonzi.

- Pe mine, Maclou-la-Foudre, m-a vindecat de friguri, spuse un al doilea.

- Şi pe mine, Ribaud-l'Ardeur, de o păcătoasă lovitură de pumnal, zise al treiea.

- Atunci, hotărî cavalerul de Ragastens, nu trebuie să fie arsă pe rug.

Spusese asta râzând, ca şi cum era lucrul cel mai simplu din lume. Această ţinută de mare simplitate înmărmuri pe toată lumea din jurul lui. Chiar şi pe fiul condamnatei: Gyl-le-Loup.

Ragastens nu păru să observe efectul pe care-l produsese. El se ridică pe vârful picioarelor şi aruncă o privire rapidă pe deasupra capetelor: condamnata nu mai era decât la vreo sută de paşi de rug.

- Bun, făcu el pentru sine însuşi, cu pasul cu care merg, mai au un minut sau două până să ajungă la rug.

Şe întoarse.

în spatele lui erau doi bărbaţi care-l însoţeau şi carc auziseră totul. Nu era nevoie să-i priveşti de două ori pentru a înţelege că avea înaintea sa doi spadasini de temut.

Ragastens li se adresă:

- Ce spuneţi despre asta?... Să vedem, tu, Milord Gendarme, vorbeşte.

- Eu! zise colosul rotind nişte ochi năuciţi, eu nu spun nimic... Dar, cum va ieşi!

- Iată ce înseamnă să fii clar, surâse Ragastens amuzat.

Şi se întoarse spre celălalt bărbat:

- Şi tu, Marasquin,ce spui?

- Spun că înseamnă să încercăm imposibilul, răspunse Marasquin cu o strâmbătură expresivă.

Şi el adăugă imediat:

- Dar, în compania voastră, se poate încerca.

Şi cei doi bieţi prăpădiţi se pregătiră de încăierare.

- în numele Madonei! sâsâi o voce, primului care va înserca să oprească zustisia rezelui, îi scot mazele, îl spintec, îl tsai în două, îl dau gatsa, asza cum mă cheamă Spartimosca!

Cel care profera aceste ameninţări era un fel de marionetă care, vorbind, rotea nişte ochi fioroşi, îşi răsucea o mustaţă uriaşă, bătea din picior, se frământa de unul singur cât patru.

Din nenorocire pentru el, se afla lângă Milord Gendarme. Colosul îşi întinse braţul pentru a-şi aranja pelerina pe umăr. în această mişcare, pumnul său lovi mutra celui care spunea că se numeşte Spartimosca. Şi fanfaronul se prăbuşi dându-i sângele pe nas şi scuipând doi dinţi.

- Brută! îi reproşă Ragastens pe un ton sever, ce nevoie aveai să-l loveşti pe acest viteaz Taie-Muşte care cinsteşte justiţia regelui! Iată că l-ai maltratat.

- Dar domnule, se scuză colosul cu un aer trist, n-am făcut-o anume!... Doar îmi aranjam pelerina...

- Asta este cu totul altceva, făcu Ragastens care ştia foarte bine despre ce este vorba. Şi întorcându-se spre Gyl-le- Loup:

- O să încercăm s-o smulgem rugului pe mama ta. Hai să vedem, n-ai cumva câţiva tovarăşi îndrăzneţi în această mulţime?

- îi am pe Putois-l'AItesse, MacIou-la-Foudre, Ribaudl'Ardeur, care sunt oamenii mei şi care mă vor urma fără şovăire, răspund de asta. Când se va da plecarea, alţi buni tovarăşi vor veni în ajutor, sunt sigur.

Ragastens îi măsura dintr-o privire scurtă pe cei numiţi de Gylle-Loup. Şi avu un surâs de satisfacţie. Şi spuse, calm:

- Mama ta nu va fi arsă.

- Dacă faceţi asta!... spuse gâtuit Gyl-le-Loup.

- Obişnuiesc să-mi ţin promisiunile, zise cu răceală Ragastens.

- Dacă faceţi asta... repetă Gyl-le-Loup.

Ragastens surâse. Şi, la fel de calm:

- Te înţeleg, du-te, nu mai insista... Şi cu o autoritate ieşită din comun:

- Iată manevra: îi iei pe cei trei tovarăşi ai tăi cu tine. Restul rămân cu mine. Când mama ta va ajunge în dreptul nostru, şi iată că se apropie, noi vom ataca gărzile. Tu nu te ocupa de noi. Nu te gândi decât la ea. Ia-o şi du-o de aici. în timpul acesta, noi ceilalţi le vom ţine piept.

Gyl-le-Loup şovăi. Şi cu o voce morocănoasă:

- S-ar putea să vă lăsaţi pielea aici!... Şi nici nu mă cunoaşteţi.

- Eşti un fiu care vrea să-şi salveze mama nevinovată. Asta e de-ajuns pentru mine. în ceea ce priveşte pielea mea, aici sau în altă parte...

Neîmblânzitul vagabond avu o ultimă ezitare. Iar Ragastens îl întrebă încă şi mai calm:

- Vrei să-ţi salvezi mama? Da! Trebuie să faci cum ţi-am spus, fără să te ocupi de rest.

Gyl-le-Loup îl fixă cu o privire tulbure şi brusc, cu o voce aspră, se hotărî:

- Bine! Să mergem.

în grupul care tocmai se pusese astfel de acord, tăcerea dură câteva secunde. Condamnata ajunse în apropierea rugului, acolo unde o aştepta Ragastens. Numai atunci se năpusti cu furie. Şi în leul care sărea în felul acesta, n-ai fi putut recunoaşte pe tânărul vesel, cu purtări atât de simple şi atât de liniştite cum se arătase cu o clipă înainte.

El se năpusti şi tovarăşii lui fură ca el. Şi ceea ce Gyl-le-Loup sperase, se produse imediat. Alţi vagabonzi, văzând că atacă gărzile, îi urmară din instinct, fericiţi de fapt să tabere asupra agenţilor autorităţii.

Ciocnirea fu tot atât de formidabilă pe cât de scurtă. Surprinse, gărzile dădură înapoi. Dar nu pentru mult timp, într-adevăr. Dar când îşi reveniră, când se îngrămădiră încrucişând suliţele, condamnata nu mai era acolo şi cele două ajutoare ale călăului.care o încadrau zăceau neînsufleţiţi pe pavaj. Şi acolo, deja departe de rug, Putois-l'Altesse, Maclou-la-Foudre şi Ribaud-rArdeur, împungând, tăind, doborînd, îi croiau drum lui Gyl-le- Loup care-şi ducea mama.

Atunci se produse ceea ce Ragastens prevăzuse: gărzile furioase, considerând că autoritatea trebuia să rămână de partea regelui, voiră să-şi recapete prada şi atacară la rândul lor.

Ragastens suportă ciocnirea, secondat de Milord Gendarme, Marasquin şi vreo douăzeci de vagabonzi. El promisese să ţină piept timpul necesar pentru a-i permite lui Gyl-le-Loup să-şi pună mama în afară de pericol şi mai degrabă s-ar fi lăsat tăiat pe loc decât să nu-şi ţină cuvântul. Abia atunci când consideră că trebuie să fie în siguranţă se gândi la el însuşi şi începu să bată în retragere. Era cu hainele zdrenţuite, acoperit de sânge din cap până-n picioare. Şi el părea atât de formidabil, încât gărzile, uitând de condamnată care, de altfel, trebuia să fie departe, îşi întoarseră furia şi-şi reuniră eforturile contra lui.

Ragastens se găsea acum încolţit într-un colţ al pieţii neavând cu el decât pe cei doi acoliţi ai săi, banda de vagabonzi care-l secondase fiind împrăştiată. Cu toate acestea, ei trei ţineau piept vitejeşte şi poate că ar fi reuşit să realizeze miracolul să iasă din încurcătură, dacă Guise n-ar fi intervenit ordonând să se dea ajutor gărzilor.

Cei din escorta lui nu puteau rămâne spectatori liniştiţi la groaznica încăierare. Ardeau de dorinţa de a lua parte la luptă şi Guise le dăduse drumul asupra răzvrătitului şi a acoliţilor săi.

Ei porniră în trombă, cu spadele în mâini, urlând: Ucide!, ucide! Pompignan venea în frunte, presat de aproape de baronul Maulistrac. El se repezi la Ragastens, spada sa o întâlni pe aceea a răzvrătitului, cele două lame se izbiră până la gardă. Erau cât pe ce să se ucidă reciproc când, în fine, se recunoscură. Atunci de pe buzele lor contractate, ţâşni, în acelaşi timp, un strigăt teribil:

- Fratele meu!... Fratele meu!...

XX

BÂRLOGUL PATROANEI

Trombafior o ridicase pe Rayon d'Or cu braţele sale puternice şi, dintr-o săritură, intrase cu ea în locuinţa acestei groaznice femei care se numea Patroana.

în spatele lui, Patroana închise repede uşa, răsuci cheia de două ori şi o făcu iute să dispară. Atunci Trombafior îşi deschise braţele şi-i dădu drumul fetei pe care o strânsese tare până acum.

La lumina palidă a unei lămpi afumate, Rayon d'Or, care nu-şi pierduse sângele-rece, se văzu într-o dugheană destul de mare, plină de obiecte de toate soiurile: veşminte, încălţăminte, arme, mobile, bijuterii, ustensile de bucătărie, erau de toate

acolo înăuntru. De altfel, toate astea erau foarte curate şi aranjate metodic.

Or, trebuie spus că toate aceste mărfuri proveneau din furturile celor mai josnici din tagma vagabonzilorcerşetori care veneau să-şi vândă Patroanei produsele expediţiilor lor. Ea era marea tăinuitoare de lucruri furate a tuturor hoţilor din cartierul Halelor. Se înţelege de la sine eă ea cumpăra pe un preţ de nimic pentru a revinde foarte scump, uneori chiar celui care îi vânduse.

Rayon d'Or era prea neştiutoare pentru a-şi da seama de ceea ce era necurat în această enormă îngrămădire de mărfuri amestecate. Ea se crezu într-o prăvălie bine aprovizionată. Din clipa aceea, Patroana îi apăru drept o comerciantă cinstită. începu să-şi spună că se speriase prosteşte.

Totuşi, dacă Rayon d'Or nu se mai simţea neliniştită, ea nu înţelegea să rămână Ia discreţia acestei necunoscute. Ea clătină din cap cu un mic gest hotărît, spunând:

- Nu voi merge mai departe atâta timp cât această uşă va fi încuiată, atâta timp cât nu-mi veţi fi explicat în virtutea cărui fapt m-aţi adus aici cu forţa.

- Puţin îmi pasă. Am vrut să vă apăr să fiţi ridicată de paza de noapte şi târîtă în închisoare. Preferaţi să plecaţi? Vă deschid imediat.

- în închisoare! se sperie Rayon d'Or. Pentru ce? N-am făcut nimic rău!

- Ştiu. dar la Paris este obiceiul să ducă la închisoare femeile găsite noaptea pe stradă. Nu rămâi acolo mult timp dacă cineva vine să vă ceară. Dar dacă nu vine nimeni, nu mai ieşi de acolo. Aveţi fără îndoială părinţi, prieteni care se vor nelinişti pentru voi şi vor veni să vă scoată de acolo.

Spunând aceste cuvinte, ea punea cheia în broască şi trăgea pe furiş cu coada ochiului la tânăra fată. Se întâmplă ceea ce prevăzuse. înfricoşată, Rayon d'Or strigă:

- Dar eu nu am pe nimeni! N-am părinţi, nici prieteni. Sunt singură pe lume.

- Vai de mine, mi-e milă de voi. Ceea ce v-am oferit, vă ofer în continuare: vreţi să rămâneţi aici până mâine dimineaţă?

- Ah, sunteţi bună, doamnă! Dar... Polo şi Fringo, câinele meu şi măgăruşul meu!... Nu vreau să-i părăsesc. Doamnă, îl auziţi pe bunul meu Polo: el a simţit că sunt aici şi geme dincolo

de uşă. Fiţi miloasă în întregime, doamnă, acordaţi ospitalitate şi celor doi buni tovarăşi ai mei. Prefer să merg mai degrabă la închisoare decât să-i abandonez.

Spunea asta cu un aer atât de hotărît, în pofida blândeţii, încât Patroana înţelese că nu va şovăi să facă aşa cum spusese. Se grăbi să consimtă:

- Mulţumesc lui Dumnezeu, se găseşte Ioc pentru cele două bune animale. Am tocmai un mic grajd lângă adăpostul pentru trăsuri. Măgăruşul vostru se va simţi bine acolo.

Uşurinţa cu care consimţea să-i primească pe cei pe care-i numea tovarăşii ei o mişcă profund pe tânăra fată. Fără să bănuiască, Patroana dăduse o lovitură de

A '

maestru. îşi dădu seama de asta văzând cu câtă efuziune îi mulţumea Rayon d'Or.

Trombafior o ajută să-l instaleze pe Fringo în grajdul său, după care plecă, lăsând-o pe Ryon d'Or singură cu Patroana.

Orice teamă părea că dispăruse din mintea ei. Cu toate acestea, în sala din spate, unde locuia gazda sa, un mic amănunt o izbise prin ciudăţenia sa: în această încăpere exista o scară îngustă care ducea Ia etaj. Nu mai era alta decât aceasta. Or, patul Patroanei era plasat la piciorul acestei scări, în aşa fel încât era imposibil să urci sau să cobori fără să deplasezi acest pat. Astfel că, atunci când te aflai la etaj, nu puteai ieşi de acolo dacă Patroana refuza să-şi deplaseze patul.

Rayon d'Or remarcă foarte bine această dispunere specială dar, pe moment, nu-i dădu mare atenţie.

Patroana încercase să-l închisă pe Polo în grajd cu Fringo. Dar bravul câine părea că se pusese în gardă şi dejucă abil toate manevrele viclene ale bătrânei. Ea nu insistă, din teama să n-o sperie pe tânăra fată.

Drept urmare, Polo o urmă pe stăpâna lui la etaj, unde ea trebuia să se culce. Aici se găsea o cameră mare, amenajată ca dormitor comun. Asta nu fu deloc pe gustul ei, obişnuită să trăiască singură. Dar, cum acolo totul strălucea de curăţenie, nu-şi făcu inimă rea şi se strecură între cearceafurile albe ale patului îngust pe care i-l indicase Patroana şi unde nu întîrzie să adoarmă cu nepăsarea vârstei sale, sub paza lui Polo, întins la picioarele patului.

Jos, Patroana se culcase şi ea. Un surâs triumfător rătăcea pe buzele ei subţiri şi socotea în minte sumele importante pe care trebuia să i le aducă cea căreia îi spunea deja „Prinţesa”, fără să ştie cât adevăr era în asta.

XXI

ÎN JURUL BÂRLOGULUI

Făcusem observaţia că Muscade, Saphir şi Bergamote erau toate trei tinere şi frumoase. Să adăugăm câteva precizări.

Muscade avea ochi^ negri frumoşi, care păreau înecaţi de melancolie. în realitate, ochii ei luceau de strălucirea pe care o dă febra. Cât despre cele două sfere de un roşu-aprins care-i împodobeau pometţii obrajilor şi de care era mândră, ele indicau că biata fată era pe jumătate bolnavă de plămâni. Ceea ce ea, de altfel, ignora. Era foarte dulce, ponderată, visătoare, cu un dram de poezie în minte. „Ceea ce nu poate să mire, spunea ea, având în vedere că era logodnica lui Jehan Gehenne, groparul cimitirului Inocenţilor, care, aşa cum ştia toată lumea, trece drept poetul model al lui Ronsard însuşi”.

Saphir era scundă şi drăguţă, vioaie, veselă, guralivă, bună camaradă, zăpăcită, negândindu-se decât să râdă şi să se amuze, pentru propria ei plăcere.

Bergamote era niţel cam solidă, grasă, cu purtări aspre, vorbind tare, ca replică usturătoare sau violentă. O fată zdravănă, o bătaie în toată regula, chiar cu un bărbat, n-o făcea să dea înapoi. Cu toate acestea, n-avea nimic dintr-o femeie bărbătoasă şi, când voia, ştia să fie extrem de drăguţă.

Ne amintim că Saphir şi Muscade o stătuiseră pe Rayon d'Or să nu se lase antrenată de Patroană. Ne mai amintim că ele se înduioşaseră de soarta ei atunci când intervenise Trombafior.

Doar Bergamote manifestase o ostilitate nedefinită. Era limpede că Rayon d'Or nu-i plăcea. Probabil că n-ar fi putut spune de ce şi că strălucitoarea frumuseţe a tinerei fete îi stârnise invidia.

Ca şi cum ar fi sperat că se va produce un miracol care s-o salveze pe această tânără necunoscută pentru care simţeau o irezistibilă simpatie, Muscade şi Saphir aşteptară un timp în faţa uşii.

Bergamote nu încercă să le îndepărteze. Ea aşteaptă împreună cu ele, plecând ca şi ele urechea şi spunându-le cu un surâs sarcastic:

- Vă spun că vă pierdeţi timpul. Uşa nu se va deschide. Ea nu va striga...

într-adevăr, nu se auzi nici un strigăt. Oricât îşi încordară urechile cu nelinişte, nici un zgomot de luptă nu ajunse până la ele. Se părea că tânăra fată se resemnase cu uşurinţă.

- Cine ar fi crezut asta? murmură Muscade, care nu-şi revenea.

- I-a dat împărtăşania fără spovedanie, făcu Saphir schimbându-şi brusc părerea. Nu vă încredeţi, aşadar, în aparenţe.

Bergamote triumfa:

- V-am spus! Este o prinţesă ipocrită care ne va da o lecţie la toate trei şi Patroanei însăşi. Vă spun că nu cerea decât să intre.

Şi, dezvăluindu-şi fără să vrea întreg gândul:

- Ah! viaţa nu va fi plăcută pentru noi cu o asemenea companie.

- Unde mergem? întrebă Muscade pentru a schimba vorba. Şi răspunse singură: la taverna Grand-Duc, la Mauviette Gueule d'Or.

- Nu, pe cuvântul meu, protestă Saphir, Mauviette Gueule d'Or este plictisitoare. Să mergem mai degrabă la Truie Fidede, la Leonarde Bancale. Este o fiară grosolană care nu se sclifoseşte şi nu se teme să golească o oală de vin cu clienţii săi.

- Da, susţinu Bergamote. Să mergem Ia Truie Fidele. Dacă nu vom face treabă acolo, vom avea timp să mergem la Grand-Duc.

Ele se luară de braţ şi porniră în direcţia Halelor.

Nu merseră departe. In apropierea casei Patroanei se găsea o fructăric prin faţa cărcia trcccau atunci când se auziră strigăte din umbră. Mirate, se opriră. Uşa fructăriei era întredeschisă. O voce de femeie le linişti:

- Sunt eu, mama Pignate, fructăreasa. Nu vă fie teamă.

Curioase, se apropiară. Uşa se deschise în întregime.

în această prăvălie plină de coşuri cu fructe şi legume, în penumbră, îngrămădite în faţa uşii, se zăreau patru femei de vârstă imprecisă.

Fructăreasa, care se numise ea însăşi mama Pignate, le prezentă pe cele trei femei, grase ca §i ea.

- Bunele noastre vecine: doamna Courge, cu casa de amanet; doamna Pognon, negustoreasa de maţe şi resturi de mâncare; doamna Thomasse, cusătoreasă, toate trei de pe strada Truanderie, ca şi noi.

Mormanele de grăsime se înclinară în reverenţe. Şi ridicându-se, cu ochi care luceau în întuneric ca nişte cărbuni aprinşi, toate patru în acelaşi timp:

- Ei bine?

- Ce? făcură aiurite cele trei fete. „

Nu le trebuia mai mult pentru a da drumul ecluzelor: torente de cuvinte inutile şi fără valoare începură să curgă fără oprire:

- Am văzut-o îndată ce a intrat pe stradă cu măgăruşul şi câinele ei, zise doamna Courge şi am coborît repede... Aţi privit la costumul ei de ţigancă? Cu totul din mătase şi atlaz.

- Se spune că a dat peste cap strada Montmartre cu măgăruşul şi cu câinele ei, spuse doamna Pognon... Şi eu am ieşit repede şi i-am urmat... Puţin îi pasă, mătase şi atlaz...

- Atunci, ea a intrat la Patroana? Va locui acolo? Aţi văzut-o de aproape?

- Este o ruşine care nu trebuie tolerată. Ce face domnul comandant al jandarmeriei?

- Bietele micuţe, vă plâng s-o aveţi drept camaradă.

- Şi ce frumoasă e, şmechera! Vă va sufla cu siguranţă toţi prietenii.

- Frumoasă! Dacă preferi!... Eu, dacă aş Fi bărbat, nu pe ea aş alege-o.

- Depinde de gust. Dar, în ce vă priveşte, micuţele mele, n-aveţi decât să vă ţineţi bine.

- O ţigancă ce vine nu se ştie de unde şi pe care o bănuieşti de la o poştă de erezie.

Şi urmă un potop de injurii josnice, calomnii perfide, provocări oribile, revărsară atâta venin încât sfârşiră prin a le scârbi pe cele trei tinere femei pe care le opriseră din drum. Iar acestea le părăsiră brusc pe cele patru înfiorătoare creaturi fără un cuvânt de politeţe, lăsându-le acolo, furioase şi jignite de această lipsă de atenţie.

Din nefericire, aceste clevetiri duşmănoase se părea că o loviseră în mod deosebit pe Bergamote. După cum am văzut, ea era prost dispusă în privinţa lui Rayon d'Or. Ea nu încetă să

mormăie ameninţări înăbuşite la adresa tinerei fete pe durata scurtului drump pe care-l aveau de parcurs pentru a ajunge la Truie Fidele.

Muscade şi Saphir, care erau fete bune, se făcură că nu aud şi se feriră s-o stârnească şi mai mult în continuare în întuneric, ca nişte gângănii monstruoase, cele patru cotoroanţe izbucniră îndată ce fură părăsite:

- Unde ne-a fost capul să căutăm binele la nişte fete de nimic ca acestea? bodogăni mama Pignate.

- Cine se aseamănă se adună, s-a spus pe bună dreptate, enunţă sentenţios doamna Courge.

Şi toate patru în cor, cu un aer înţepat:

- Iată ce înseamnă să fim prea bune!

- Această micuţă, împroşcă doamna Courge care, cum am mai spus, avea o casă de amanet, frumoasă cum este, va aduce mari venituri acelei bătrâne vrăjitoare care este Patroana!

Iar celelalte, într-un mârâit, izbucniră din toată inima:

- Ah! de ce n-a dat peste noi un asemenea noroc!...

Se despărţiră. Era momentul critic de care se temeau cele trei ţaţe. Străzile nu erau sigure, mai ales noaptea. Ele ştiau bine asta. în ardoarea pândei lor, uitaseră. Acum memoria le revenea şi teama le muşca inima. Nu-i nimic, trebuia să plece. Doamna Courge, doamna Pognon, doamna Thomasse se strecurară în stradă şi, ştergând casele, plecară alergând.

PRIZONIERĂ

Concediat puţin cam brusc de Patroană, care ţinea s-o liniştească în întregime pe Rayon d'Or, Trombafior ieşise furios. Era furios pentru că n-avea bani, că socotise să-i ceară Patroanei şi că n-avusese timp să-şi prezinte cererea.

Astfel că îl întâmpină foarte aspru pe Spartimosca. Acesta, recunoscându-l, alerga spre el.

- Ai bani?

- Eu!... nici o para chioară.

- Mor de sete, murmură Trombafior dezamăgit.

- Am în gât un foc infernal, întări Spartimosca. Pentru o oală de rachiu aş înjunghia un om!

Trombafior se gândi puţin şi propuse:

- Să mergem în căutarea Bergamotei, Saphirei şi Muscadei... Trebuie să ne plătească cina.

Porniră. Nu merseră departe. Pe aceeaşi stradă găsiră taverna Grand-Duc.

Bătând în modul cuvenit, Trombafior şi Spartimosca văzură uşa deschizându-se în faţa lor. Intrară în sala mare. Cum rămăseseră înfipţi între două mese, căutându-le cu ochii pe cele pe care nu le puteau vedea dat fiind că nu erau acolo, crâşmăriţa se apropie de ei.

- Cu ce să-i servim pe domnii?... Domnii ştiu că aici se plăteşte înainte?

Trombafior, în şoaptă, rugător, răspunse:

- Le căutăm pe Bergamote, Muscade şi Saphir.

- Nu sunt aici, îi întrerupse ea. Şi, ca şi cum se lămurise, cu aceeaşi blândeţe politicoasă, pe un ton de o irezistibilă autoritate: „Reveniţi când ele vor fi aici”.

Şi cu mâna, le arătă uşa.

Lucru şi mai extraordinar, se înclinară şi ieşiră fără să sufle o vorbă.

în stradă, se descărcară lansând din toate puterile o dublă salvă de înjurături, fiecare în limba sa natală:

- Cristaccio!... sacramento!... madonna ladra!...

- Malamuerte!... Dios puerco!

Se îndreptară spre Truie Fidele. Nu aveau noroc: cele trei frumoase fete tocmai plecaseră. N-au fost complet decepţionaţi, căci stăpâna localului, Leonarde Bancale, le oferi o oală de vin pe care îi ajută frăţeşte s-o golească.

. La revărsatul zorilor, Saphir, Bergamote şi Muscade se întoarseră la Patroana. Fa era încă culcată şi am spus că patul ei bara intrarea singurei scări pe care se putea ajunge la etaj. Ea nu se sculă. Se aşeză în capul oaselor şi întinse o mână slabă şi sucită.

Cele trei tinere femei cunoşteau gestul şi ştiau care era semnificaţia lui. Prima, Bergamote, depuse în gheara întinsă un anumit număr de monede. Cotoroanţa îi adresă un surâs. Urmă Saphir. Ca şi Bergamote, fu gratificată cu un surâs.

Muscade înainta ultima, cu o jenă vizibilă. Ei nu i se mulţumi cu un surâs. Zgripţnrnaica o fixă cu o privire tăioasă şi spuse cu o voce înţepată:

- Nu iese socoteala.

- N-am făcut mai mult, se scuză Muscade cu un aer temător.

- Ieri mi-ai dat acelaşi răspuns. Ştii ce te aşteaptă. Ştii, nu-i aşa?

Muscade îşi împreună mâinile într-un gest de implorare.

- în definitiv,reflectă cotoroanţa privind-o cu mai multă insistenţă, nu cumva ai găsit de cuviinţă din întâmplare să mă furi pentru a-ţi constitui o zestre?

- Oh! Patroana, să nu credeţi asta!

- Nu te sfătuiesc să te joci cu focul cu mine, micuţa mea, asta te-ar costa scump, foarte scump.

Trebuie să credem că ameninţarea pe care o făcea, aşa vagă cum părea, era înspăimântătoare, căci Muscade se înfioră. Iar cele două camarade ale ei, care nu erau în cauză, totuşi, păliră sub fardurile lor.

Bătrâna reluă:

- Iată-te avertizată. Străduieşte-te să-ţi ţii cuvântul. Acum, ascultă-mă bine: vreau să-ţi mai acord încă o dată credit pentru că am nevoie de tine. Dacă nu vrei să mă supăr, fă în aşa fel încât să mă serveşti convenabil în misiunea de încredere pe care am să v-o dau la toate trei şi îndeosebi ţie, care eşti oarte dulce.

Şi le făcu semn să se apropie toate de patul său şi când se găsiră aplecate asupra ei, cap lângă cap, le puse în şoaptă:

- Frumoasele mele, veţi găsi acolo sus o nouă «marada. Din nefericire, această nouă camaradă îmi pare puţin cam... neştiutoare... Mă înţelegeţi, nu-i aşa? Contez pe voi pentru să-mi... cizelaţi această inocentă şi să-mi faceţi din ea, într-un răstimp scurt, o frumoasă fată foarte dezgheţată, ca voi.

- Aş! ironiză Bergamote, cred că n-are nevoie de lecţii, inocenta voastră ştie tot atât de multe ca şi noi.

- Aşa crezi? Ei bine! te înşeli. O cunosc mai bine decât tine. Trebuie să mi-o fasonaţi, îţi spun.

- Ei bine! o vom instrui, fiţi liniştită.

Bergamote era aceea care făcea acestă promisiune.

Celelalte două se mulţumiră să aprobe din cap. Mulţumită de această asigurare, Patroana le lăsă să treacă.

Atunci când se trezi, Rayon d'Or văzu că toate trei dormeau adânc. Ea se sculă fără să facă zgomot şi aşteptă ca ele să se trezească. Se mira să le vadă dormind atât de târziu, ea care se scula o dată cu soarele. Dar îşi spuse că, fără îndoială, aşa era obiceiul la Paris.

Chiar din această primă zi, Patroana încercă să i-l ia pe Polo. Dar câinele mârâi într-un mod semnificativ.

Polo rămase aşadar stăpân pe locul său, spre marea mulţumire a lui Rayon d'Or şi spre propria lui satisfacţie. Căci Muscade şi Saphir se împrieteniseră imediat cu el şi începuseră să-l mângâie şi să-l îndoape cu dulciuri. Ceea ce-i convenea în întregime lui Polo.

Fără s-o ştie, Rayon d'Or avea purtări şi un mod de exprimare care impuneau respect. Patroana remarcase asta. Bergamote, Saphir şi Muscade suportară fără voia lor această impresie. Fete bune, Muscade şi Saphir acceptară fără împotrivire această superioritate morală de care se pare că nu-şi dădeau seama. Nu se întâmplă la fel cu Bergamote. încă din prima zi, ea izbucni cu aerul său cel mai ursuz:

- Ei nu, dar priviţi-o! S-ar spune, văzând-o şi ascultândo, că este prinţesă!

- Dar, răspunse Rayon d'Or surâzând, cine ştie dacă nu sunt într-adevăr o prinţesă?

Şi, pe jumătate glumind, pe jumătate serioasă:

- Veţi vedea că într-o zi va veni să mă caute o mare doamnă şi mă va duce la palatul ei.

Asta le făcu să râdă. Dar numele îi rămăsese, camaradele sale n-o numeau altfel decât prinţesa.

Câteva zile trecură astfel, în timpul cărora ea rămase închisă, prizonieră, la fel de bine ca şi cum ar fi fost într-una din acele închisori cu care o ameninţase Patroana.

Când sosi seara primei zile, Bergamote, Muscade şi Saphir îşi făcură toaleta înainte de a ieşi.

Naivă, Rayon d'Or le privea ce fac şi se miră de grija scrupuloasă pe care o acordau acestei operaţii serioase. Fardurile, mai ales, pe care le foloseau, o puseră pe gânduri.

- Pentru ce, întrebă ea, vă aranjaţi astfel?

Şi cum Rayon d'Or se mira de tăcerea lor şi de aerul lor jenat, Muscade fu aceea, cea mai dulce, cea mai rezervată dintre toate trei, care-i răspunse pe un ton vag:

- Trebuie să ne facem frumoase.

- Voi sunteţi mai frumoase fără aceste culori oribile care nu izbutesc decât să vă urâţească, răspunse Rayon d'Or cu toată sinceritatea sufletului său. Dar pentru ce este necesar să vă faceţi frumoase, cum spuneţi?

- Pentru a lucra.

- Ce faceţi?

întrebarea prea directă o stingheri cumplit pe Muscade care, cu o privire disperată, o chemă în ajutor pe Saphir. Aceasta răspunse cinstit alături de chestiune:

- Noi lucrăm afară.

- înţeleg... Unde?

- Uneori pe stradă... alteori în taverne.

- La ce?

- La... la ce vei face tu însuţi.

- Eu confecţionez coşuleţe de răchită. Sau mai bine lucrez cu Polo şi Fringo. Dar voi, ce faceţi voi? Asta nu-mi spuneţi.

- Trebuie să-i plătim Patroanei. Nu pentru ochii noştri frumoşi, cum spune ea, ne hrăneşte, ne oferă locuinţă şi ne îmbracă.

Rayon d'Or era prea inteligentă pentru a nu înţelege că ele îi ascundeau ceva. Dar ce? Se înţelege că, în nevinovăţia ei, ea nu putea bănui cumplitul adevăr. Ea nu insistă, spunându-şi că ele vor sfârşi prin a vorbi într-o zi sau alta.

Pe durata acestor câteva zile, ostilitatea mocnită a Bergamotei izbucni deschis, cu atât mai violentă cu cât îşi reproşa ca pe o nedemnă slăbiciune bunul sentiment care o făcuse să respecte candoarea acestei copile inocente. Lucrurile ajunseră repede la un punct în care Muscade şi Saphir se văzură obligate să intervină.

- De ce eşti atât de rea? îi reproşară ele în şoaptă.

Rayon d'Or auzise. Ea fu cea care răspunse:

- Nu este rea. Ea este înăcrită pentru că este nefericită. în realitate, ea este bună.

Bergamote rămase o clipă fără voce. Apoi, zbârlită, mârâi:

- Ei bine! te înşeli. Nu sunt bună, sunt rea, foarte rea, nu voi fi niciodată destul de rea pentru... Şi apoi, ia ascultă, prinţeso, n-am nevoie de mila ta, înţelegi? N-am nevoie de mila nimănui!...

Două zile mai târziu, Bergamote căzu pe scară şi se răni la faţă. Rană neînsemnată, de altfel, dar o făcu să scoată urlete disperate. Nici vorbă s-o doară mult. Doar că fata frumoasă şi cochetă care era se întrista peste măsură la gândul că această rană fără importanţă putea să lase urme. Şi tocmai asta explica ea în mijlocul unui potop de lacrimi.

Rayon d'Or nu zise nimic. Ea scotoci în bagajul său şi luă de acolo un unguent pe care-I întinse pe o pânză fină şi apropiindu-se de Bergamote, cu un surâs:

- Vreţi să-mi îngăduiţi s-o fac? în câteva zile nu se va mai vedea nimic acolo. Şi voi nu veţi fi marcată.

Şi fără să aştepte un răspuns, ea aplică pansamentul cu o pricepere şi o uşurinţă extraordinare. Şi în timpul celor trei sau patru zile care urmară, ea continuă să se dedice îngrijirilor Bergamotei care se lăsa pe mâinile ei dar păstra totuşi mereu aerul său ostil.

După câtva timp de la asta, Patroana, căreia cele trei fete o lăsaseră să creadă că Rayon d'Or „se instruia”, aduse o frumoasă toaletă, asemănătoare celor pe care cele trei frumoase fete le puneau seara înainte de a ieşi. Din instinct, Rayon d'Or declară:

- Eu nu-mi voi pune asta.

- O vei pune, micuţa mea! Dacă tu crezi că te voi păstra aici ca să te lăfăi fără să faci nimic, te înşeli. Am îmblânzit eu mai zdravene ca tine. Vei ceda sau te voi zdrobi.

Şi se apropiase de Rayon d'Or aproape s-o atingă. Apărea crispată de furie, hidoasă şi ridică mâna.

Dar nu avu timp să lovească. Bergamote se găsi deodată între Rayon d'Or şi cotoroanţă înainte ca lovitura să pornească.

- Destul, zise ea. Patroana, las-o în pace pe această copilă. Şi, mai ales, să nu îndrăzniţi să o atingeţi.

Uluită, Patroană se dădu doi paşi înapoi.

- Şi dacă o să vreau s-o ating, ce-o să-mi faci?

- Nu ştiu... Dar vă slătuiesc să n-o atingeţi. Vă sfătuiesc în interesul vostru.

- îndrăzneşti să mă ameninţi, pe mine! Ia seama, frumoasa mea!

- Nu vă ameninţ, vă avertizez, asta-i tot. Mie puteţi să-mi faceţi ce vreţi, mi-e tot una. Dar acestei copile!... Aveţi grijă, Patroana, plecaţi... credeţi-mă, plecaţi... Cât mai aveţi timp.

Toate astea fuseseră proferate într-un bubuit atât de violent încât, de această dată, Patroana înţelese că viaţa ei atârna de un fir de păr. De altfel, vorbind, Bergamote mergea spre ea şi avea o figură atât de înspăimântătoare încât bătrâna vrăjitoare dădea înapoi gemând: „Isuse! sunt moartă!” Ea se precipită pe scară şi o şterse tiptil.

Când dispăru, Bergamote se întoarse spre Rayon d'Or şi, cu o voce pe care nu i-o cunoştea:

- Nu vă temeţi de nimic. Atâta timp cât eu voi li aici, vă jur că nu vi se va face rău.

Rayon d'Or se apropie de ea, o sărută pe amândoi obrajii, cu toate eforturile pe care le făcea ca s-o împiedice şi, cu un surâs de bunătate:

- V-am spus eu bine că nu sunteţi rea.

PROFEŢIA

începând din ziua aceea, Bergamote îşi schimbă în mod radical atitudinea faţă de Rayon d'Or: pe cât de rea şi agresivă se arătase înainte, deveni tot atât de bună, atentă şi devotată.

Mai trecură câteva zile. Apoi Rayon d'Or fu invitată să iasă, sub paza celor trei camarade. Era cât pe ce să refuze. Un semn discret al Bergamotei o făcu să înţeleagă că trebuia să accepte. Coborî aşadar în stradă, împreună cu cele trei tinere femei.

Probabil că făcându-i semn să accepte, gândul ascuns al Bergamotei era de a profita de una din aceste ieşiri pentru a o smulge pe tânăra fată din ghearele cumplitei zgripţoroaice.

Biata micuţă Rayon d'Or nu făcea totuşi nimic rău. I se putea reproşa cel mult că apare pe stradă într-o proastă societate. Şi încă ar fi putut răspunde acestui reproş că ea se purta astfel deoarece era forţată, că nu cunoştea trista meserie a camaradelor sale, camarade care se arătaseră bune cu ea. Oricum ar fi fost, Rayon d'Or se obişnui să iasă astfel. Aceste ieşiri constau doar în plimbări de colo-eolo pe strada Trtianderie. Timp de câteva zile, ocazia pândită de Bergamote nu apăru.

în ziua aceea, la mai puţin de o săptămână înainte de încăierarea din piaţa Greve, Patroana hotărî să ter mine. Ea avu pe această temă o convorbire secretă cu Trombafior.

Când veni seara, Rayon d'Or coborî în stradă împreună cu cele trei camarade ale sale. în spatele lor, Trambafior şi Spartimosca se luară după ele. Şi în spatele lor, destul de departe, Patroana se furişa, supraveghind ce urma să se petreacă.

Se înţelege de la sine că fructăreasa, cea cu casa de amanet, negustoreasa de maţe şi cusătoreasa erau la posturile lor de pândă şi spionau poate chiar cu mai multă atenţie decât Patroana.

Deodată, Rayon d'Or şi însoţitoarele sale se treziră în prezenţa unui grup de spadasini beţi care, Iară să ţină cont de protestele Bergamotei, le înconjurară făcând glume proaste. Bergamote se simţi târîtă, dusă de banda veselă, fără să poată spune cum se petrecuseră lucrurile.

Rayon d'Or rămase aşadar singură cu Muscade şi Saphir, lipsite de singura camaradă în măsură să le apere.

încercară să se întoarcă din drum. Dar atunci se ciocniră de Trombafior care le dădu ordin să-şi continue drumul până la Truie Fidele. Cele două camarade ale nefericitei Rayon d'Or nu erau în stare să se opună. O antrenară cu ele pe Rayon d'Or

Ajunseră înaintea tavernei. Se făcuse noapte. Ascultând de un semn al lui Trombafior, Muscade şi Saphir, îngrozite, voiră s-o facă pe Rayon d'Or să intre

Fără să ştie de ce, condusă doar de instinct, tânăra fată refuză.

Exasperat de această rezistenţă care dura de multe zile, Trombafior o luă brusc în braţe şi o săltă ca pe o pană, urlând:

- Pe coarnele diavolului! te voi duce aşa, pentru că nu vrei să mergi de bunăvoie.

Rayon d'Or se încordă, se răsuci pentru a se elibera din strânsoare. Eforturi inutile. Secătura o ţinea bine. Atunci ea strigă din toate puterile:

- Ajutor! Ajutor!

Exact în clipa aceea uşa tavernei se deschise şi un bărbat tânăr, apăru în prag. Să spunem fără întârziere că era cavalerul de Ragastens. în spatele lui, dominându-l cu un cap, colosul Milord Gendarme, avându-l alături pe camaradul său Marasquin.

Ragastens apăruse exact când Rayon d'Or îşi lansa apelul disperat. El sări dintr-un salt treptele peronului.

înapoia lui, Milord Gendarme cobora tacticos. Marasquin rămase pe locul său, ţinând uşa deschisă pentru a lumina scena.

Saltul lui Ragastens îl adusese până la curajos! La rândul său, Rayon d'Or văzu această figură tânără strălucind de sinceritate şi strigă:

- Oricine aţi fi, domnule, veniţi-mi în ajutor! Scăpaţi-mă de această puşlama!

Datorită întâmplării, capul său rămânea în umbră. Aşadar, el încă nu văzu figura acestei necunoscute care i se adresase direct. LI n-o văzu, de altfel nici nu căută x -o vadă, dar o auzi. Şi

simţi în inimă un şoc violent şi se infioră din cap până-n picioare. Iar acum căuta s-o vadă pe cea a evrei voce avusese asupra lui acest efect fulgerător. Totuşi, nu-ţi pierdu vremea şi zise cu vocea sa limpede, puţin zeflemitoare:

- Aţi auzit? Daţi-i drumul acestei femei.

- Faceţi loc! răcni Trombafior. De ce se bagă acest domnişor?

- Caraghiosule! Mă bag pentru că aşa vreau! Haide, ticălosule, dă-i drumul acestei femei!

Doar că ridicase puţin vocea. Numai că îl apucase pe Trombafior de braţ. Şi această strângere fusese suficientă pentru a-l face pe curajos să înţeleagă că avea de-a face cu un adversar care nu era de dispreţuit.

El îi dădu drumul pentru a avea mâinile libere.

De data aceasta, Ragastens îi văzu figura care se găsea luminată din plin. Şi simţi din nou aceeaşi senzaţie intensă pe care o produsese asupra lui vocea ei. Cu toate acestea, atenţia lui nuşi schimbă direcţia.

După ce-i dăduse drumul lui Rayon d'Or, Trombafior îşi scoase pumnalul şi se repezi cu el ridicat asupra lui, scrâşnind din dinţi:

- Am să-ţi găuresc pielea!

- Până atunci, primeşte asta, îl luă Ragastens peste picior.

Nu terminase bine de vorbit că pumnul său îl lovi obrazul haimanalei ca un baros.

Pe jumătate ameţit, dus de elan, Trombafior se clătină. O altă lovitură de pumn, pe celălalt obraz, îl îndreptă. Şi imediat, o grindină de lovituri se abătu peste figura mizerabilului, iără ca el să-şi poată da seama de unde cădeau. Sfârşi prin a se prăbuşi, cu faţa însângerată, în şanţ, leşinat.

Această execuţie încheiată, se întoarse spre cea pentru care tocmai se expusese cu atâta bravură nepăsătoare. Dar rămase uluit constatând că ea nu mai era acolo. Ea şi cele două femei care o însoţeau, căci el văzuse foarte bine pe Muscade şi Saphir, dispăruseră.

Atunci când începu s-o caute pe Rayon d'Or, era prea târziu. Patroana care, aşa cum am spus, le urma de departe, profitase de momentul când Ragastens era ocupat cu pedepsirea lui Trombafior pentru a o lua de acolo pe tânăra fată cu ajutorul lui Muscade şi Saphir, care tremurau de teamă. Când

Ragastens pornise în fine în urmărirea lor, ele o făceau să reintre în bârlogul ei. Câteva secunde mai devreme, cavalerul le-ar fi ajuns din urmă. El trecu prin faţa uşii fără să bănuiască faptul că cea pe care o căuta era în spatele acestei uşi.

El parcurse în întregime strada Truanderie. Milord Gendarme şi Marasquin îl urmau la câţiva paşi. Ajuns în strada Saint-Denis, se opri şi se dojeni:

- Vai! Unde dracu mi-e capul? Ce? Pentru că mi s-a părut că vocea acestei tinere femei nu-mi era necunoscută, iată că vreau cu orice preţ s-o văd şi s-o fac să vorbească!...

Porni la întâmplare, foarte preocupat. Din când în când se oprea şi, cu ochii în gol, ca cineva care îşi răscoleşte memoria, se întreba:

- Vocea asta!... Oare unde am mai auzit-o?... Căci sunt sigur că am mai auzit-o deja. Unde?... Când?

Brusc, în mintea sa, parcă se sfâşie un văl. Strigă deodată:

- Rolande!... Rolande avea vocea asta!...

Rămase mult timp ţintuit locului, adâncit într-o dureroasă reverie.

- Rolande este moartă!... Ea a murit acum doisprezece ani... Haide, să nu ne mai gândim la asta!...

Şi totuşi se gândi. Timp de două ore nu se gândi decât la asta. Şi tot gândindu-se la asta, sfârşi prin a-şi spune:

„Rolande a murit! Pentru Dumnezeu! E uşor de spus!... Ea era în viaţă când am depus-o pe malul Oisei... Şi apoi... corpul ei n-a fost găsit niciodată!... Am văzut-o foarte puţin pe această tânără femeie, dar mi se pare că are vârsta pe care trebuia s-o aibă Rolande... Şi părul ei!... Rolande avea acest păr de aur... Şi aceşti ochi, care par să reflecte un colţ de cer albastru!... Şi ducă totuşi, era Rolande?”

După ce-şi spusese: „Dacă era Rolande?”, îşi spuse că era ea. Când se întoarse acasă, istovit, zdrobit de oboseală ar Fi putut să jure că era chiar ea. Această dragoste exclusivă pe care o avusese pentru cea căreia îi spunea, copil Fiind, mica sa prietenă, această dragoste pe care o credea moartă de mult timp, nu era decât adormită şi se trezi mai vie decât în ziua îndepărtată când Rolande, copilă, îi spusese dâGdu-i un trandafir sălbatic: „Tu vei fi cavalerul meu. Eu voi fi doamna ta”.

în ziua următoare, veni să dea târcoale în strada Truanderie. El n-o văzu pe Rayon d'Or pentru simplul motiv că în

ziua aceea ea nu ieşi. Timid ca toţi îndrăgostiţii, el nu îndrăzni să întrebe. Trei zile în şir făcu aceeaşi manevră, de fiecare dată fără rezultat. In această a treia zi, îşi luă inima în dinţi şi intră la mama Pignate pentru a se informa, fără a avea aerul, cumpărând câteva fructe.

Fericită de chilipir, fructăreasa, încă de la primele lui cuvinte, exclamă:

- Nu puteaţi nimeri mai bine, frumosul meu gentilom! O cunosc foarte bine pe micuţa Rayon d'Or!

Prăvălia mea este lipsită de casa Patroanei, unde locuieşte ea.

- Ah! ea se numeşte Rayon d'Or? remarcă Ragastens pe care emoţia îl sufoca.

- Cel puţin aşa îşi spune ea. înţelegeţi că acesta nu este un nume de creştină, Rayon d'Or. Probabil că nu are nume. Este ţigancă.

Ragastens asculta cu o atenţie pătimaşă şi îşi spunea cu acel soi de prezicere pe care dragostea o insuflă unor suflete alese: „Este Rolande!... Rolande care n-a murit, care trebuie că a fost răpită de ţigani şi dusă în ţinuturi îndepărtate... Tocmai îmi amintesc că se spunea că a fost văzută dând târcoale în împrejurimile oraşului Pontoise, în momentul dispariţiei Rolandei, o familie de ţigani nomazi care trăiau într-o căruţă amenajată ca o casă pe roate. Aceşti nomazi sunt cei care au răpit-o pe Rolande!...”

- Domnule, spunea mama Pignate, pentru a reveni la ceea ce vă interesează, trebuie să vă lăsaţi păgubaş, închipuiţi-vă că, nu mai departe decât ieri, a venit o aristocrată care a luat-o cu ea. Se pare că ea prezisese asta. Spunea că era o prinţesă şi că, în mod sigur, într-o bună zi, va veni s-o caute o aristocrată. Cred că e vorba de magie, de vrăjitorie.

Lovitura îl doborî pe Ragastens.

El vru să ştie cine era această aristocrată şi unde o dusese pe aceea căreia i se spunea Rayon d'Or. Dar bătrâna nu ştiu sau nu vru să răspundă la aceste două întrebări. Plecă disperat, retezând scurt bârfelile la tare fructăreasa se deda cu înverşunare şi din care el nu auzise un singur cuvânt, zdrobit cum era de această:rudă decepţie.

Mama Pignate nu minţise: Rayon d'Or fusese luată, în ajun, de către o aristocrată. Iată cum:

Trombafior şi Spartimosca fiind scoşi din circulaţie, primul de Ragastens, care-i administrase o corecţie formidabilă, al doilea de către Milord Gendarme care n-o făcuse anume, Patroana considerase prudent să n-o lase să iasă pe tânăra fată, bănuind că Bergamote va profita de o atât de frumoasă ocazie pentru a o face pe protejata sa să fugă. A doua zi, Trombafior şi Spartimosca, pe jumătate şchiopi, se socotiră în stare să-şi reia supravegherea.

Cele patru tinere femei se duseseră aşadar până în strada Comte-d'Artois care era în prelungirea străzii Montorgueil. întâmplarea vni ca exact în momentul acela, o bogată litieră, escortată de o jumătate de duzină de lachei, să treacă pe la colţul celor două străzi.

Litiera nu avea armoarii, lacheii nu purtau livrea, astfel că nu se putea şti cui aparţineau. Dar de ceea ce nu te puteai îndoi, era faptul că stăpânul lor era în mod incontestabil un senior bogat.

Cele patru femei se opriseră pentru a o admira. Şi, altă întâmplare, litiera se opri şi ea, câţiva paşi mai departe. Intorcându-se spre însoţitoarele ei, pe jumătate glumind, pe jumătate serioasă, cum era întotdeauna în astfel de situaţii, Rayon d'Or zise:

- Probabil că este marea doamnă care trebuie să 11 venit pentru a mă căuta.

Rayon d'Or nu ştia cât de bine o nimerise. în această litieră să găsea o aristocrată, o mare aristocrată, deoarece această doamnă nu era altcuiva decât Caterina de Cleves, ducesă de Guise. Ducesa de Guise o observase pe Rayon d'Or şi, uimită de strălucitoarea ei frumuseţe, impresionată de farmecul şi distincţia ei naturală, dăduse ordin să oprească litiera.

Ascunsă în spatele perdeluţei de piele căreia îi ridicase un colţ pentru a vedea, ducesa o studia pe tânăra fată cu acea privire pătrunzătoare şi sigură care le permite femeilor să se cerceteze amănunţit între ele fără să aibă aerul că o fac. Şi marea doamnă, atât de veselă, atât de uşuratică de obicei, părea ciudat de serioasă în acest moment. Brusc, ea se hotărî. îşi puse masca pe faţă, coborî şi se îndreptă direct către tinerele femei.

Rayon d'Or simţi inima bătându-i nebuneşte. Şi, cu un surâs luminos, se adresă celor trei însoţitoare ale sale, rămase mute de admiraţie:

- Ce vă spuneam? Pe mine mă caută.

Ducesa se apropie. Făcu un gest imperios şi totodată foarte blând. Bergamote, Muscade şi Saphir înţeleseră imediat şi se îndepărtară. Ducesa aşteptă ca ele să fie atât de departe încât să nu poată auzi. Şi i se adresă lui Rayon d'Or cu o emoţie inexprimabilă, cu o mare blândeţe:

- Cum vă numiţi, copila mea?

- Rayon d'Or, doamnă.

- E un nume frumos, surâse ducesa, vi se potriveşte de minune. Dar... ăsta nu este un nume.

- Nu-mi cunosc altul, doamnă.

- Totuşi, tatăl vostru, mama voastră, avea un nume?

Ducesa acorda o mare importanţă acestei chestiuni, căci aşteaptă răspunsul cu o anume nelinişte.

- Nu am tată, şi nici mamă, doamnă.

Un surâs de satisfacţie flutură pe buzele ducesei. Şi urmă un interogatoriu în toată regula, la capătul căruia ducesa era la curent cu viaţa ei din clipa când se trezise în căruţa bătrânei Mattalena până în cea de faţă, când fusese abordată pe această stradă. Este de crezut că ţinuta tinerei fete şi informaţiile pe care le dăduse despre ea însăşi au fost cu totul pe placul ducesei căci aceasta conchise brusc:

- Aveţi o înfăţişare care mi-a plăcut de la început. Acum, că vă cunosc, îmi plăceţi şi mai mult. Ce spuneţi, dacă v-aş lua cu mine, veţi accepta?

Rayon d'Or îşi împreună mâinile, fermecată. Era atât de emoţionată încât nu avea putere să răspundă.

- Vă atrag atenţia că vă ofer şansa de a reuşi în viaţă. Voi nu vă cunoaşteţi familia. Pentru mine este limpede că sunteţi o fată de calitate. înfăţişarea şi ţinuta voastră o spun din plin. Poate că mândria voastră naturală se va simţi jignită să intraţi în serviciul meu? Ştiţi că sunt una dintre acele mari aristocrate în serviciul căreia fete din casele cele mai ilustre ţin la onoarea de a intra. Dar voi, pentru că îmi plăceţi tot mai mult, nu veţi fi una din fetele în casă. Veţi fi camarada mea, prietena mea, confidenta mea.

- Credeţi-mă, doamnă, răspunse Rayon d'Or, chiar dacă aş fi servitoarea voastră, n-aş ezita să vă urmez, dar... pe Polo şi Fringo nu-i voi părăsi cu nici un preţ. Scuzaţi-mă, doamnă, sunteţi atât de bună să...

- Polo şi Fringo, o întrerupse ducesa, despre acel câine şi acel măgăruş vreţi să-mi vorbiţi?

- Da, doamnă. Aceştia sunt singurii mei prieteni.

- Astfel încât, dacă refuz să-i iau la mine pe câinele şi măgăruşul vostru, veţi refuza şansa pe care v-o ofer?

- Da, doamnă. Şi aş fi foarte mâhnită.

Ducesa, care o examina mai atent ca niciodată, văzu că avea lacrimi în ochi. Dar mai văzu că ea nu va reveni asupra acestei hotărîri. Se gândi:

„în mod sigur, am pus mâna pe o perlă. Dacă această fată este în stare să se sacrifice pentru două animale, de ce va fi capabilă pentru mine, când mă va iubi? Esenţialul este să mă iubească. Mă va iubi. îmi voi rezolva treaba”. *

Şi cu voce tare, râzând:

- Dacă n-am fi în stradă, v-aş îmbrăţişa pentru ceea ce aţi spus acum. Refuzaţi norocul pentru a nu vă părăsi camarazii de necazuri, care nu sunt, totuşi, decât două animnlc, este foarte frumos, ştiţi? Haideţi, nu vă temeţi de nimic. Prietenii voştri ne vor urma şi vor fi bine trataţi, v-o jur. Mai este ceva care să vă oprească?

- Mai este Patroana, doamnă, care nu mă va lăsa să-i scap astfel.

Ducesa lăcu un gest hotărît:

- Această cotoroanţă îngrozitoare care vă maltratează? Unde este? Conduceţi-mă la ea. Vreau să termin cu treaba asta.

Patroans nu era departe. Ea urmărea cu privirea această scenă, mai surprinsă de ceea ce se petrecea decât cele trei tinere femei care se ţineau de-o parte.

Cu toate acestea, cum vedea eă „frumoasa doamnă” condusă de Rayon d'Or se îndrepta spre ea, se grăbi să vină în fuga mare, cu gura până la urechi, înclinându-se până la genunchi şi, grăbită, o invită să meargă până la biata ei locuinţă, care era foarte aproape.

Ducesa şovăi o secundă şi se decise. Ea intră în prăvălie şi, redevenind în întregime mare doamnă, merse drept la ţintă, cu un aer de supremă trufie:

- Această micuţă îmi place. Am hotărît s-o au în serviciul meu. Ea este de acord. O iau cu mine.

- Sfântă Fecioară! se văicări bătrâna, dar asta înseamnă ruina pentru mine!

- Plătesc, făcu ducesa cu un dispreţ zdrobitor.

Ea scotoci în punga de la brâu şi scoase de acolo o pungă plină cu monezi de aur pe care o lasă cu dispreţ să cadă pe podea.

Patroana se azvârli asupra ei şi o făcu să dispară cu o strâmbătură de mare satisfacţie.

- La preţul ăsta, zise ea rânjind, puteţi lua tot ce se află în prăvălie.

- Mă faceţi să mă gândesc la asta, făcu ducesa din vârful buzelor. Uitaţi-vă, aşadar, dacă printre aceste ţoale, nu găsiţi o toaletă potrivită pentru o tânără fată de casă nobilă.

Şi, întorcându-se spre Rayon d;Or, cu un surâs graţios:

- Vedeţi voi înşivă, drăguţa mea.

Rayon d'Or găsi repede un costum alb, foarte simplu, de un bun-gust desăvârşit, care se potrivea perfect unei tinere fete. Nu dură mult să-l îmbrace şi veni să se prezinte ducesei care o aştepta în picioare, în mijlocul prăvăliei. Aceasta o privi şi o lăudă:

- Perfect. Văd că aveţi gust. De fapt, asta nu este decât pentru a merge la mine acasă unde veţi găsi tot ce va fi necesar. Să plecăm.

în prag, ducesa se întoarse şi o avertiză pe Patroana:

- Dacă ţineţi la viaţă, ţineţi-vă limba şi să nu îndrăzniţi să ne recunoaşteţi, nici pe mine, nici această copilă.

Spusese asta pe un astfel de ton încât bătrâna se simţi tremurând de spaimă.

în faţa casei, Bergamote, Muscade şi Saphir aşteptau. Rayon d'Or merse la ele şi le sărută pe toate trei, şoptindu-le Ia ureche:

- Fiţi fără teamă. Voi reveni să vă caut.

în felul acesta se împlini profeţia lui Rayon d'Or care spunea adesea că o mare doamnă va veni într-o bună zi s-o caute pentru ca s-o ducă la palatul său.

La palatul Guise, ducesa se închise cu Rayon d'Or şi-i comunică la ce se aştepta de Ia ea.

- Vă veţi numi domnişoara' d'Orberives, îi spuse ea. Domeniul d'Orberives este proprietatea mea particulară. Vi-l dau. Datorită Iui veţi Fi, dacă nu bogată, cel puţin de o îndestulare acceptabilă, care vă va scăpa de griji pentru toată viaţa. Veţi găsi în camera voastră toate titlurile de proprietate în bună regulă. Doamnă d'Orberives, sunteţi ruda mea. Nu uitaţi că ducesa de Guise nu este o oarecare. Iată-vă devenită egala celor mai înalte doamne. Cât priveşte cum să vă ţineţi rangul, nu-mi fac griji, văd la voi purtări cu care vă veţi descurca foarte bine.Totuşi, dacă nu vă va deranja ceva, să nu vă temeţi să vă adresaţi mie. Sunt buna voastră verişoară şi mai în vârstă.

Rayon d'Or, care credea că trăieşte un vis fantastic, întrebă:

- Şi ce va trebui să fac, doamnă?

- Nimic. Veţi trăi aici ca o rudă la o altă rudă mai în vârstă.

- Cum pot răsplăti atâta bunătate?

- lubindu-mă aşa cum eu vă iubesc deja.

Rayon d'Or luă mâna albă şi catifelată a frumoasei ducese şi o sărută cu înfocare, spunând:

- în ziua când va trebui să-mi dau sângele picătură cu picătură pentru voi, doamnă, voi muri bucuroasă.

Spusese asta cu o emoţie atât de profundă, cu o convingere atât de fierbinte, atât de sinceră, încât ducesa îşi spuse cu un suspin de uşurare:

„Cred că am găsit în sfârşit acel devotament absolut pe care doream să-l am pe lângă mine.

Dar ducesa de Guise nu fusese singură în litiera sa: o însoţeau llermosa şi sora sa, Jocelyne. La început, ele nu-i dădură mare atenţie acestei tinere fete care luase loc în faţa lor. Apoi, fără să pară, toată atenţia lor se concentră asupra ei. Şi, din când în când, schimbau câte o privire furişă, ca pe o interogaţie mută.

Trebuie să presupunem că, aşa cum i se întâmplase şi cavalerului de Ragastens, doamna în negru şi doamna în alb credeau că găsesc în trăsăturile fine şi gingaşe ale graţioasei tinere fete, o anume asemănare cu trăsăturile unui personaj cunoscut, căci amândouă părură să-şi răscolească memoria, după cum făcuse şi Ragastens. Şi brusc, aproape în acelaşi timp, aduseră amândouă în discuţie aceste două nume: prinţul de Montcapet, Rolande de Montcapet!...

XXIV

SFÂRŞITUL ÎNCĂIERĂRII DIN PIAŢA GREVE.

- Fratele meu!... Fratele meu!...

Cefe două exclamaţii nu erau decât una singură. Ne amintim că fuseseră scoase în acelaşi timp de cei doi fraţi: Richard, conte de Pompignan-Ragastens, primul născut şi Ilubert, cavaler de Ragastens, mezinul. Amândoi, în acelaşi timp, se dădură înapoi.

Contele de Pompignan rămase o secundă încremenit de această întâlnire. în acest timp, în jurul lui, se desfăşura o încăierare sângeroasă, se schimbau formidabile lovituri de pumn. Şi Ragastens îi ţinea piept lui Maulistrac şi altor doi sau trei care îl presau cu furie. Trebuie să-i recunoaştem acest merit lui Pompignan: nu se gândea decât să-şi scoată fratele din situaţia îngrozitoare în care se găsea. Căci îl vedea pierdut, înconjurat cum era din toate părţile de forţe superioare.

îmbrâncindu-l pe Maulistrac şi pe proprii săi camarazi, el se aruncă fără preget asupra lui Hubert, îl acoperi cu spada sa, strigând cât îl ţinea gura:

- Prins! prins! Acesta este al meu! Nimeni să nu-l atingă sau va avea de-a face cu mine!

în acelaşi timp, îl strânse în braţe pe Ragastens şi-i şopti la ureche:

- Predă-mi spada, Hubert, te voi scoate de la strâmtoare.

Trebuia să ţină piept la vreo cincizeci de gentilomi care îl presau din toate părţile. Adăugaţi la asta mulţimea care îşi manifesta ostilitatea prin urlete şi injurii. Adăugaţi arcaşii şi poliţiştii care atacau fără discernământ.

Ragastens se simţi pierdut implacabil.

îl văzu pe ducele de Guise care înainta spre el, cu mâinile în şolduri. Un surâs răutăcios îi apăru pe biize şi privirea limpede îi străluci. în acelaşi timp, îi şopti câteva cuvinte lui Marasquin pe care-l avea alături apoi îl strânse de braţ la rândul său pe fratele său, spunându-i cu vocea sa ironică:

- Un Ragastens îşi păstrează spada! Nici să nu vă gândiţi la asta, domnule!

Atunci, cu o forţă irezistibilă, îl trase pe fratele său spre el şi-l împinse în braţele lui Milord Gendarme care se închiseră peste el. Uluit, Pompignan se simţi imediat înhăţat cu mâini de fier, ridicat, trecut din mână în mână, smuls din încăierare, aruncat în spatele camarazilor fratelui său, turtit de perete.

Guise continua să înainteze.

Un vârtej uman se năpusti şi formă un cerc în jurul lui, izolându-l astfel de gentilomii săi. Şi imediat, vitejii care tocmai făcuseră această spărtură, îi întoarseră spatele şi nu se mai ocupară de el, numai că, având pumnale şi spade în mână, cu dinţii strânşi, cu ochii gata să le iasă din orbite, făcură faţă din toate părţile şi, prin această atitudine, dădură limpede de înţeles că interziceau orice apropiere de duce.

Guise nu înţelese ce i se întâmpla. Se văzu singur, în faţa lui Ragastens care-i adresa surâsul său maliţios, dar care nu părea să aibă intenţii rele. El ridică mâna şi comandă cu o voce poruncitoare:

- Nimeni să nu mişte.

Abia atunci înţelese Guise că era la discreţia acestui tânăr bărbat care-l privea cu un surâs ascuţit. Era viteaz. Nu-şi pierdu cumpătul. Mai mult, admiraţia prevalând la el asupra oricărui alt sentiment, el lăudă:

- Pentru Dumnezeu, domnule, sunteţi un camarad de temut!

Ragastens se înclină cu un farmec semeţ şi răspunse:

- Vorbe preţioase, care vor rămâne gravate pentru totdeauna în memoria mea.

Era un răspuns de curtean. Guise surâse amabil. Ragastens reluă cu un surâs naiv:

- Această bunăvoinţă pe care găsiţi de cuviinţă s-o manifestaţi faţă de un om de nimic ca mine, monseniore, mă încurajează să vă prezint cu umilinţă o cerere: Monseniore, binevoiţi să ne faceţi marea onoare, mie şi camarazilor mei, de a ne însoţi până în strada Mortellerie? Doi paşi, monseniore, doar doi paşi.

- Exact cât vă trebuie pentru a vă permite să fugiţi?

- Zău, monseniore, puneţi-vă în locul meu, surâse Ragastens.

Guise surâse şi el şi, luând o atitudine cu adevărat maiestuoasă:

- Nu este deloc nevoie să vă însoţesc. Sunteţi liber să vă retrageţi. Este tocmai ce veneam să vă spun.

- împreună cu camarazii mei, asta se înţelege, nu-i aşa, monseniore?

După o imperceptibilă şovăială, Guise spuse:

- Nu vă voi aduce desigur insulta de a vă crede capabil să vă abandonaţi camarazii de luptă.

Şi, ridicând vocea, porunci:

- Lăsaţi-i să plece pe aceşti viteji.

Ragastens lipi călcâiele şi, cu spada, cu un gest larg, îl salută pe duce. După care îşi băgă spada în teacă. Iar camarazii săi, care deschiseseră larg urechile, îl imitară imediat.

Gentilomii ducelui se regrupară în jurul lui. Printre ei, în primul rând, se găsea Pompignan. Ragastens îl văzu, dar nu păru să-l recunoască. El se înclină înaintea ducelui şi plecă fără să se grăbească, urmat de ai săi. îndată ce întoarse spatele, Guise pronunţă cu voce tare:

- Dacă acest viteaz nu se crede un prea mare senior pentru a intra în serviciul meu, norocul lui e făcut.

Ragastens auzi. El surâse. Dar îşi continuă drumul fără să se întoarcă. Pe strada Morfellerie, aproape de mănăstirea Ilaudriettes, el se opri. Contele de Pompignan nu întârzie să apară.

Cei doi fraţi se îmbrăţişară cu drag.

- Mă temeam că nu vei reuşi să scapi.

- Mă gândeam că veţi veni să mă căutaţi şi, după cum vedeţi, vă aşteptam.

- Să ne îndepărtăm mai întâi, zise Pompignan trecându-şi braţul pe sub cel al lui Ragastens, vom vorbi la fel de bine mergând.

Pentru nimic în lume Ragastens nu ar fi vrut să lase impresia că fuge. Dar se lăsă antrenat de fratele său mai mare cu un suspin de uşurare. O luară, din întâmplare, pe strada Monceau.

Ragastens fu cel care rupse primul tăcerea.

- Aşadar, domnule, întrebă el, cum se face că voi, care mi se părea că aţi făcut avere, vă regăsesc făcând această neplăcută meserie?

- Care meserie? tresări Pompignan.

- Dar, rosti Ragastens cu aerul său naiv, aceea de poliţist. Fără supărare, domnule, aţi vrut să mă luaţi de guler... Ştiu bine că asta nu este o treabă demnă de un Ragastens...

- Ah! dar eşti nebun, Hubert, se revoltă Pompignan. Cum, îmi reproşezi că mi-am îndeplinit datoria mea de gentilom, atunci când te regăsesc în fruntea unei bande de vagabonzi,

făcând acte de răzvrătire cu arma în mână! Dar, nefericitule, aşadar nu-ţi dai seama de gravitatea cazului tău?

- Ce-i aşa de grav în asta?... La naiba! Iată-mă bine dotat!... Şi spuneţi că am făcut acte de răzvrătire?... Răzvrătire contra cui, vă rog?.

- Contra regelui!

- Drace! Asta nu e de noi! eu cred că am acţionat bine împiedicând oamenii comandantului jandarmilor să ardă o biată bătrână care n-a făcut niciodată rău nimănui. Şi spuneţi că asta este răzvrătire?

- Ascultă, făcu brusc Pompignan, trebuie să-ţi vorbesc altundeva decât în stradă. Vrei să dejunăm împreună? Vom sta de vorbă la masă.

- Vreau din toată inima. Cu o condiţie, totuşi: eu sunt cel care vă invită.

Pompignan şovăi o secundă. Se temea să-şi jignească fratele refuzând. Răspunse repede:

- Fie, mă vei trata mâine. Eu te voi trata după aceea. Unde te voi găsi?

- Mâine dimineaţă, la orele zece, la Truie Fidele, strada Truanderie.

- Voi Fi acolo.

Se îmbrăţişară şi o luă fiecare în altă parte. Sau, mai bine zis, Pompignan se îndepărtă cu paşi mari. Ragastens rămase pe loc şi-l urmări gânditor. O umbră de tristeţe tre<5u peste această Figură Iară griji în timp ce murmura:

- Este fratele meu, am avut nefericirea să încrucişăm spadele şi nu mi-a spus un cuvânt.

Pompignan, la rândul său, îşi spunea:

„Trage pe dracul de coadă, este clar. Se va socoti foarte fericit să intre în serviciul monseniorului. îl voi îndemna cât voi putea de bine... în definitiv este fratele meu. Voi avea de partea mea un devotament sigur şi o spadă cum poate nu sunt multe în tot regatul...”.

LUPUL ŞI CÂINELE

Pompignan veni punctual la întâlnire. Intrând în sala cu tavanul jos, afumată, unde domnea o semiobscuritate misterioasă, nu-şi putuse reprima o strâmbătură. Dar cum nu voia să-l jignească pe fratele său, îşi ascunsese proasta impresie sub un surâs de circumstanţă.

Tacâmurile erau pregătite pe două mese separate: una pentru cei doi fraţi, alta puţin mai departe, pentru Marasquin şi Milord Gendarme. O frumoasă faţă de masă de pânză gri, două farfurii grosolane de faianţă, tacâmuri şi pahare de cositor, totul foarte curat, trebuie recunoscut, era masa pe care Ragastens şi-o închipuia ireproşabilă şi asupra căreia Pompignan aruncase o privire dispreţuitoare.

Cei doi fraţi se aşezară faţă-n faţă, pe taburete de lemn lustruit. Primele momente au fost consacrate amintirilor din copilărie. După care Pompignan abordă subiectul care-l interesa.

- Aşadar, spuse el, ce faci la Paris, din ce trăieşti şi cum?

Şi adăugă, puţin emoţionat:

- Dacă ar fi să judec după acest costum, burta suptă, obrajii traşi, pofta de mâncare, mi se pare, frate, că norocul nu ţi-a împărţit cu dărnicie favorurile.

Ragastens mărturisi râzând:

- Ei! domnule, trăiesc aici aşa cum trăiam la Anvers, în casa noastră. M-am făcut lup şi, de bine de rău, am reuşit întotdeauna să-mi asigur hrana zilnică. Asta n-a venit de la sine, trebuie să ai negreşit o anume ţinută. Mi-am însuşit-o şi acum pot să mă laud că o cunosc temeinic. într-o bună zi, când am ştiut destul, am venit la Paris.

- Cum am sosit eu la Paris, lihnit de foame şi fără o para în buzunar. Am observat şi eu acelaşi lucru. Şi n-am şovăit, m-am dat de partea unor câini graşi. Rezultatul: priveşte-te şi priveşte-mă..

Ragastens aruncă o privire bietului său costum şi apoi cercetă luxosul costum al fratelui său.' Şi zise, gânditor:

- Fapt este că, dacă judecăm după aparenţe, voi aţi făcut avere.

- Nu încă, declară Pompignan cu modestie; dar sunt pe calea cea bună. Ai vrut să mă inviţi la masă şi, fără să ţii seama la cheltuieli, ai făcut lucrurile din belşug. Dar... untul era rânced, vânatul era prea prăjit, pateul conţinea prea multă carne de porc, dar nu de mistreţ, friptura era arsă, prăjiturile erau uscate şi dulceaţa acră, cât despre vinuri, îţi supăra cerul gurii. Nu-ţi spun asta ca să te umilesc, nu-i deloc vina ta, ci numai ca să te fac să simţi nuanţele pe care le vei sesiza foarte bine când vei gusta din viaţa elegantă şi rafinată pe care o duc eu şi pe care o vei duce şi tu când o să vrei.

- Drace! exclamă Ragastens surâzând, sunteţi foarte delicat, frate.

- Vei deveni şi tu ca mine.

- Punga mea e prea goală.

- Nu depinde decât de tine s-o umpli, zise repede Pompignan. Ai locul tău printre noi. Sunt în cele mai bune relaţii cu monseniorul, te voi ajuta din toate puterile. De altfel, nu va trebui să mă străduiesc deloc, căci monseniorul este nebun după tine.

- Cu toată festa pe care i-am jucat-o ieri? surâse Ragastens, care se simţea tulburat.

- Chiar din cauza acestei feste, pe care o povesteşte oricui vrea să-l asculte.

- Este un om de spirit, atunci. Asta aproape că mă hotărăşte.

- Atunci, s-a făcut, vii cu noi, cu mine?

- Nu spun nu... Vă voi da răspunsul mâine...

- Bun! exclamă Pompignan, dacă nu e decât asta, pot să anunţ chiar de pe acum monseniorului că sunteţi de-ai noştri.

Hanul Lys, situat pe strada Saint-Martin, era unul dintre cele mai renumite hanuri ale Parisului, dar nici unul nu avea atâţia clienţi şi nu era frecventat de o lume atât de ilustră.

La ora convenită, Ragastens fu tot atât de punctual cum fusese Pompignan.

încă de la primul fel de mâncare, Ragastens declară:

- M-am gândit, domnule, la tot ce mi-aţi spus ieri. Cântărind bine totul, mi se pare că aveţi dreptate. Temerile pe care le aveam mi se par iluzorii căci, întradevăr, vă ştiu un om care nu vă lăsaţi înşelat de nimeni, fie el un duce sau un rege. în consecinţă, uni hotărît să accept propunerea voastră... Dacă totuşi monseniorul duce de Guise mai este animat de aceleaşi intenţii binevoitoare în privinţa mea.

- Este, nu te îndoi de asta. Ah! cavalere, iată o hotărîre care mă umple de bucurie. Iată-ne în fine reuniţi ca altădată, să trăim împreună şi ce viaţă confortabilă şi plăcută, la care nu vom mai renunţa.

Acest punct esenţial pentru amândoi rezolvat spre satisfacţia lor comună, cei doi fraţi se abandonară plăcerii de a savura ca nişte cunoscători o masă fină, stropită cu cele mai

autentice şi vestite vinuri. Şi întârziară golind sticle şi evocând trecutul.

Or, se întâmplă un lucru neprevăzut. Ragastens, obişnuit cu vinuri de calitate inferioară la care-i permiteau accesul slabele sale resurse, rămase treaz, în timp ce Pompignan, familiarizat cu vinuri de primă calitate, care-i permiteau, se pare, să le suporte mai uşor, se îmbătă uşor puţin câte puţin şi slarşi prin a se scufunda în beţia cea mai deplină.

Nenorocirea vru ca, în momentul acela, chinuit de amintirea Rolandei mai mult ca niciodată după ce o ' văzuse pe Rayon d'Or, Ragastens, prins de nevoia imperioasă de a-şi descărca sufletul, spuse:

- Vă amintiţi de acel nefericit prinţ de Montcapet, vecinul nostru? Voi nu-l iubeaţi, Richard, oh! îmi amintesc asta foarte bine. Ştiţi că ucigaşul acestui nefericit n-a fost găsit niciodată?

- • îţi spun că eu am fost acela, sughiţă Pompignan. Eu l-am doborît cu o lovitură de cuţit drept în inimă.

Ragastens sări, cu figură descompusă, livid, tremurând de ruşine şi de furie şi, abătându-şi mâna pe umărul fratelui său, strigă:

- Tu! tu! tu l-ai asasinat pe prinţ? Şi îndrăzneşti să-mi spui asta, mie!

Pompignan îşi dădu nedesluşit seama de efectul îngrozitor pe care această mărturisire scăpată la beţie o producea asupra lui Ragastens. îşi reveni parţial din beţie şi încercă să repare răul:

- Ei! lăcu el, cine-ţi vorbeşte de asasinat?

- Tu ai spus adineaori că l-ai doborît cu o lovitură de cuţint.

- De vânătoare, un cuţit de vânătoare!... Ia seama, un cuţit de vânătoare contra unei spade lungi şi solide, ţi se pare asta o luptă neloială, nu-i aşa? Da, neloială, dar nu pentru cel care nu avea decât cuţitul său de vânătoare pentru a se opune unei spade lungi.

Ragastens respiră uşurat. Dar nu se putea împiedica să deplângă această nenorocire. El se reaşeză şi întrebă cu o voce abătută:

- Pentru ce v-aţi bătut?

- El vorbise despre tatăl nostru în termeni jignitori. Nu vreau să te insult gândindu-mă că n-ai fi făcut la fel dacă erai în locul meu.

- De ce n-aţi spus nimic la vremea aceea?

- Lupta a avut loc fără nici un martor, aşa că n-am îndrăznit. Totuşi, dacă îţi aminteşti, cadavrul prinţului a fost găsit cu spada lângă el.

Ragastens îşi amintea, într-adevăr, acest amănunt. De altfel, el nu se putea îndoi de sinceritatea fratelui său. Suspină:

- A fost un concurs nefericit de împrejurări. Să nu mai vorbim despre asta.

El era pornit să facă destăinuiri. Era pe punctul să povestească faptul că o întâlnise pe Rayon d'Or, în care credea că o recunoaşte pe Rolande, ceea ce-l ducea la convingerea că Rolande nu era moartă, aşa cum crezuse mult timp. Asta l-ar fi făcut să vorbească de Ilermosa, şi de Jocelyne, şi de ducele de Sorrientes, care moşteniseră imensa avere a prinţului de Montcapet, şi pe care ar fi trebuit s-o dea înapoi dacă. s-ar fi dovedit că Rolande trăia. Fără să-şi dea seama de ce, se abţinu să facă destăinuiri.

Pompignan era acum treaz complet. Se simţea rău şi-şi reproşa în sinea lui greşeala grosolană pe care o comisese. Ragastens se gândea la Rayon d'Or, pe care spera s-o regăsească într-o zi sau alta şi se arăta visător, distrat. Se despărţiră după ce şi-au dat întâlnire pentru a doua zi. Ragastens acceptând hotărît să facă parte din casa ducelui de Guise.

DOMNIŞOARA D'ORBERIVES

Ducele de Guise, încântat de achiziţia pe care o făcea, îi asigură lui Ragastens cea mai bună primire. El fu acela care vorbi despre incidentul din piaţa Greve şi, după ce-l felicită pe Ragastens în faţa tuturor celor prezenţi, îl întrebă:

- Aşadar, cavalere, cu mâna pe inimă, ce aţi fi făcut dacă refuzam să dau curs condiţiilor pe care leaţi pus. Căci aţi pus condiţii, maestre.

- Monseniore, răspunse Ragastens cu un surâs cutezător, am visat întotdeauna să fac marele salt într-o companie ilustră. Ce companie mai ilustră aş fi putut să-mi doresc decât pe aceea a celui căruia i se spune Marele Henric?

- Ceea ce înseamnă, surâse Henric, că m-aţi fi lovit cu pumnalul în gât.

- Spre marea mea disperare, monseniore.

- Şi ar fi făcut aşa cum spune, spuse el anturajului său.

Se stabili ca Ragastens să fie ataşat exclusiv pe lângă persoana ducelui. Post important, de toată încrederea, care-l situa dintro dată printre cei mai apropiaţi şi mai favorizaţi oameni ai ducelui. îşi prelua funcţia chiar în ziua aceea.

în aceeaşi zi, el avu onoarea să fie prezentat ducesei de către însuşi ducele şi în termenii cei mai măgulitori, în cursul acestei prezentări, îl aştepta o surpriză extraordinară. Lângă ducesă, într-o atitudine de familiaritate condescendentă, el o recunoscu pe acea tânără fată pe care o salvase, Rayon d'Or, la care nu încetase să se gândească de când credea că recunoscuse în ea pe mica sa prietenă din copilărie, Rolande de Montcapet.

Şi iată că ducesa i-o prezintă pe această tânără fată ca fiind domnişoara d'Orberives, o rudă, orfană. Şi accastă domnişoară d'Orberives îi făcea o impecabilă şi foarte graţioasă reverenţă care o arăta a fi de casă mare, dar care nu părea nicidecum să-l recunoască.

Cu toate acestea, Rayon d'Or îl recunoscuse foarte bine, în ciuda aparenţelor. Şi de când el se găsea acolo, fără să se observe, ea nu-l mai vedea decât pe el şi simţea cum îi bate inima aşa cum nu mai bătuse niciodată.

Se formaseră ici şi colo grupuri, cei care se simpatizau se adunau între ei şi începeau conversaţii pe şoptite. Se mişcau cu toţii în cea mai mare libertate şi nimeni nu părea să se ocupe de vecinul său.

Rayon d'Or se ridică şi cu acea francheţe care părea să fie esenţa temperamentului său, se îndreptă direct spre Ragastens, a cărui inimă începu să bată mai tare. Şi, în şoaptă, cu un accent de adâncă emoţie, îi zise:

- Binecuvântez întâmplarea, domnule, care îmi dă posibilitatea să vă exprim recunoştinţa mea pentru serviciul deosebit pe care mi l-aţi făcut. Căci nu mă înşel, cu toată discreta voastră rezervă, simt că aţi recunoscut în mine necunoscuta pentru care nu aţi şovăit să vă puneţi viaţa în pericol.

- Aşadar nu m-am înşelat! exclamă Ragastens radios. Sunteţi chiar aceea pe care am scos-o din mâinile acelei brute care vă brutaliza!

Surâzătoare, ea aprobă încet din cap.

Vorbiră foarte puţin. Exact atât cât să-i permită lui Rayon d'Or să-şi exprime recunoştinţa. După care ea se retrase şi-şi reluă locul.

Şi, fără să ştie de ce, în ziua aceea, se arătară amândoi mai veseli, mai exuberanţi decât fuseseră vreodată. Şi totuşi, nici unul, nici altul, nu erau firi melancolice.

Bucuria lui Ragastens provenea de la faptul că se putea prezenta când dorea la ducesa de Guise, cu certitudinea că va fi bine primit acolo.

Iar la ducesa de Guise se afla domnişoara d'Orberives.

El reveni. Şi reveni atât de des cât putea s-o facă Iară să pară indiscret.

O atracţie de neînvins părea să-i atragă pe cei doi tineri unul către altul. Găsiră mijlocul să se apropie, în mijlocul mulţimii elegante de admiratori care o înconjurau pe frumoasa ducesă, ştiură să se izoleze şi să schimbe în şoaptă cuvinte care, fără să ajungă la confidenţe nu mai erau deja banalităţile anoste ale conversaţiilor curente. Şi cu cât o vedea pe domnişoara d'Orberives, cu cât o asculta, cu atât Ragastens se convingea că d'Orberives sau Rayon d'Or nu reprezentau decât mica persoană al cărui nume adevărat era Rolande de Montcapet.

într-o zi, el îşi aminti de acea fructăreasă din strada Truanderie care i se păruse atât de bine informată. Alergă la ea şi nimeri de minune: doamna Courge, doamna Pognon şi doamna Thomasse se găseau în prăvălia mamei Pignate şi, potrivit obişnuinţei, împroşcau cu venin pe cine vrei.

Cele patru cotoroanţe oribile, cu o siguranţă nemaipomenită, dădură drumul, într-un unison turbat, unui şuvoi de mârşăvii născocite de mintea lor infectă. Cu amabilitate, ele intrară în amănunte dezgustătoare, aruncând numele de Patroana, Muscade, Bergamote şi Saphir, Trombafior şi Spartimosca, cărora le invocau mărturia. Şi lucrul cel mai rău era că invenţiile lor ticăloasc păreau foarte plauzibile.

Ragastens, ieşind de la fructăreasă, se crezu scârbit şi chiar era, într-adevăr. Dar ceea ce nu voia să ia în seamă, pentru că nu voia să creadă, era că suferea îngrozitor. El reveni la palatul Guise unde rătăci ca un corp fără suflet. Hotărî să smulgă din inima sa această dragoste nedemnă. Se abţinu să apară la ducesă.

In acest timp, Rayon d^Or se arătă neliniştită, nervoasă, agitată şi se surprinse de mai multe ori plângând Iară un motiv aparent. Şi ea suferea din cauza acestei absenţe.

Cu toate acestea, Ragastens, după ce se arătase atât de doritor în a-i face curte ducesei, nu-şi putea întrerupe aşa de brusc vizitele, fără să ridice întrebări care l-ar fi pus într-o cumplită încurcătură. După câteva zile, reapăru. Era hotărît, de altfel, să nu fie decât o simplă prezenţă şi să-şi rărească vizitele pe cât se va putea, să le întrerupă chiar de tot.

îndată ce-l văzu, Rayon d'Or ieşi din apatia ei. Frumoşii săi ochi albaştri se însufleţiră, trandafirii îi reapărură în obraji, surâsul îi înflori din nou pe buze. Ragastens venise să se încline înaintea ducesei. El surâdea simplu, cu acel surâs de ştrengar ironic care-şi bate joc dc toată lumea şi de el însuşi. Dar era palid, ochii săi aveau o strălucire febrilă, în atitudinea sa era un fel de prăbuşire sufletească.

El îşi făcu reverenţa fără să pară că o observă pe domnişoara d'Orberives, aflată la câţiva paşi de ducesă.

Rayon d'Or remarcă această reţinere. îndată ce putu s-o facă fără să încalce convenienţele, ea se apropie de el şi, cu un accent de reală preocupare, întrebă:

- Doamne Sfinte, domnule de Ragastens, ce lucru neplăcut vi s-a întâmplat? Sunteţi bolnav?

- Nu mi s-a întâmplat nimic neplăcut şi nu sunt deloc bolnav, răspunse rece Ragastens.

El salută arogant şi-i întoarse spatele.

- Doar un cuvânt, vă rog, domnule.

Fără să întârzie, fără ocolişuri, ea merse drept la ţintă:

- Până astăzi, mi-aţi arătat dacă nu simpatie, cel puţin o stimă* aparte. Astăzi mă trataţi într-un mod jignitor. Am dreptul să ştiu pentru ce. Vă rog să-mi spuneţi cu ce am decăzut în ochii voştri încât să nu găsiţi de cuviinţă nici măcar să mă salutaţi.

- întrebaţi-le pe prietenele voastre Bergamote, Muscade, Saphir...

- Le cunoaşteţi pe cele trei fete de treabă? îl întrerupse Rayon d'Or.

- N-am avut această onoare.

Rayon d'Or rămase un moment pe gânduri. Apoi, fixându-l din nou pe Ragastens cu privirea sa limpede, zise:

- Cele trei fete, mi-au făcut un serviciu. Nu ştiu, nu, nu ştiu ce serviciu anume mi-au făcut, dar simt, ghicesc, că este un serviciu de nepreţuit Ghicesc că această schimbare pe care o constat în atitudinea voastră provine din faptul că le-am cunoscut pe cele trei fete şi acum nu mai ştiu dacă pentru mine este o fericire sau o nenorocire că le-am cunoscut.

Ragastens începea acum să întrezărească faptul că amândoi erau pe punctul să cadă victimele unei îngrozitoare neînţelegeri, dacă nu era vorba de vreo intrigă mârşavă. Fără să vrea, atitudinea lui se schimbă şi răspunse cu blândeţe:

- Nu vă înşelaţi.

Ea se gândi o secundă şi zise:

- Domnule Ragastens, vreţi să-mi permiteţi să vă dezvălui în ce împrejurări am făcut cunoştinţă cu cele trei fete?

- Tocmai vroiam să vă rog, doamnă.

Atunci, în termeni foarte simpli, Rayon d'Or îşi povesti viaţa, atâta câtă fusese plecând din clipa când rămăsese să-şi aibă singură de grijă. Asta o relatase în câteva scurte cuvinte. Ea intră în mai multe amănunte când dezvălui cum fusese atrasă acasă la Patroana, cum trăise şi cum scăpase de acolo.

Când termină de povestit, Ragastens era lămurit. El se înclină înaintea ci, apucă mâna albă care tremura, o duse la buze şi, cu o voce tremurândă de emoţie, fără să prea ştie ce spune:

- Sunteţi femeia cea mai inocentă, cea mai demnă de respect şi de veneraţie care sunt pe lume. Iar eu, eu sunt un mizerabil pentru că... Ar trebui să vă implor în genunchi iertare... Dar vă voi răzbuna, îi voi pedepsi pe mizerabilii care...

Bâiguia, era beat, nebun de bucurie. Ea era radioasă. Şi-I privea mereu cu ochi strălucitori de puritate şi nevinovăţie. Şi, uitând unde se găseau, uitând totul pe lume, ei se admirară o clipă la fel de tineri, la fel de frumoşi şi unul şi celălalt.

Asta a fost declaraţia lor de dragoste.

Nu-şi mai spuseră nimic, dar ştiau că se iubesc fierbinte, că puteau conta unul pe altul până la moarte.

Ragastens se înclină o ultimă dată înaintea ei şi ieşi.

DOAMNA ÎN ALB SAU DOAMNA ÎN NEGRU?

Fără să piardă o clipă, Ragastens porni spre strada Truanderie. în drum, îi întâlni pe Milord Gendarme şi Marasquin care se plictiseau fără el şi dădeau târcoale palatului Guise în

peranţa de a-l întâlni. N-a fost nevoie să le facă semn, ei îl urmară conform obişnuinţei.

La mama Pignate le găsi adunate ca de obicei pe cele patru zgripţoroaice. El intră ca un uragan. Avea o înfăţişare atât de aprinsă, încât crezură că le-a sunat ceasul.

Ragastens scoase pumnalul din teacă şi, cu o voce care lor li se păru înspăimântătoare, le ceru:

- îmi veţi spune adevărul sau vă smulg limba la toate patru.

N-a fost nevoie să se explice mai mult. Ele înţeleseră imediat. Şi vorbiră cu volubilitate toate patru. Din această nouă poveste reieşi limpede ca lumina zilei că nu ştiau nimic, că nu făcuseră decât să spună bârfeli în întregime inventate.

Dacă Ragastens ar mai fi avut cea mai mică îndoială în privinţa nevinovăţiei lui Rayon d'Or, ar fi fost lămurit. Dar el nu aşteptase până aici pentru ca s-o creadă. Cât priveşte ameninţarea adresată celor patru cumetre, desigur că nu şi-ar fi ţinut-o. El vrusese pur şi simplu să le dea o lecţie pe care ele n-o vor uita. Ii chemă pe Marasquin şi Milord Gendarme şi le porunci:

- Le veţi supraveghea pe cele patru vrăjitoare. Dacă veţi auzi că au vorbit de rău pe cineva, smulgeţile limba. Aţi înţeles?

- Fiţi liniştit, domnule, zise rece Marasquin.

Ragastens ieşi. Privi uşa Patroanei. O clipă, avu dorinţa să intre şi să-i administreze o corecţie. Dar ridică din umeri murmurând:

- La ce bun?

Era pe punctul să se îndepărteze, când uşa se deschise şi Bergamote, Muscade şi Saphir apărură. El le ghici imediat. El le acostă. Ele crezură că este o întâmplare fericită şi se arătară amabile. Doriră să meargă la Grand-Duc, la Mauviette Gueule d'Or. El le conduse, urmat mereu de cei doi camarazi. Ceru să fie servite cu tot ce doreau şi când se instalară la masă, Ic dezvălui:

- Rayon d'Or mă trimite la voi.

- Prinţesa! exclamară toate trei în acelaşi timp.

Şi întrebările începură să plouă. Era fericită?... Mereu pură şi inocentă?... Se gândeşte la noi?... O vom revedea vreodată?... Unde este?...

El răspunse cu amabilitate la toate întrebările lor. Exclamaţia aceea: prinţesa! îl impresionase şi le făcu să fiecărească. înţelese astfel că Rayon d'Or era sigură că este o

prinţesă. El îşi spuse: „Zău! pentru că este Rolande de Montcapet! Căci ea este, acum sunt sigur!” Rămase acolo două ore ca să le asculte, pentru că ele vorbeau despre ea. Se convinse astfel că povestirea lor o confirma în întregime pe aceea a lui Rayon d'Or. înainte de a pleca, după ce achitase consumaţia, le înmână punga sa cu bani, spunându-le cu blândeţe:

- Rayon d'Or m-a însărcinat să vă înmânez această pungă cu bani şi să vă asigur că nu vă va uita niciodată. Nu poate să vă spună unde este, dar aveţi răbdare. într-o zi, vă va cere să abandonaţi această meserie pentru care nu sunteţi făcute, văd.

El plecă, repetându-şi:

„De data asta nu mai încape nici o îndoială: este chiar Rolande”.

Dar nu era singurul care spunea asta.

într-o zi, Jocelyne, râzând, cu aerul ei uşuratic, întrebă:

- Spune-mi, Hermosa, nu ţi se pare că această domnişoară d'Orberives aminteşte de cineva cunoscut?

- Seamănă cu prinţul de Montcapet pe care noi l-am moştenit

- Ah! şi voi aţi fost uluită de această asemănare?

- Rolande de Montcapet, dacă ar fi trăit, ar fi fost asemenea domnişoarei d'Orberives.

Ele nu mai adăugară nici un cuvânt.

în dimineaţa acelei zile, Gaspard Pinacle se găsea la Luvru, în acea cameră pe care o transformase în laborator în serviciul regelui. I se aduse un bilet împăturit într-un fel ciudat, închis cu un sigiliu lat de ceară roşie pe care, în chip de pecete, fusese aplicată o monedă. El deschise biletul. Nu conţinea nici un cuvânt. Nu păru surprins. îl întoarse maşinal o dată şi încă o dată. Constată:

- Nimic! nimic!

Apoi, gânditor:

- Ah! Am spus-o întotdeauna: ea este tare, mai tare decât mine!... Şi totuşi, trebuie să aflu care dintre cele două mi-a trimis acest ordin.

Arse biletul şi reveni la munca sa. Venind seara, se înfăşură în pelerina sa, îşi fixă masca roşie şi ieşi. Merse la palatul lui Sorrientes. Jocelyne şi Hermosa erau cu Sorrientes atunci când fu introdus Pinacle.

- Nimic deosebit?

- încă nimic, monseniore.

Asta a fost tot. Sorrientes păru satisfăcut de răspuns şi, cum totul fusese spus, îl concedie.

Pinacle ieşi. Pe culoarul întunecat în care pătrunse, avu o tresărire de spaimă şi simţi cum i se ridică părul pe cap: tocmai auzise o voce cdnoscută care-i şoptise:

- Nu te încăpăţâna să mai cauţi, nu vei afla.

Pinacle simţi cum o groază superstiţioasă se abate asupra lui. Şi totuşi, avea o minte bine echilibrată. Rămase ţintuit locului, livid, distrus, cu ochi de nebun care, vrând prea mult să dezlege misterul neliniştitor al umbrei perfice care-l învăluia din toate părţile, sfârşea prin a se încurca şi nu mai vedea nimic.

Se simţi atins pe umăr. Se întoarse dintr-o dată, cu dinţii clănţănind. O dată în plus, acea fantomă se ridica înaintea lui, pe neaşteptate, fără să-şi dea seama pe unde venise, de unde se ivise. El o cercetă cu ochii buimaci, trecându-şi maşinal mâna peste fruntea umedă. Nu era doamna în alb. Nu era doamna în negru. Era, ca de obicei, o formă cu glugă, înfăşurată din cap până-n picioare într-o pelerină de culoare nedefinită. Iar mâna care-i atinsese avea pe unul din degete rubinul tăiat în formă de romb.

Vocea mârâi pe un ton de ameninţare rece:

- Este ultimul avertisment pe care ţi-l dau.

Pinacle, învins, îmblânzit, se înclină cu umilinţă.

Atunci vocea lăsă să cadă această întrebare:

- Eşti sigur că ea se înecase?

- în întregime sigur, doamnă.

- Şi dacă totuşi te-ai înşelat?

- Imposibil, doamnă. V-am spus: copila era pe jumătate sufocată când am aruncat-o în Oise.

- Da, dar micul cavaler a susţinut întotdeauna că a pescuit-o din fundul apei şi a readus-o la mal.

- A visat. Vă asigur că nu aveţi motive să vă neliniştiţi.

- Şi dacă ţi-aş spune că am revăzut-o vie, întradevăr vie?

El protestă cu putere:

- Iluzie, pură închipuire, doamnă! Morţii sunt morţi şi nu ies niciodată din mormânt! V-aţi găsit în prezenţa unei vagi asemănări şi asta-i tot.

Tăcu o clipă şi, cu o indiferenţă îngrozitoare, zise:

- Dacă această asemănare vă nelinişteşte, n-aveţi decât să-mi faceţi semn...

- Fii gata pentru orice eventualitate şi aşteaptă ordinele mele.

El se înclină în semn de supunere. Când se ridică, fantoma, umbra, care nu era doamna în negru, nici doamna în' alb, dar care purta pe deget acel rubin enorm, tăiat în formă de romb, dispăruse.

PRIMA MISIUNE

Ragastens dobândise certitudinea câ domnişoara d'Orberives era Rolande, prinţesă de Montcapet. Şi, imediat, îşi spuse:

„Datoria mea este s-o ajut să-şi recapete numele, rangul şi averea care îi aparţin şi care au fost uzurpate de ducele de Sorrientes, soţia sa Jocelyne şi cumnata sa Hermosa. Aşa voi face, pe Dumnezeu! sau îmi voi pierde numele!”

începând din ziua aceea, începea lupta cu Sorrientes. Dar, ce putea face el, un om de nimic, contra puternicului personaj care era Sorrientes? Reflectând la aceasta, exclamă în sinea sa:

„Ei! pe Dumnezeu, ducele de Guise nu este amestecat în astaL.La dracu! pentru că mi-am ales un stăpân, cel puţin să-mi servească la ceva!...”

întrucât hotărîse că acel „stăpân pe care şi-l alesese,” trebuia să-i servească la ceva, Ragastens aştepta cu o nerăbdare febrilă ca ducele de Guise să-i încredinţeze prima lui misiune. Şi el dorea cu ardoare ca această misiune să fie foarte importantă, plină de dificultăţi, periculoasă după pofta inimii. în fine, una din acele misiuni fundamentale care, dacă o revolva cu bine, cum spera, să-l impună în mintea ducelui ca pe un om preţios şi să-i aducă mari favoruri.

Este de la sine înţeles că ţinea drept sigur că această misiune va fi dintre cele mai onorabile. Ar fi crezut că-l insultă pe duce presupunând doar că putea să fie altfel. Acest gând nu-i venise nici măcar în treacăt. Era pe punctul de a fi servit curând, după pofta inimii.

Guise se gândea, într-adevăr, să-i încredinţeze o misiune. Putem chiar să spunem că nu-l luase în serviciul său decât cu această intenţie. Numai că această misiune era teribilă, formidabilă.

Guise voia să dea marea lovitură, să-şi rişte capul şi pe cele alor săi pentru un singur şi unic cap, dar ce cap. Capul regelui!

Tocmai pentru asta, în ziua aceea, Ragastens se găsea în cabinetul ducelui, singur cu Guise, care-l cerceta cu o privire scrutătoare.

Ducele îşi trecu mâna peste fruntea jilavă. Şi el începu încet, rărind cuvintele, ca omul care tatonează terenul şi nu îndrăzneşte să înainteze prea mult:

- Ca vaiere, o să am nevoie de voi... pentru o acţiune importantă... foarte importantă... de o importanţă excepţională.

- O să ne încăierăm, monseniore? Cu atât mai bine! Mă plictiseam să nu fac nimic. Mă plictiseam şi rugineam. Luptă, pentru Dumnezeu! luptă!...

Guise îl calmă cu un gest şi, mereu şovăitor, reluă:

- Da, e vorba de o luptă... O luptă mortală... Este o problemă de viaţă şi de moarte în acţiunea pe care vreau să v-o încredinţez.

- Bun, viaţa mea vă aparţine, dispuneţi de ea aşa cum credeţi. Nu mori decât o dată, la urma-urmei. Fie, monseniore, fără lăudăroşenie.

- Cu toate că misiunea va fi destul de riscantă, veţi reuşi, nu mă îndoiesc de asta. Voi singur sunteţi capabil s-o duceţi cu bine la bun sfârşit. Şi pentru asta v-am ales, preferându-vă tuturor celorlalţi. Soarta mea este în mâinile voastre, dar sunt aproape liniştit, vă voi datora viaţa. Nu mai este nevoie să vă spun că veţi fi răsplătit regeşte.

Plecându-şi capul, cu fruntea înroşită şi vocea sugrumată, Ragastens mărturisi cu francheţe:

- Monseniore, mă vedeţi cu totul ruşinat, dar adevărul mă obligă să mărturisesc că, în această afacere, nu acţionez din pur dezinteres.

Guise îi văzu roşeaţa şi încurcătura. El se miră de asta. Dar îşi spuse:

„Se pare că acest viteaz nu are încă obişnuinţa. Numai dacă nu este o abilitate din partea sa de a-şi da aere de om delicat. Dacă este timiditate, să nu-l speriem. Dacă este abilitate, să fim la fel de abil ca el”.

Şi îl scuză:

- Nu e cazul să roşiţi. în locul vostru, nu mă purtam altfel.

Pronunţase asta cu atâta bonomie, părea atât de convins, încât Ragastens se simţi uşurat şi exclamă:

- Ah! monseniore, îmi ridicaţi o grea povară de pe suflet! Mă temeam, mărturisesc, să nu scad în ochii voştri. Vă jur că nu este în obiceiul meu să mă arăt atât de interesat. Când veţi cunoaşte puternicele motive pe care le am ca să acţionez astfel, voi...

- Ei! îl întrerupse Guise cu aceeaşi bonomie, nu vă apăraţi aşa. Vă repet că ceea ce faceţi mi se pare foarte normal.

Şi adăugă, deschis:

- Aşadar, pentru că o doriţi, fixaţi voi înşivă această recompensă pe care o aşteptaţi. Pe cuvântul meu de duce loren, oricât de mare ar fi, ea este acordată.

Fu cât pe ce să dezvăluie pe loc care era recompensa pe care o aştepta. Dar se gândi:

„Primul lucru pe care mi-l va cere, va fi de a-i da dovada că domnişoara d'Orberives este prinţesa Rolande de Montcapet. Această dovadă nu pot s-o furnizez deoarece încă nu o am. Prin forţa împrejurărilor, mă va concedia mai târziu; poate că se va crede eliberat de promisiune şi voi fi încurcat ca înainte”.

Acest motiv îl determină să se eschiveze.

- Monseniore, spuse el, permiteţi-mi să nu-mi formulez cererea decât atunci când voi considera că a venit momentul. Rămânând stabilit că am cuvântul vostru că îmi va fi acordată oricare ar fi ea.

- Fie. Aveţi cuvântul meu de duce.

- Mulţumesc, monseniore, făcu Ragastens înclinându-se.

Ridicându-se, cu privirea sa limpede în ochii ducelui, adăugă:

- Va veni ocazia când vă voi arăta că nu sunt întotdeauna atât de interesat cum am putut părea de data aceasta.

Guise făcu un gest extrem de detaşat.

Acum, că exprimaseră amândoi ceea ce li se părea cel mai dificil sau cel mai penibil de spus, se simţeau uşuraţi, foarte mulţumiţi. Cum totul fusese hotărît, Guise se răsturnă alene pe spătarul fotoliului de stejar sculptat, purtând blazonul Lorenei şi, tamburinând cu vârful degetelor pe marginea mesei din faţa lui, spuse cu o voce tăioasă:

- Să vorbim despre misiunea voastră. îmi închipui că aveţi câţiva camarazi buni, puternici şi hotărîţi, capabili să vă sprijine

cu vigoare. în schimbul unei remuneraţii convenabile, se înţelege de la sine.

- Am într-adevăr, monseniore, doi oameni care sunt ajutoarele mele. Două ajutoare cu o forţă herculeană, de o îndemânare nemaipomenită, cărora le sunt căpetenie. Pot să am mai mulţi dacă este necesar... Dar nu răspund cu adevărat dccât de mine şi de ajutoarele mei.

După ce se gândi o secundă, Guise zise:

- Cu cele două ajutoare ale voastre, pe care le veţi căuta, vă veţi duce pe strada Vieille-Correrie. Trebuie să fiţi acolo puţin înainte de orele patru. în colţul străzilor Vieille-Correrie şi Aubry-le-Bouchcr, veţi vedea o casă care pare nelocuită. Această casă are două intrări: una pe strada Aubry-le-Boucher, alta pe strada Vieille- Correrie. La această ultimă intrare vă veţi prezenta. Nu va fi nevoie să bateţi. Veţi fi văzut din casă şi vi se va deschide. Veţi intra singur. Cei doi camarazi ai voştri vă vor aştepta în stradă. Să aibă grijă să se ascundă. Vă voi da acolo ultimele instrucţiuni.

- La orele patru tără un sfert, voi fi în strada Vieille-Correrie, îl asigură Ragastens cu hotărîre.

- Bine, îl concedie ducele cu amabilitate, mergeţi, cavalere. Şi pentru că v-aţi stabilit voi înşivă recompensa, amintiţi-vă că aveţi cuvântul meu.

- Voi avea grijă să nu uit, răspunse Ragastens salutând.

Şi ieşi cu pas apăsat şi hotărît.

STRADA VIEILLE-CORRERIE

Ragastens nu trebui să meargă prea departe pentru a-i găsi pe cei doi camarazi ai săi, pe care-i numise ajutoarele sale. Strada Chaume, pe care era situat palatul Guise, îşi schimba numele începând de la strada Blancs-Manteaux: ea devenea strada FHomme- Arme până la strada Bretonnerie. Ii găsi într-o cârciumă de pe strada PHomme-Arme.

Numai după figura sa, numai după modul în care le cercetă cu o privire iute echipamentul şi armele, ei înţeleseră că venise să-i caute pentru o misiune.

Erau imediat în picioare, legându-şi centiroanele.

Ragastens surâse. Nici măcar n-a fost nevoie să le facă semn. Ei ieşiră în urma sa.

Ragastens ajunse pe strada Vieille-Correrie. Venise acolo prin strada Aubry-le-Boucher, numai ca să studieze cele două

faţade ale casei. Aruncă în trecere o privire asupra uşii joase, groase, masive, situată într-un ranfort. Ridică ochii şi constată că clădirea părea nelocuită: obloanele de la toate ferestrele erau închise ermetic.

îi lăsă pe Marasquin şi Milord Gendarme care găsiră curând un intrând unde se ascunseră şi el intră pe strada Vieille-Correrie. Pe partea aceasta, toate ferestrele erau de asemenea închise. Casa părea părăsită. El trecu încet şi se opri înaintea uşii exact la ora stabilită.

Uşa se deschise fără zgomot în faţa lui. Se găsi într-un vestibul unde domnea o semiobscuritate, în prezenţa unui bărbat atât de bine înfăşurat din cap până-n picioare într-o pelerină de culoare nedefinită, încât nu-i putea distinge figura. Era cel care venise să-i deschidă uşa şi care-i făcu semn să-l urmeze.

Ghidul său lăsase să cadă vasta pelerină în care fusese atât de bine înfofolit şi el îl recunoscu pe ducele de Guise în persoană. Asta i se păru atât de extraordinar, atât'de dubios, încât începu să prevadă intenţii sinistre. Entuziasmul excesiv care-l pusese în mişcare după convorbirea cu Guise căzu brusc. Cu mintea în gardă, îşi regăsi întregul său sânge-rece şi începu să observe cu o atenţie vie.

Fără să-i adreseze un cuvânt, Guise merse imediat la fereastră. Era acoperită şi ei se găseau la parter. în obloanele închise fuseseră practicate mici deschizături. Guise îşi puse ochiul la una din ele şi inspectă strada. Se ridică aproape imediat, murmurând:

- EI nu este încă acolo. Avem timp.

Avea o figură atât de crispată de ură, iar în vocea aspră un mârâit de ameninţare atât de înspăimântător, încât Ragastens, cu sprâncenele încruntate, îşi spuse:

„Se pare că aşteptăm pe cineva. Nu ştiu cine este, dar naş vrea să fiu în pielea lui! Aş vrea să ştiu ce facem aici!” Guise era grăbit să termine. După convorbirea de dimineaţă, credea că se poate bizui pe Ragastens. I se părea că totul fusese hotărît în două-trei cuvinte şi nu se cuvenea să mai revină Ia asta. El atacă aşadar fără întârziere.

- Cavalere, zise el, trebuie să ştiţi că am un duşman înverşunat, teribil, neîndurător... Intre el şi mine este o luptă pe

viaţă şi pe moarte, lără milă. Mai devreme sau mai târziu, inevitabil, unul dintre noi trebuie să-l ucidă pe celălalt.

De data asta, Ragastens înţelese la ce ducea acest preambul. Avu o mişcare de revoltă, dar se stăpâni imediat, îşi reluă aerul surâzător, schiţă un gest de zeflemea nepăsătoa're. Şi, cu aerul că nu-i pasă de asta, spuse:

- Natural, preferaţi să ucideţi decât să fiţi ucis. înţeleg asta. Mi se pare o treabă foarte uşor de reglat: vă provocaţi duşmanul, vă bateţi, şi-i plasaţi şase degete de fier în piept. Iată. Vedeţi că e Toarte simplu.

- Dacă n-ar fi decât asta!... Din nenorocire, nu pot încrucişa spada cu el. Trebuie aşadar să însărcinez pe altcineva cu această misiune de onoare,

- Şi v-aţi gândit la mine? Vă rog să mă credeţi că apreciz aşa cum se cuvine „onoarea” pe care vreţi să mi-o faceţi.

Uitase de sine o secundă. Fără să vrea, pronunţase asta din vârful buzelor.

- Ah! se miră Guise, asta înseamnă, din întâmplare, că nu vă încumetaţi? Ragastens era cât pe ce să izbucnească. Dar acum voia să ştie cine era omul pe care Guise îl pândea şi-i propunea lui să-l ucidă. Bănuia că era vorba despre rege, dar voia să fie sigur de asta. Se stăpâni, aşadar, încă o dată. -Dar nu se potoli decât pe jumătate.

- în fond, lăsă el să-i scape, ceea ce îmi propuneţi eşte un asasinat.

- Cine vă vorbeşte despre un asasinat? Este vorba despre o luptă cinstită, spadă contra spadă, piept Ia piept. Şi nu altceva.

Ragastens era acum prea în gardă pentru a fi tras pe sfoară. După o clipă, se juca deja cu ducele cu o uşurinţă care n-avea egal decât în propria sa plăcere. Se prefăcu ezitant:

- Atunci, întrebă el, de ce mi-aţi recomandat să aduc cu mine câţiva buni camarazi?

- Deoarece omul poate fi însoţit. în cazul acesta, ei vor fi secunzii voştri.

- Astfel că, dacă omul este singur, camarazii mei nu trebuie să intervină?

- Să se păzească de asta! făcu prompt ducele. Voi unteţi în stare să rezolvaţi singur treaba cu bine.

- Dacă aşa stau lucrurile, este altceva... este cu totul altceva.

- Aşadar, ne-am înţeles? Acceptaţi?

- Arataţi-mi omul... Sau numiţi-l, făcu Ragastens cu un aer hotărît.

Guise crezu că el accepta. Avu un imens suspin de uşurare. Şi arătând cu mâna una din deschizăturile practicate în oblon:

- Priviţi, zise el, omul, duşmanul meu de moarte, cel care mă va ucide dacă nu-l ucid eu, este acolo, în stradă.

Ragastens se apropie, repede şi-şi aruncă privirea în stradă. Cu toată simplitatea costumului, îl recunoscu pe rege dintr-o privire.

Ragastens se ridică încet. îndreptându-şi arătătorul spre oblon, îi spuse lui Guise, care-l cerceta cu o atenţie scrutătoare:

- Este regele.

- Da.

Ragastens scoase un fluierat de admiraţie. Se arăta, de altfel, atât de caljn, atât de puţin indignat, încât Guise se simţi liniştit. în fine, Ragastens rosti clătinând din cap:

- El va refuza să se bată.

- îl veţi obliga s-o facă.

- Cum?

- Asta vă priveşte.

- îşi va declina numele.

- Veţi susţine că minte.

- Dar, în fine, dacă se încăpăţânează să nu scoată spada?

- îi veţi pune vârful spadei la gât. Nu se va lăsa tăiat ca o oaie la abator.

- Şi dacă nu se apără?

- Atunci îl veţi răpune ca pe un câine turbat. El va fi ce! care o va fi vrut. în fond, puţin vă pasă, câtă vreme sunteţi plătit.

Ragastens socoti că împinsese jocul destul de departe. La rândul său, îşi scoase masca. Şi fără să se ambaleze, fără să ridice vocea, cu aerul său surâzător şi ironic:

- Pentru Dumnezeu! vă pricepeţi să organizaţi un asasinat! Se vede bine că aveţi obişnuinţa unor astfel de misiuni. Să fiu sincer, am cunoscut în viaţa mea câţiva ticăloşi înrăiţi care nu s-ar fi dat înapoi de la nici o treabă, oricât de mârşavă, oricât de josnică ar fi fost. Dar aceşti ticăloşi erau modele de cinste şi cuminţenie în comparaţie cu voi, duce.

- Mizerabile! scrâşni Guise.

Ragastens nici măcar nu catadicsi să se supere. îl privi uimit peste măsură.

- Mizerabil? întrebă el. Pentru ce? Pentru că refuz să-l asasinez pe omul pe care voi vreţi să-l jefuiţi. Căci, în fond, asta este, nu altceva: voi cereţi punga sau viaţa, la fel ca un hoţ de drumul mare. Numai că voi aveţi o poftă zdravănă: punga pe care o cereţi, cu pumnalul în mână, este un întreg regat. La dracu! loviţi cu putere. Să ai asemenea pofte, să fii cel căruia i se spune marele Henric şi să nu îndrăzneşti să-ţi faci singur treaba, să fii nevoit să faci apel la un pârlit ca mine! Ştiţi că este extraordinar? Vreţi să-I ucideţi pe rege? Ucideţi-l, Doamne Dumnezeule! Dar ucideţi-l voi înşivă! cine vă opreşte? Vreţi să mă duc să-l caut şi să vi-l aduc? Da, eu! De ce nu? Sunt curios să văd ce veţi face. Da, această curiozitate este atât de arzătoare încât, luaţi seama, mă duc să-l caut.

SFÂRŞITUL MISIUNII

Ducele nu-şi revenise încă clin imensa uimire pe care i-o provocase această ciudată ieşire, când cavalerul plecase deja. De altfel, el nu ieşea dintr-un coşmar decât pentru a cădea în altul şi mai îngrozitor; primul său gând era că Ragastens se duce să-l denunţe, să-I predea, el se repezi spre fereastră, privind cu ochii măriţi de spaimă, ciulind urechea cu o atenţie avidă.

Şi iată ce văzu şi auzi:

Ragastens înaintă spre rege, se descoperi şi se înclină într-o reverenţă graţioasă.

Mirat, regele se opri. Mai întâi îşi încruntase sprâncenele. Probabil că, în prima clipă, îşi uită rolul de gentilom sărac. îşi aminti repede de asta şi cum Ragastens i se prezenta cu cea mai distinsă politeţe, regele se descoperi, întoarse reverenţa cu nu mai puţină graţie şi eleganţă şi aşteptă în atitudinea corectă dar puţin cam rece a unui om care se întâmplă să fie iritat.

Ragastens admiră farmecul acestei ţinute. Admiră mai ales acest calm perfect care vădea o bravură indiscutabilă.

- Domnule, aş putea îndrăzni să vă rog să-mi acordaţi o favoare?

Henric al III-!ea, la rândul său, îl examinase cu o privire rapidă. Această fizionomie fină, radiind de loialitate, îi plăcu. îşi schimbă atitudinea şi, cu surâsul său cel mai atrăgător:

- Domnule, aveţi un fel atât de curtenitor de a vă prezenta şi a vă exprima, încât ar fi rea-voinţă să vă refuz. Aşadar, dacă

ceea ce vreţi să-mi cereţi stă în puterile mele, îmi voi face o bucurie să v-o acord.

- Ah! domnule, făcu Ragastens salutând, mă copleşiţi. Ceea ce doresc este cu totul la îndemâna voastră. Judecaţi singur, domnule: voiam să-mi faceţi onoarea să mă însoţiţi o clipă m această casă din colţul străzii.

- Şi asta pentru a goli câteva sticle respectabile în compania voastră?

- Vai, nu! domnule, făcu Ragastens dezolat. Pur şi simplu pentru a vă pune în prezenţa unui gentilom pe care l-am lăsat acolo şi care arde de dorinţa să vă ucideţi reciproc.

- Ah! dar voi sunteţi nebun, domnule! îl întrerupse regele luând o atitudine mândră.

In clipa aceea, un gentilom îmbrăcat foarte simplu, ieşi nu se ştie de unde şi se instala aproape de rege, într-o atitudine dintre cele mai expresive. Era de Loigne, şeful celor Patruzeci şi Cinci*.

Ragastens îl recunoscu dintr-o privire. La fel, el remarcă foarte bine atitudinea sa provocatoare. Se comportă ca şi cum nu văzuse nimic.

- Iar eu vă cer, dacă binevoiţi să consimţiţi, să veniţi să vă încăieraţi cu el.

Garda personală a regelui Henric al III-lea (n.t.)

Henric al III-lea se întoarse spre Loigne şi-l privi cu un surâs ascuţit. Şi revenind la Ragastens:

- Ilotărît lucru, domnule, sunteţi sau nebun, sau un glumeţ nelalocul lui.

De Loigne îşi scoasese spada din teacă şi se juca nepăsător cu ea. El interveni surâzând:

- Nebunii îi îngrijeşti. In ce-i priveşte pe glumeţii nelalocul lor...

- Domnule de Loigne, îl întrerupse Ragastens pe un ton aspru, nu v-am adresat cuvântul. Domnului am onoarea să-i vorbesc.

Ragastens îi spusese cu intenţie pe nume lui de Loigne. Spera ca în felul acesta, regele să înţeleagă din jumătăţi de cuvinte că incognito-ul său era dezvăluit. Henric al III-lea înţelese, întradevăr, şi în acelaşi timp, întrezări pe loc că nu era vorba de o glumă nelalocul ei. Era vorba de o chestiune foarte serioasă care trebuia lămurită fără întârziere. Iată motivul

pentru care regele, cu un gest autoritar, îi impuse tăcere lui de Loigne şi replică răspicat:, - Pe Dumnezeul meu, domnule, scuzaţi-mă, dar îmi vine greu să cred că vorbiţi serios.

- Acum câteva clipe, în această casă pe care v-am arătat-o, cineva mi-a cerut să vă provoc la duel şi să vă ucid.

- Aşadar, reluă regele fără să arate nici cea mai mică emoţie, vi s-a propus să mă ucideţi în schimbul unei recompense acceptabile?

- Este de la sine înţeles.

- Şi cum anume?

- Cu spada şi cu pumnalul.

- Un asasinat! exclamă regele pe un ton dispreţuitor.

- Este exact ceea ce am răspuns, replică Ragastens cu aerul său liniştit. Tot atunci l-am întrebat pe acel cineva de ce nu-şi făcea el însuşi treaba. Şi, cum răspunsul său nu m-a mulţumit, am venit să vă caut.

- Ei bine! spuse brusc regele, să mergem.

- Acum este inutil, domnule, surâse Ragastens, pasărea a zburat

- Cum asta? se miră Henric.

- Casa, explică Ragastens, mai are o intrare, prin strada Aubry-le-Boucher. în timp ce noi vorbeam, am auzit zgomotul unei uşi carc se închidea cu băgare de seamă. Era omul vostru care pleca. Fiţi sigur că acum casa este goală.

- Iar voi nu m-aţi avertizat! îi reproşă regele.

- Domnule, spuse Ragastens foarte rece, am Venit să vă avertizez că un duşman unelteşte pieirea voastră. Procedând aşa, cred că am acţionat ca un bun şi loial gentilom. De aici până la a vă denunţa omul, a vi-l preda, este totuşi departe. Eu nu sunt nici denunţător, nici furnizor al călăului.

Era în atitudinea lui atâta îndrăzneală, atâta demnitate orgolioasă, încât regele nu se putu împiedica să-l admire.

- Scuzaţi-mă, domnule, zise el cu simplitate.

- Oh! dar nu vă fac nici o vină, replică Ragastens nu cu mai puţină simplitate.

Regele se gândi o secundă şi, brusc, întrebă:

- Ştiţi cine sunt, nu-i aşa?

f

- Ştiu că am deosebita onoare de a vorbi regelui, recunoscu Ragastens înclinându-se cu un farmec semeţ pe care regele îl aprecie ca un cunoscător ce era.

începând din clipa aceea, Ilenric al III-lea se acoperi. El reluă:

- Cum vă numiţi?

- Hubert, cavaler de Ragastens, sire.

- Numele are eleganţă, lăudă regele. Nu mai puţin cel care îl poartă, totuşi.

Ragastens salută. Regele reluă surâzând cu bunăvoinţă:

- Ei bine! cavalere de Ragastens, mi-aţi făcut un serviciu pe care nu-l voi uita.

Şi, întorcându-se spre Loigne, martor mut al acestei scene:

- Acest tânăr are o ţinută care îmi place în întregime. Spune-mi, Loigne, ce putem face pentru el?

- Luaţi-l în rândul celor Patruzeci şi Cinci ai voştri. Dacă l-aş aprecia după fizionomia sa, vom avea un recrut de care vom avea motive să fim mulţumiţi.

- Ce spuneţi despre asta, cavalere?

- Ah! nenorocire mie, iată şansa mea! Nu pot face parte din aceasţă strălucitoare companie.

- De ce?

- Pentru că atunci nu vor mai fi cei Patruzeci şi Cinci, zise Ragastens cu răceală.

- Vor fi patruzeci şi şase.

- Tocmai. Dar patruzeci şi şase nu mai sunt patruzeci şi cinci. Ambiţia mea era să fac parte din cei Patruzeci şi Cinci. Dacă ei devin patruzeci şi şase, nu vreau să mai ascult şi vă salut cu plecăciune.

Cu toate că sfârşi prin a înţelege că Ragastens îşi bătea joc de el, Loigne era pe punctul să insiste oricum, pentru a-l linguşi pe rege, cu riscul de a-şi lua revanşa mai târziu, când îl va avea sub ordinele sale. Dar regele îi spune râzând:

- Destul, destul, Loigne.

Şi adresându-se lui Ragastens:

- Dacă v-aş ataşa pe lângă mine, veţi refuza de asemenea?

Cu acea sinceritate, acea îndrăzneală nesăbuită atât de remarcabilă la el, dar care făcea din el un foarte prost curtean, Ragastens mărturisi:

- Da, aş refuza şi această mare onoare. Eu sunt de părere că vă voi fi mai util de departe decât de aproape.

Figura sinceră şi deschisă a cavalerului, manierele sale marcate de o originalitate cu totul personală, plăceau din ce în ce mai mult regelui. Ultimul argument adus de Ragastens îl impresionă peste măsură.

- Vreau să uşurez treaba: în orice reşedinţă regală, câte sunt ele, n-aveţi decât să vă spuneţi numele, Ragastens, şi toate uşile se vor deschide în faţa voastră. Mergeţi, domnule. Dar mai înainte, luaţi asta pentru a vă despăgubi de pierderea ce aţi suferit-o refuzând să mă asasinaţi.

Asta era o pungă de mătase, cu blazonul şi monograma regelui brodate cu fir de aur şi plină cu monede de aur. Ragastens luă punga. El o goli pe loc, spunând:

- Voi păstra cu mare grijă punga, ca amintire a înaltei bunăvoinţe cu care regele a avut bunătatea să-l onoreze pe bietul gentilom care sunt. Dar cum regele nu va putea să ia înapoi ceea ce a dat, permiteţi, sire, să împart acest aur acelor pârliţi pe care-i văd acolo.

Şi fără să aştepte permisiunea, aruncă monedele strălucitoare cerşetorilor care treceau, strigând:

- Hei! prindeţi, din partea acestui respectabil senior care vrea să vă audă strigând: „Trăiască regele!”

Printre aceşti oameni de nimic, fu o secundă de buimăceală de nespus. Apoi se grăbiră să adune piesele de aur, fiecare vrând să profite de acest uluitor noroc. Şi toţi strigau în gura mare, cu toată puterea: „Trăiască regele!”

Milord Gendarme şi Marasquin ieşiseră din gaura unde se ascunseseră. După plecarea regelui, Ragastens îi văzu lângă el. Cu gura deschisă până la urechi, întrun imens surâs, Marasquin se informă:

- Şi noi, domnule, care va fi partea noastră?

- Noi, zise Ragastens râzând, va fi pentru altă dată.

Nasul celor doi bieţi indivizi se alungi peste măsură în timp ce se priveau cu un aer vrednic de milă. Şi, suspinând adânc, îşi urmară şeful.

XXXI

AUDIENŢA DE DIMINEAŢĂ

La Luvru. a doua zi de dimineaţă, du Halde, primul valet al regelui (Pierre de Sourhonette du Halde, baron de Longvillers,

senior d'Armainvilliers, judecător reprezentant al regelui, căpitan şi guvernator al oraşului şi castelului d'Etaples), deschise larg uşa dormitorului regal.

Du Halde deschise ceea ce se numea pe vremea aceea „al doilea rând de ferestre”, adică obloanele de lemn compact şi lumina intră din abundenţă.

La picioarele patului stăteau valeţii de rând, ajutoarele lui du Halde. Toţi erau ţepeni, neclintiţi, respectând o tăcere religioasă.

La un semn al lui du Halde, unul dintre valeţi trase perdelele patului. Regele ieşi din albeaţa imaculată a cearceafurilor garnisite cu dantele scumpe şi se ridică în capul oaselor. Acelaşi valet îi puse imediat pe umeri o mică pelerină de satin alb dublată cu mătase. Un al doilea valet îi ridică masca de pânză, unsă cu o pomadă specială care-i ocupa toată faţa neocupată de barbă. Al treilea îi scoase mănuşile parfumate şi unse în interior cu pomadă pe care le avusese pe mâini toată noaptea.

Regele îşi întoarse atunci faţa spre asistenţă. Trebuie să fi formit bine, căci spuse bine dispus:

- Bună dimineaţa, domnilor, bună dimineaţa.

Asistenţa se înclină în reverenţe.

Un al patrulea valet îi prezentă regelui un prosop cu care el îşi şterse cu delicateţe vârful degetelor. Un altul se apropie, purtând o ceaşcă de aur pe o tavă de asemenea de aur. Era supa regelui. Dar el nu i-o prezentă. Aşteptă. Regele aruncă o privire în jurul lui.

Fiecare se agită, căutând să-i atragă atenţia. El rosti:

- Loigne.

Loigne, radios, înaintă într-o amplă reverenţă, săgetat de privirile invidioase azvârlite de cei care ar fi vrut să fie în locul lui. El luă tava de aur din mâinile valetului şi, îndoind genunchiul, o prezentă regelui care o primi şi-i mulţumi cu un surâs: altă favoare care îi aduse câţiva duşmani în plus celui care o primea.

în timp cc regele îşi bea încet supa, îşi făcea intrarea Gaspard Pinacle.

Regele se opri din băut şi-i spuse cu un surâs binevoitor:

- Ah! domnule Pinacle, sunt mulţumit să vă văd.

Pinacle se înclină într-o reverenţă fără cusur:

- Ei bine! sire, întrebă el cu o familiaritate respectoasă, aţi dormit bine?

- Ca un rege! răspunse Henric râzând de gluma sa, care, fireşte, făcuse toată nobila asistenţă să izbucnească în râs.

- V-am spus-o! zise Pinacle.

- Datorită binefăcătoarei voastre poţiuni, dezvălui regele, am dormit neîntors.

Golise ceaşca. Un alt valet se apropiase. Acesta ducea un vas din aur şlefuit conţinând paste făinoase amestecate cu carne tocată.

- Dă-mi te rog pastele, domnule Pinacle, zise regele.

Henric al III-lea trebuia că avea ideea sa pe care o urmărea cu acea tenacitate pe care n-o punea decât în lucrurile fără importanţă. După ce primi vasul, îl invită cu amabilitate:

- Veniţi mai aproape, să discutăm puţin ca doi buni prieteni ce suntem.

Pinacle ocoli patul. Şi aşa cum nu acordase nici o atenţie primirii glaciale pe care i-o făcuseră curtenii la intrarea sa, la fel nu păru să vadă surâsurile şi plecăciunile cu care îl gratificau de când favorurile regale se confirmau în public.

- Mâncaţi deci din pastele mele împreună cu mine, zise Henric întinzându-i vasul lui Pinacle şi întorcând spatele asistenţei pentru a se afla cu faţa la el.

Şi, în timp ce Pinacle se apleca pentru a lua din vas, şopti:

- Ei bine! domnule, aţi găsit ceva suspect?

- Absolut nimic, sire. Şi trebuie să sperăm că aşa va fi mereu.

- îmi doresc să fiu scăpat de asta. în orice caz, sunt niai liniştit de când vegheaţi asupra mea. Eliberat de această oribilă teamă care mă chinuia, mănânc şi beau in toată liniştea, ca toată lumea. Mai mult decât atât, iată că, datorită vouă, nopţile mele sunt liniştite.

Dorm, ceea ce nu mi se întâmpla mereu, puteţi să mă credeţi.

- Atunci, regele este mulţumit de poţiunea mea? întrebă Pinacle.

- încântat, domnule. N-am decât un regret, acela că n-am avut-o mai devreme.

Henric al III-lea, care ţinea să-i dovedească recunoştinţa sa, adăugă:

- Mi se pare că am observat că aţi fost primit cu ostilitate aici.

- Din cauza măştii mele, explică Pinacle lără tristeţe. Peste tot şi întotdeauna se întâmplă aşa. Mărturisesc că, în primele momente, am fost nefericit. Acum nu mai acord atenţie.

- Da, dar eu pretind să fiţi tratat aici la mine cu toată consideraţia pe care o meritaţi.

- Vă mulţumesc din toată inima, sire. Dar sunt tratat potrivit meritelor mele. Nu am de ce să mă plâng de cineva.

Pinacle spusese asta cu multă demnitate. Dacă ar fi avut auzul mai fin, Henric al III-lea ar fi observat că, fără să vrea, în vocea lui răzbătea o ură ascunsă. Dar el nu luă seama la asta. Şi, apreciind că arătase în mod suficient asistenţei stima deosebită pe care o avea pentru omul cu masca roşie, puse capăt acestei scurte audienţe particulare cu un cuvânt amabil, spunându-i cu voce tare:

- Nu plecaţi încă, domnule.

Făcu semn cu mâna să se ia vasul cu paste. După care, un valet îi aduse un alt prosop ud cu care îşi şterse din nou vârful degetelor.

în clipa aceea intră comandantul şef al jandarmeriei. Henric al III-lea îl chestionă imediat cu o anumită promptitudine:

- Ei bine! domnule de Nantouillet?

- Am poruncit să fie scotocită casa pe care Maiestatea Voastră mi-a semnalat-o ieri. N-am găsit pe nimeni acolo. M-am interesat de proprietar. El a murit acum trei luni. Moştenitorii săi nu s-au pus de acord în privinţa acestei moşteniri, astfel că nu se ştie cui aparţine, răspunse comandantul şef al jandarmeriei.

Şi el adăugă:

- Maiestatea Voastră doreşte să duc mai departe această anchetă?

Henric al III-lea nu găsise de cuviinţă să aducă la cunoştinţă motivele pentru care ordonase această anchetă. Loigne primise ordinul să nu vorbească nimănui despre dezvăluirile cavalerului de Ragastens. El îşi spuse:

„Bănuiesc de unde vine lovitura. Dar e bine să iei măsuri de prevedere de care eu n-aveam habar”.

Şi cu voce tare:

- Inutil, domnule comandant. Lucrul nu merită osteneala.

DOAMNA CU RUBINUL ŞI BĂRBATUL CU MASCA ROŞIE

îl vom lăsa pe rege să-şi isprăvească ritualul sculării de dimineaţă şi-l vom urma pe Pinacle care iese din dormitorul regal. Semnele de prietenie pe care regele tocmai i le dăduse iăcură ca această ieşire să nu semene deloc cu intrarea sa. Faţă de el nu se precupeţiră surâsurile, reverenţele, complimentele.

Ajunse în laboratorul său. Singur, la adăpost de orice privire indiscretă, el continuă să se arate închis. Văzându-l atât de indiferent, ar fi fost imposibil să spui dacă era mulţumit sau nu.

începu să lucreze. Şi păru să se însufleţească, să se pasioneze. Fără să se gândească la mâncare sau la o clipă de odihnă, se consacră timp de mai multe ore unei activităţi misterioase cu diverse lichide pe care le scotea din flacoane de forme şi culori variate, pe care le avea în faţa lui.

După câteva ore se găsi în posesia unei fiole minuscule care conţinea un lichid limpede ca apa de izvor. Cercetă mult timp cu atenţie această fiolă, cu un aer gânditor. Şi părea să încerce intensa satisfacţie de a fi dus la bun sfârşit o operaţie delicată, presărată cu dificultăţi.

Se ridică, aranjă flacoanele într-o lădiţă de fier pe care o încuie cu cheia şi o depuse într-un dulap de fier fixat în zid. El încuie şi acest dulap, făcu să dispară cele două chei, murmurând:

- Acum, ordinul poate să sosească, sunt pregătit. Să mănânc ceva, simt că mi-e foame.

Spre sfârşitul după-amiezii i se aduse un bilet. Acest bilet era aproape la fel cu cel pe care-l primise o dată în aceleaşi condiţii. Văzându-l, oricât era de stăpân pe sine, tresări şi murmură:

- Iată ordinul aşteptat!... Iţi vine să crezi că ea ştie că eu sunt pregătit!

în aceeaşi seară, la palatul Sorrientes, într-o cameră luminată slab de o veioză, Pinacle se găsea în prezenţa acelei femei misterioase pe care încercase în zadar s-o identifice, despre care nu putea să spună dacă era Hermosa sau Jocelyne. Şi această femeie, pe care el o considera atât de puternică încât se întreba dacă nu era diavolul în persoană, el care nu credea în nimic, această femeie era înfăşurată ca întotdeauna într-o largă

pelerină de culoare gri şi avea pe deget marele rubin tăiat în formă de romb.

Şi femeia cu rubinul, cu acea voce de un calm înfiorător, care era chiar vocea Jocclynei, sau a Ilermosei, întrebă:

- Sunteţi pregătit?

- Am terminat chiar astăzi, doamnă.

- Aveţi la voi această otravă?

- Iat-o.

Ea luă flaconul pe care el i-l întindea şi se miră:

- Această mică fiolă?

- Această mică Rolă, spuse el luănd o atitudine mândră, reprezintă ani lungi de muncă răbdătoare, de minuţioase cercetări, de experienţe periculoase. Este o curată capodoperă, minunea minunilor. Daţi-o unoi chimist, va găsi că este apă, apă curată, fără un gust deosebit. Ceea ce nu opreşte ca nimic să nu-l poatn salva pe cel care va bea conţinutul acestei fiole.

Cu acelaşi calm înspăimântător, ea întrebă:

- Va dura mult?

- Cam trei luni. Da, doamnă, nu va trebui mai mult de trei luni pentru a-l face să dispară pe rege. Şi ascultaţi: el va dispare nu de un rău ciudat, misterios, care să ridice prin asfa bănuieli... Nu, într-o seară... sau într-o dimineaţă, pentru că-i va fi prea cald... sau prea rece, regele va fi cuprins de friguri. Oh! nici o îndoială nu va fi posibilă, toţi medicii vor recunoaşte boala, o dată, din întâmplare, vor fi de acord. Din cauza acestor friguri, regele va muri într-un răstimp normal. Şi prin asta această otravă este o capodoperă.

Ea aprobă cu un semn din cap satisfăcut. Şi promise:

- Răsplata ta va fi peste tot ce ţi-am promis.

El văzu ocazia să abordeze subiectul care-i stătea pe inia şi, reluând fiola pe care ea i-oîntindea, zise:

- Doamnă, eu ştiu că vă veţi ţine promisiunea. Dar...

Cu o voce pătrund de o batjocură nedefinită, ea il întrerupse:

- Dar te întrebi ce interes ai să mă serveşti până la capăt. Eşti îmbuibat cu aur. Ce-ţi trebuie acum, este puterea. Regele va putea să ţi-o dea. Eu nu pot s-o fac. Vst i vrei să spui, nu-i aşa?

îngrozit să se vadă atât de bine ghicit, Pinacle recunoscu pe un ton înăbuşit:

- Citiţi în mine ca într-o carte deschisă.

Ea nu se bucură. Ridică dispreţuitor din umeri. Şi, cu o voce tăioasă, zise:

- Te înşeli. Titluri, onoruri, putere, eu pot să-ţi dau toate astea. Pot face din tine un prim-ministru... Ceea ce nu va face niciodată Henric al III-lea, oricât te-ai gândi la asta.

- Cum? urlă Pinacle, simţind că înnebuneşte. Care va fi puterea voastră? în fine, Ia ce râvniţi?

Ridicată într-o atitudine de extremă măreţie, de o grandoare tragică, ea dezvălui:

- Vreau să fiu regina Franţei. Tu crezi că regina care îţi va datora coroana, va putea şi va voi să-ţi îndeplinească visurile tale ambiţioase? Iată târgul pe care i-l propun: (ă-mă regină şi eu te fac prim-ministru.

- Dispuneţi de mine ca de ceva care vă aparţine. Prim-ministru, eu, Gaspard Pinacle! Este oare posibil?

- Nu depinde decât de tine.

- Dar cum? Pentru că voi doriţi să-l otrăviţi pe rege, cum veţi deveni regină a Franţei?

- Cum?... Căsătorindu-mă cu ducele de Guise, care va deveni rege când Henric de Valois nu va mai fi în viaţă!

Pinacle o privi îndelung cu o admiraţie înflăcărată. Şi îngenunchind înaintea ei, spuse:

- Să binevoiască Maiestatea Voastră să dea ordinele sale credincioasului său ministru şi supus.

O licărire care trecu prin ochii doamnei cu rubinul a fost singura manifestare a emoţiei cauzate de acest titlu de Maiestate care i se dădea pentru prima dată.

Şi, într-o şoaptă abia perceptibilă, dădu ordinele solicitate.

BILETUL ANONIM

Ducesa de Guise, ducesa de Sorrientes şi sora sa Hermosa deveniseră nedespărţite.

în fiecare zi, cele trei prietene se vedeau fie Ia palatul lui Guise, fie ia palatul Iui Sorrientes. Totuşi, cel mai adesea, la palatul lui Guise. A doua zi după ce viitoarea regină a Franţei dăduse ordinele sale secrete viitorului său prim-ministru, Hermosa şi Jocelyne se găseau lângă ducesa de Guise în clipa când se anunţa contele de Saint-Megrin.

în acest timp, ducele de Guise era singur în cabinetul său, în faţa mesei de lemn supraîncărcate de hârţoage şi încă nu-şi revenise din insuccesul de alaltăieri.

Păstrase insuccesul şi ranchiuna pentru el. S-ar putea spune că se aştepta să uite? Guise nu era omul care să uite şi să ierte un afront atât de cumplit ca acesta. El se abţinuse să dea ordine deoarece căuta un mijloc să se răzbune extraordinar, teribil, de carc să sc vorbească. Şi acolo, în faţa mesei sale dc lucru, în f.itn acestor hârţoage pe care le mânuia cu un gest maşinal, fără să Ie vadă, Guise nu se gândea decât la asta: cum să se răzbune pe acest mizerabil Ragastens?

Aşa cum făceau de fiecare dată când apărea Saint- Megrin, Jocelyne şi Hermosa rămaseră timpul strict necesar pentru salvarea conveninenţelor şi se retraseră, lăsându-i pe cei doi amanţi între patru ochi.

Litiera lor de-abia trecuse de poarta palatului atunci când i se aduse lui Guise un bilet, recomandându-ise să-I citească pe loc şi cu toată urgenţa. Ducele desfăcu biletul şi parcurse misiva dintr-o privire, uitând de Ragastens şi dc răzbunarea sa.

Când termină de citit se ridică atât de brusc, atât de violent, încât răsturnă fotoliul în spatele lui. Şi, cu figura congestionată, cu ochii injectaţi de sânge, scuturat din cap pânâ-n picioare de un acces de neaşteptată furie, de o violenţă nemaipomenită, răcni:

- Pe sângele lui Dumnezeu!

îşi frecă ochii ca pentru a-şi limpezi vederea şi să se convingă că, fără îndoială, văzuse rău, înţelesese rău, luă din nou biletul cu o mână pe care furia o făcea să tremure şi-l reciti. Dar aceste rânduri erau îngrozitoare prin acuzaţia care o conţineau. Iată ce spunea acest bilet:

„întotdeauna este bine să supraveghezi o femeie tânără, frumoasă şi uşuratică dacă vrei să eviţi inconvenientul de a fi un so(ridiculizat. Ducele de Guise ar face bine să se ducă, fără să piardă o clipă, la ducesă. Dacă face in aşa fel încât să vadă şi să audă, fără a fi el <uşi văzul şi auzit. El se va lămuri asupra modului în care soţia sa îşi foloseşte timpul cu domnul de Saint-Megrin”.

Ţinând cu o mână crispată fatalul bilet anonim, ducele porni ca un turbat, fără a pierde o clipă, aşa cum i se recomandase, şi se îndreptă spre apartamentele ducesei. Cu figura sa crispată atât de înspăimântător, cu pasul apăsat, violent, cu ochii roşii, părea imaginea vie a omorului în mers. Dădea atât de bine această îngrozitoare impresie, încât toţi cei pe care-i întâlnea,

bărbaţi sau femei, gentilomi, soldaţi sau lachei, se îndepărtau, amuţeau, se striveau de pereţi pentru a-l lăsa să treacă.

Şi în felul acesta pătrunse la soţia sa, pe care n-o iubea, totuşi, ca un uragan, ca furtuna care va devasta totul.

îndată ce ducesa de Sorrientes şi Hermosa plecaseră, ducesa de Guise luă loc într-un fotoliu. Saint-Megrin îngenunche pe o pernă de catifea, la picioarele ei. Ea îi cedă mâinile pe care el i le acoperi rând pe rând cu mici săruturi foarte dulci care o făceau să se înfioare extrem de plăcut: eterna şi, am putea spune, clasica atitudine a tuturor îndrăgostiţilor din toate timpurile care au a-şi spune acele mii de nimicuri încântătoare care ameţesc mai mult decât mângâierile.

- Veţi mai spune că nu vă iubesc, că nu sunt nebună după voi, domnule pretenţios?

Exact în clipa aceea, ducele sosea în faţa uşii şi, înţepenind brusc într-un calm îngrozitor, o deschise fără zgomot. El sosi prea târziu pentru a auzi cuvintele ducesei, care l-ar fi lămurit, după cum spunea denunţătorul anonim. Dar dacă nu auzi, îl văzu pe

Saint-Megrin îngenuncliat înaintea ducesei. îl văzu sărutând mâna ducesei. Văzu că ducesa nu-şi retrăgea mâna, îl lăsa să i-o sărute cu o evidentă îngăduinţă.

El fu edificat. îşi scoase sabia din teacă şi se pregăti să sară şi să lovească.

Dar rămase ţintuit locului, între uşa deschisă şi draperie.

în clipa aceea, când trăsnetul era cât pe ce să se abată asupra lor şi să-i spulbere, draperia de la uşă se mişcă uşor, ca şi cum era clătinată de o adiere de vânt.

Era un semnal convenit dinainte. Un semnal pe care îndrăgostita ducesă îl luase ca supremă prevedere şi care trebuia să-i permită să facă faţă acestui pericol şi să pareze lovitura.

Ducesa de Guise nu era curajoasă. Dar ea îl iubea pe Saint-Megrin. Ea nu-şi schimbă expresia, nu-şi modifică atitudinea, nu încetă să surâdă, continuă să vorbească. Şi vocea sa, căreia îi ridicase tonul, nu tremura în timp ce spunea:

- Dar, domnule, vă repet că nu văd nici un inconvenient în privinţa căsătoriei voastre cu domnişoara d'Orberives. Vă repet că îndată îl voi vedea pe monseniorul duce îi voi transmite bucuroasă cererea voastră şi o voi sprijini din toate puterile.

Şi râzând, ea adăugă:

- Acum ridicaţi-vă, domnule conte, căci domnişoara d'Orberives ar fi capabilă să-mi scoată ochii dacă v-ar surprinde în această postură.

Trebuie că se puseseră dinainte de acord, căci c! nu manifestă nici o mirare auzind surprinzătoarele cr.vinte rostite de ea. El îşi jucă rolul cu tot atâta d /involtură ca şi ea. De altfel, lui îi era mai uşor deoarece era cu spatele la Guise. Se ridică repede şi se scuză, cu un aer jenat:

- Sunteţi prea bună, doamnă, pentru a nu fi îngăduitoare faţă de un biet îndrăgostit pe care fericirea îl scoate din minţi.

- Haideţi, zise ea fandosindu-se, nu vă scuzaţi: ştiu bine că înflăcăratul sărut pe care l-aţi depus adineaori pe mâna mea era adresat alteia.

Iată ce auzi Guise, ceea ce-l oprise în momentul când era cât pe ce să sară cu pumnalul în mână. Nu îndrăznim să susţinem că el fu complet păcălit. Guise nu era prost. Probabil că, din instinct, se gândise că-i jucau o comedie. Dar nu îndrăzni să provoace un scandal pe simple presupuneri.

Cu toate acestea, el vru să ştie adevărul. Şi intră.

CEREREA ÎN CĂSĂTORIE

El intră, şi asta nu fusese prevăzut, fără îndoială, de ducesă, căci ea păli uşor văzându-l înaintând posomorât, cu sprâncenele încruntate, cu ochi răi, buzele strânse. Cu toate acestea, ea nu-şi pierdu cumpătul.

- într-adevăr, doirunule conte, spuse ea surâzând cu curaj, norocul îi aji ă întotdeauna pe îndrăgostiţi. Iată-l pe monseniorul. O să vă puteţi lămuri imediat.

Saint-Megrin luă o atitudine stânjenită şi, cu o voce care implora, v.ise:

- Vă implor, doamnă, nu uitaţi că ţineţi soarta mea în frumoasele voastre mâini.

- Despre ce este vorba? întrebă tăios ducele.

Ducesa se întoarse spre Saint-Megrin ca pentru a-i invita să vorbească. Ian Saint-Megrin care, probabil, se temea să comită o gafă, răspunse cu un gest care o invita pe ea însăşi să vorbească.

- Ahî facu ducele cu un început de nerăbdare, ce înseamnă ac 1 stă comedie?

Astfel încât ducesa, încolţită, se văzu nevoită să se execute. Şi adunându-şi tot curajul, zise:

- Monseniore, domnul conte de Saint-Megrin mi-a mărturisit adineaori că este îndrăgostit pătimaş de domnişoara d'Orberives. Şi trebuie că aşa şi este, deoarece susţine că dorinţa sa cea mai scumpă este s-o ia de soţie. Iar eu i-am promis să vă transmit cererea sa şi să-l sprijin cu slaba mea influenţă.

- Cum! Saint-Megrin, făcu ducele cu o ironie ascunsă, vreţi să vă căsătoriţi? Voi! frumosul Saint- Megrin!

- Ce vreţi, monseniore, am fost fermecat.

- Se spune că diavolul se face pustnic când îmbătrâneşte. Dar voi, Saint-Megrin, sunteţi tânăr, ce dracu, voi n-aveţi treizeci de ani!

- Puţin mai devreme, puţin mai târziu, trebuie să ajungi la asta.

- Atunci, e ceva serios?

- Cum nu se poate mai serios, monseniore.

- Vreţi să vă căsătoriţi cu domnişoara d'Orberives?

- Doamna ducesă v-a spus-o: este dorinţa mea cea mai scumpă.

- Iată o hotărîre care va face să plângă mulţi ochi frumoşi.

Spunând aceste cuvinte, ducele o privea insistent pe ducesă. Şi izbucni cu un aer indiferent:

- Ce spuneţi despre asta, doamnă?

Sub presiunea acestei priviri scrutătoare, aţintită cu încăpăţânare asupra ei, ducesa simţi că leşină. Şi ea răspunse, înfundându-se şi mai mult în angrenajul în care se prinsese ea însăşi:

- Tot ce-i puteţi spune domnului de Saint-Megrin eu i-am spus deja. I-am spus ca un senior ca el ar putea pretinde cele mai strălucite căsătorii. Mi-a răspuns că o iubeşte pe domnişoara d'Orberives şi o vrea de soţie.

- Da, doamnă, susţinu Saint-Megrin, o iubesc şi n-o vreau ca soţie decât pe ea.

- Domnişoara d'Orberives, reluă ducesa, până la proba contrară, trebuie să fie considerată drept o fată de casă bună, cu toate că nu are nume, deoarece nu-şi cunoaşte familia.

Până aici, ducele o lăsase să se încurce în propriile-i minciuni fără să spună nimic. Aparte, el îşi spunea:

„în mod sigur, e ceva necurat la mijloc. Ce e cu această comedie care mi se joacă aici? Aş putea să jur, Saint-Megrin nu este mai îndrăgostit de domnişoara d'Orberives, cum nu sunt eu însumi. Cât despre ducesă...”

- Ştiţi, doamnă, zise el brusc, că nu păreţi să ţineţi peste măsură să vedeţi celebrată această căsătorie?

Era adevărat ceea ce spunea. în nebunia ei şi, cine ştie? călăuzită de o gelozie inconştientă, ducesa vorbise exact ca şi cum ar fi vrut să-l vadă refuzând acest consimţământ pe care aparent îl implorase. Cugetarea ducelui o făcu să pălească. Făcu faţă, totuşi:

- Eu! Doamne Dumnezeule, ce vreţi să spuneţi? Vă repet ceea ce i-am spus domnului de Saint-Megrin. V-o repet pentru a vă arăta că tot ceea ce veţi putea să-i spuneţi nu va servi la nimic.

- Absolut, doamnă, confirmă Saint-Megrin spre care ea se întorsese.

Şi, cu o emoţie stăpânită, văzând tulburarea adâncă în care vedea că se zbate femeia iubită:

- Domnişoara d'Orberives este săracă, ea nu are alt nume decât al acelui domeniu pe care-l deţine datorită generozităţii doamnei ducese; ea n-are familie, nici educaţie. Ea nu are nimic altceva decât tinereţea şi frumuseţea ei. Pentru mine, asta este de ajuns; asta o compensează pe cealaltă. Cât despre rest,] mă însărcinez să-i dau tot ce-i lipseşte dacă binevoiţi, I monseniore, să primiţi favorabil cererea mea.

Ducele, care nu putea să ghicească de unde îi venea I emoţia, fu înşelat de această sinceritate aparentă. îl ura pe conte cu o ură de moarte. îşi spuse:

„O iubeşte oare într-adevăr pe domnişoara d'Or- I berives? Pe sângele lui Dumnezeu! dacă aş fi sigur de 1 asta!...”

El vru să fie lămurit. Şi veni rândul lui să mane-] vreze, să joace subtil:

- Aşadar, făcu el cu o încetineală calculată, îmi j cereţi mâna domnişoarei d'Orberives?

- Am această onoare, monseniore.

- Şi dacă aş refuza?

Saint-Megrin îşi jucă rolul de minune:

- Ah! monseniore, doriţi aşadar moartea mea?

Reuşi şi de această dată să dea impresia de sin- 1

ceritate. Dar Guise era stăruitor.

în mintea lui prindea din ce în ce mai mult rădăcini | gândul că-şi bătea joc de el.

- Asta cere chibzuire. Este sigur că, dacă n-aş lua în considerare decât fericirea domnişoarei d'Orberives, 1 ar trebui să spun da.

- Monseniore, protestă Saint-Megrin. Aceste scrupule fac onoare loialităţii binecunoscute ale carac-] terului vostru ca să poată surprinde. Dar pot să vă asigur că n-aveţi să vă temeţi de nici cel mai mic reproş din partea mea.

Actor mai bun decât ei, ducele îşi schimbă din nou atitudinea: îşi părăsi aerul posomorât şi răutăcios şi deveni aproape zâmbitor.

Cu o bonomie admirabil jucată, el răspunse:

- Sunteţi sincer, este evident. Dar vorbiţi astfel pentru că sunteţi stăpânit de pasiune. După câtva timp, când acest foc strălucitor care vă mistuie va deveni un morman de cenuşă sau când câţiva cărbuni vor mai arunca încă, pe ici, pe colo, câteva slabe licăriri, veţi cânta un alt cântec.

Tot ceea ce spunea era gradat cu abilitate pentru a iăsa să se bănuiască un refuz. Acest refuz, ducesa şi Saint-Megrin îl ghiceau. Erau siguri de el. Era o cursă pe care le-o întindea, gândindu-se că vor cădea în ea în mod necugetat. Bucuria secretă, care-i încerca la reuşita stratagemei lor, îi demască Iară voia lor. Oh! n-a fost mare lucru, aproape nimic: o uşoară cută ironică în colţul buzelor purpurii ale frumoasei ducese, un vag licăr de satisfacţie în pupilele lui Saint- Megrin, cu toată grija de a-şi compune o atitudine tristă şi dezolată. Acest nimic, ochiul suspicios al lui Guise ştiu să-l descopere. Din clipa aceea, el fu aproape sigur că-i prinsese.

Cu aceeaşi bonomie, părând că-i ţine din ce în ce mai puţin sub observaţie, le dădu ultima lovitură, cea care, credea el, o să-i furnizeze dovada pe care o căuta.

- Băgaţi de seamă că nu v-am spus nu. Dar cred că, în interesul vostru, ar fi bine să nu grăbiţi nimic. Dacă binevoiţi, Saint-Megrin, vom aştepta câtcva luni.

Să spunem un an, pentru a face lucrurile cum trebuie. Pe durata acestui an de probă, vă veţi putea da seama de valoarea reală a sentimentelor voastre. Şi dacă aceste sentimente nu se vor schimba, dacă veţi continua să aveţi aceleaşi intenţii faţă de

domnişoara d'Orberives, reveniţi să-i cereţi mâna şi. pe cuvânt de duce, nu vă voi refuza. Dar vreţi să v-o spun. Pariez că nu veţi reînnoi această cerere.

încă o dată, ei fură păcăliţi. încă o dată ei se crezură foarte puternici pentru că îşi reţinuseră orice manifestare exterioară. Dar spaima apăsătoare care îi chinuia se topi într-un suspin de uşurare. Asta a fost tot.

Un biet mic suspin, ce înseamnă asta? Un nimic, mai puţin decât nimic. Dar un dublu suspin, Guise îl sesiză. Şi el urlă în sinea lui: „Eram sigur de asta!...”

De data aceasta el aruncă masca. înspăimântătoarea furie care se abătuse asupra lui de când citise fatalul bilet anonim, această furie pe care ştiuse să o ascundă un moment, reapăru cu atât mai puternică, cu atât mai îngrozitoare cu cât fusese înăbuşită. El veni drept la Saint-Megrin şi îi puse mâna pe umăr.

Doar văzându-i figura înfricoşătoare, cei doi amanţi înţeleseră că el ştia tot.

Guise vorbi. Şi în atitudinea ameninţătoare cu care se ridica asupra lor, cu acea figură răvăşită de ură, cu ochii strălucitori care păreau că vor să descarce asupra lor o salvă mortală, calmul glacial al vocii sale păru mai înspăimântător decât răgetul unui tigru:

- Ascultă, Saint-Megrin,spuse el, o iubeşti pe domnişoara d'Orberives, o vrei de soţie... Şi întrerupându-se:

- Căci o iubeşti, nu-i aşa? până într-atât încât să vrei s-o faci contesă de Saint-Megrin? Repetă, am nevoie să te aud repetând că o iubeşti şi că o vrei de soţie.

Saint-Megrin înţelese că trebuia, orice s-ar întâmpla, să-şi continue rolul de îndrăgostit. Şi, cu un aer de sfidare:

- O iubesc şi o vreau de soţie.

- Bine, bine, făcu Guise cu un surâs sinistru. Ei bine! ţi-o dau. Ţi-o dau, auzi? Cu o condiţie...

Şi calmându-se brusc, cu trăsăturile împietrite, cu privirea de gheaţă, tranşă:

- Căsătoria voastră va fi celebrată în două zile, în capela palatului, de către propriul meu capelan. Şi, pentru a vă dovedi în ce măsură vă stimăm, doamna ducesă şi cu mine vom asista la această ceremonie şi vom semna actul. Iată condiţia pe care v-o impun.

Lovitura era atât de dură, atât de neprevăzută, încât îl lăsă pe nefericitul Saint-Megrin fără voce, ca mort.

- Pe infern! izbucni Guise, cred că şovăiţi.

Dintr-o săritură, ajunse la soţia sa, cu pumnul ridicat. Şi în acest pumn Saint-Megrin, îngrozit, văzu lucind şters lama unui pumnal. Ducesa văzu şi ea această sinistră lucire. Crezu că i-a sunat ceasul. Se prăbuşi în genunchi şi-şi ascunse faţa în mâini cu un geamăt surd.

Ah! Ştia el bine ce face! Ştia bine că ameninţând-o pe femeia iubită îl făcea maleabil pe amant. întradevăr, Saint-Megrin, care nu s-ar fi clintit dacă pumnalul s-ar fi ridicat asupra lui, Saint-Megrin, livid de groază, cu fruntea transpirată de spaimă, strigă:

- Opriţi-vă, monseniore, accept.

Ducele o lăsă imediat pe ducesă, care se ridică gemând, îşi puse pumnalul în teacă şi rânji:

- Să fie într-un ceas bun! Dar, pentru un îndrăgostit nebuneşte, nu v-aţi grăbit deloc să acceptaţi ceea ce trebuia să vă copleşească de bucurie.

Şi, cu un mârâit:

- O adoraţi pe domnişoara d'Orberives. Ce poate fi mai normal? Domnişoara d'Orberives este foarte frumoasă. V-o dau. Trebuie să fiţi în culmea fericirii. Sunteţi fericit,^înţeleg să lăsaţi asta să se vadă, ca toată lumea să ştie. înţelegeţi, domnule?

Nefericitul Saint-Megrin se sacrifică vitejeşte, fără ezitare. Şi el explică:

- Eu n-am şovăit, monseniore. Am fost surprins, sufocat de bucurie. Iată totul.

- Iată totul, într-adevăr, zeflemisi Guise. Scuzaţi-mă, conte, luasem acest sentiment de stupoare veselă drept şovăială.

XXXV

LOGODNA

Cum totul fusese spus, ducele îşi reluă pe loc acel aer amabil, surâzător care făcea din el bărbatul cel mai fermecător din vremea sa. Şi el reproşă prieteneşte:

- Fie vorba, conte, fără supărare, încă nu mi-aţi mulţumit. Trebuie totuşi să recunoaşteţi că nu m-am lăsat rugat prea mullt pentru a vă acorda ceea ce vă stătea atât la inimă.

Saint-Megrin trebui să se supună. El răspunse cu un surâs ascuţit:

- Credeţi-mă, monseniore, că nu voi uita toată viaţa bunăvoinţa cu totul deosebită pe care mi-aţi dovedit-o astăzi.

Guise surâse şi se întoarse spre ducesă. îi avea la discreţia lui, pe amândoi, şi nu voia să-i scape. Cel puţin nu înainte de a-şi savura din plin răzbunarea. Şi, cu aerul său cel mai amabil, cel mai curtenitor, zise:

- Aţi pledat, doamnă, cauza acestui frumos îndrăgostit cu atâta căldură, încât, vedeţi, n-am putut să vă rezist. Sper că sunteţi satisfăcută?

- Cum aş putea să nu fiu? Aţi depăşit dorinţele mele ca o bunăvoinţă pe care mă voi strădui s-o recunosc cât voi putea de bine, nu vă îndoiţi de asta, monseniore.

El îi sărută galant vârfurile degetelor, asigurându-o:

- Dorinţele voastre, doamnă, vor fi întotdeauna ordine pentru mine.

Ei credeau că terminaseră cu el. El le demonstră că se înşelau. Sună un clopoţel şi-i ordonă lacheului care se prezentă:

- Chemaţi-o pe domnişoara d'Orberives.

Câteva clipe mai târziu, Rayon d'Or îşi făcea intrarea. Surâzător, ducele o anunţă fără întârziere:

- Domnişoară, iată-l pe domnul conte de Saint- Megrin, gentilom de casă nobilă, care solicită onoarea să obţină mâna voastră.

Această veste era atât de neprevăzută, încât Rayon d'Or rămase o clipă surprinsă. îşi reveni totuşi repede şi, cu vocea sa armonioasă, zise:

- Mulţumesc domnului conte de Saint-Megrin pentru foarte marea onoare pe care o face unei biete feţe ca mine, dar...

Ea se opri, încurcată.

Ducele, ducesa şi Saint-Megrin tresăriră.

Toţi trei avură acelaşi gest de bucurie, pentru motive diferite: ducesa şi Saint-Megrin îşi spuseră că erau salvaţi dacă domnişoara d'Orberives refuză onoarea pe care voia să i-o facă. Ducele întrevăzu încă o ocazie să-şi umilească rivalul.

Iată de ce, în faţa acestei ezitări, ducesa o încurajă repede:

- Vorbiţi fără teamă şi cu toată sinceritatea, frumoasa mea.

Iar ducele, cu un surâs ascuţit, o încurajă la fel:

- Spuneţi tot ce gândiţi...

Roşind puţin, Rayon d'Or mărturisi cu naivitate:

- Eu nu-l iubesc pe domnul de Saint-Megrin. Nu-l cunosc.

- Ce poate să facă dragostea! se miră ducele, de data asta foarte sincer.

- înţeleg! exclamă ducesa. Vreţi să spuneţi că nu vă veţi căsători decât cu bărbatul pe care-l veţi iubi, nu-i aşa?

- Da, doamnă.

- îl veţi iubi pe domnul de Saint-Megrin când va fi soţul vostru, iată totul, zise ducele ridicând din umeri.

- Nu este acelaşi lucru,monseniore, replică Rayon d'Or. Nu voi merge la altar decât cu bărbatul pe care-l voi alege în mod liber. Iar domnul de Saint-Megrin nu este acel bărbat.

în orice altă împrejurare, această rezistenţă neprevăzută l-ar fi exasperat pe duce. Dar cum era sigur că-l zdrobise, el nu văzu în asta decât încă o ocazie de a-l umili pe Saint-Megrin, a cărui situaţie devenea foarte delicată şi într-o oarecare măsură ridicolă. Aşadar el nu se supără. El încercă s-o convingă pe domnişoara d'Orberives prin argumente care erau tot atâtea ironii la adresa lui Saint-Megrin:

- Nu ştiţi ce spuneţi. Să-l refuzaţi pe Saint-Megrin, pe frumosul Saint-Megrin, bărbatul după care se înnebunesc toate femeile din Franţa! Este curată nebunie! Cum, există deci în tot regatul o femeie capabilă să-i ţină piept irezistibilului Saint-Megrin? Asta este imposibil!

- Eu nu-l iubesc pe domnul Saint-Megrin, repetă Rayon d'Or cu aceeaşi blândeţe încăpăţânată.

- Destul! i-o tăie ducele cu o voce aspră, am hotărât că vă veţi căsători cu Saint-Megrin şi vă veţi căsători. Mergeţi, domnişoară!

în loc să se supună ordinului ducelui, Rayon d'Or se întoarse spre Saint-Megrin şi, cu o demnitate care impuse tuturor, îi spuse:

- Domnule, mi-aţi făcut onoarea să-mi cereţi mâna. V-am spus cât de impresionată am fost de această onoare. V-am mai spus, de asemenea, în mod cinstit, că nu mă voi căsători decât cu bărbatul pe care-I voi iubi, şi că nu voi sunteţi acel bărbat. Nu vi se pare că, în aceste condiţii, datoria voastră este să vă retrageţi cererea?

- Domnişoară, se bâlbâi Saint-Megrin înclinându-se înaintea lui Rayon d'Or, iertaţi-l pe bărbatul care are nefericirea să fie îndrăgostit pătimaş.

Fraza era adresată iui Rayon d;Gr. Dar ei o privea pe ducesă. Ea înţelese că pasiunea pentru ea era aceea care vorbea şi ochii săi mari se iluminară. Saint- Megrin se răzbuna făcând o declaraţie unei femei în faţa soţului ei. Guise înţelese asta foarte bine. Dar el nu putea spune nimic şi-şi stăpâni furia.

Din nenorocire, Rayon d'Or nu putea înţelege. Ea rosti, cu un aer dispreţuitor:

- Ah! credeam că sunteţi un bărbat politicos.

Şi îi întoarse spatele. Dreaptă, puţin palidă, după ce salutase, ea ieşi, cu capul sus, lăsându-i pe toţi trei uluiţi de această atitudine curajoasă, atât dc mândră şi de demnă. Iar cel care traduse cu voce tare impresia lor comună, fu ducele:

- Nu ştim precis cine este această tânără fată dar, în mod sigur, va fi o admirabilă contesă.

Şi, ca şi cum nu se întâmplase nimic, nevoind să le lase celor doi amanţi răgazul să se pună de acord, adăugă:

- Veniţi conte, tocmai mi s-au adus doi cai despre care aş vrea să am părerea unui călăreţ desăvârşit ca voi.

Şi întorcându-se spre ducesă:

- Vom da o serată diseară. îmi va fi nespus de plăcut, doamnă, să vă văd la această serată care ni se va părea dezagreabilă şi întunecată tuturor dacă nu va fi luminată de frumuseţea voastră.

- Mă voi supune, monseniore.

- Faceţi în aşa fel ca domnişoara d'Orberives să ia parte la această serată, adăugă ducele cu neglijenţă.

Şi fără să aştepte răspunsul ducesei, sigur că se va supune acestui nou ordin, ca şi primului, i se adresă râzând lui Saint-Megrin:

- Cât despre voi, frumosule îndrăgostit, pariez că nu veţi scăpa o atât de frumoasă ocazie de a face curte logodnicei voastre?

- într-adevăr, nu voi lipsi, monseniore, răspunse Saint-Megrin.

Se înclinară amândoi înaintea ducesei. Ducele îl luă de braţ pe contele de Saint-Megrin şi-l luă cu el, lăudându-i calităţile cailor pe care voia să i-i arate, cine i-ar fi văzut astfel, făcându-şi mii de politeţi şi copleşindu-se cu amabilităţi, i-ar fi luat drept cei mai buni prieteni din lume.

în aceeaşi seară, în marea sală iluminat în mod strălucit de nenumărate lumânări, Guise prezida serata aşezat într-un fotoliu. Din când în când îşi pironea privirea asupra domnişoarei d'Orberives şi a lui Saint-Megrin şi surâdca subtil. Totuşi el o privea mai frecvent pe domnişoara d'Orberives. de unde venea acest interes neaşteptat? Iată de unde: Guise organizase această serată cu scopul de a anunţa viitoarea căsătorie a lui Saint-Megrin cu domnişoara d'Orberives. Iar el spera că tânăra fată va opune în public aceeaşi rezistenţă pe care o arătase deja şi că, în faţa acestei nobile şi strălucitoare adunări, ea va face un scandal care să facă situaţia lui Saint-Megrin insuportabilă. Şi o privea atât de des pentru a se asigura de starea ei de spirit. Dacă surâdea neliniştitor după ce o privise, o făcea pentru că socotea, după atitudinea ei, că acest scandal se va produce.

în aşteptare, stătea de vorbă cu baronul de Maulistrac, care profita de absenţa rivalului său, contele de Pompignan, pentru ai acapara atenţia. Şi iată că, tot vorbind, Maulistrac - care ignora, ca toată lumea la palat, că Ragastens părăsise serviciul ducelui - Maulistrac se hotărî să remarce absenţa cavalerului. Bineînţeles, asta nu pentru că se interesa de el; Maulistrac era gelos pe Ragastens, cum era gelos pe Pompignan, cum era gelos pe toţi cei care îi disputau bunăvoinţa ducelui. Dacă Maulistrac se interesa de cineva pe care era gelos, o făcea pentru a-i juca vreo festă.

r într-adevăr, Maulistrac remarcase insistenţele lui Ragastens pe lângă domnişoara d'Orberives. Absenţa lui Ragastens îi sugeră ideea să lanseze o răutate, fără să aibă aerul că o face. Cu această intenţie, el începu prin a se informa pc lângă duce:

- Cum se face, monseniore, că nu-I vedem aici, în această seară, pe cavalerul de Ragastens?

Rayon d'Or auzise întrebarea. Ea nu-l văzuse pe Ragastens de două zile; era aşadar, cu privire la acest subiect, în aceeaşi ignoranţă ca toată lumea. Ea nu îndrăzni să se informeze. Dar bineînţeles că era numai urechi atunci când auzi întrebarea lui Maulistrac.

Ducele îşi încruntase sprâncenele. Nu mai putea ţine mult timp ascunsă ura intensă, mortală, pe care o adunase împotriva cavalerului. Nu reuşi să reziste dorinţei de a-l insulta...

- Straşnică achiziţie am mai făcut!... L-am alungat aşa cum alungi un lacheu obraznic. La prima misiune un pic periculoasă pe care am vrut să i-o încredinţez, acest fanfaron, acest scandalagiu, acest lăudăros s-a eschivat, s-a întors împotriva mea, ca un laş, un trădător şi un mişel ce este.

- Minţiţi, duce!

Toate privirile se întoarseră înspre partea de unde pornise această dezminţire cumplită.

Şi o văzură pe domnişoara d'Orberives care, în picioare, cu mâna întinsă spre duce, cu faţa îmbujorată, cu ochii scânteietori, îl înfrunta încă şi părea să-l strivească prin atitudinea ei marcată de o măreţie de nespus.

O tăcere de moarte apăsa această nobilă adunare, care până acum fremătase şi flecărise.

Ducele se ridicase dintr-o dată, răcnind:

- Pe sângele Domnului!

El încă nu ştia de unde venea această dezminţire lansată pe neaşteptate |i care-l plesnise ca o lovitură de bici în plină faţă. înţelese vâzând atitudinea lui

Rayon d'Or. Asistenţa se aştepta la un scandal teribil. Ducele îşi spuse:

„Ce dracu! îmi doream un frumos scandal... Sunt servit după pofta inimii”.

O cercetă o clipă pe domnişoara d'Orberives, cu un dispreţ strivitor. Apoi surâse şi ridică umerii cu un aer încă” mai dispreţuitor. Se reaşeză cu cel mai mare calm. Şi spuse, glacial:

- Iată ceva ciudat!... Dar (ară îndoială că am auzit prost. Să vedem, ce spuneaţi? repetaţi.

- Spuneam că oricine îndrăzneşte să pretindă că domnul cavaler de Ragastens este un trădător şi un mişel, fie el duce, prinţ sau rege, acela minte. Şi spun că nu veţi îndrăzni să repetaţi cuvintele voastre în faţa lui, pentru că ştiţi bine că vă va face să Ie înghiţiţi.

- Ştiţi că această atitudine indecentă echivalează cu o declaraţie publică de dragoste?

Şi îndreptă o privire triumfătoare asupra lui Saint- Megrin, care simţea că-şi pierde puterile şi nu se ţinea în picioare decât printr-un miraculos efort de voinţă.

Această nouă întrebare reuşi s-o tulbure pe Rayon d'Or şi în acelaşi timp s-o ilumineze asupra naturii reale a sentimentelor sale.

Acum ea înţelegea. Ea înţelegea de asemenea că ducele spunea adevărul când îi azvârlise că atitudinea ei echivala cu o mărturisire publică. Şi ea roşi, plecă fruntea ca o vinovată. Dar n-a fost decât o slăbiciune trecătoare. Ridică mândră capul şi, fără să sfideze, mirată ea însăşi dc îndrăzneala ei, cu privirea limpede pironită în ochii ducelui:

- Şi dacă ar fi aşa, dacă l-aş iubi pe domnul de Ragastens? Nu sunt oare liberă pe sentimentele mele?

N-am de ce să roşesc. Da, declar aici, înaintea voastră a tuturor care mă ascultaţi: îl iubesc pe domnul de Ragastens ca pe gentilomul cel mai desăvârşit din cîţi sunt pe lume!

Guise avusese grijă s-o lase să meargă până la capăt. Ţinea ca Saint-Megrin să îndure până la sfârşit această umilire. După ce ea spusese tot, el izbucni cu o voce răsunătoare:

- Tăceţi, nefericito! Ar trebui să muriţi de ruşine. Cum îndrăzniţi să aduceţi această insultă bravului şi demnului gentilom care vă ascultă, căruia îi sunteţi logodnică şi căruia îi veţi purta curând numele?

în pofida mustrării ducelui, Rayon d'Or nu roşi, nu-şi plecă fruntea, nu muri de ruşine. Şi, fără să ridice vocea, cu un calm surprinzător, rosti:

- Nu-l cunosc pe logodnicul de care vorbiţi şi nu vreau să-l cunosc.

- Adevărat? Şi eu vă spun că vă veţi căsători cu el.

- Nu mă voi căsători decât cu cel pe care îl iubesc.

- Vă veţi căsători cu bărbatul pe care vi l-am ales.

Şi păru că socoteşte:

- Astăzi este marţi... Vă veţi căsători nu mai târziu de vineri.

- Nu mă voi căsători! Nu vă recunosc dreptul de a dispune de persoana mea împotriva voinţei mele.

- Domnişoară d'Orberives...

La rândul său, Rayon d'Or îl întrerupse, ridicând vocea:

- Nu sunt domnişoara d'Orberives!... Acel domeniu d'Orberives pe care mi l-aţi dat, luaţi-l înapoi, nu-l mai vreau. Eu

sunt Rayon d'Or. Rayon d'Or care nu-şi cunoaşte familia. Rayon d'Or care a trăit din munca ei, liberă şi independentă pe drumurile regatului. Rayon d'Or care n-are nimic comun cu voi, duce, şi asupra căreia n-aveţi nici un drept.

Ducele începea să considere că lucrurile merseseră prea departe. Până acum, el jucase comedia mâniei şi a indignării. începu să se supere în toată regula. Şi el bubui:

- Rayon d'Or sau domnişoara d'Orberives, vă vom arăta că avem drepturi în faţa cărora va trebui să vă supuneţi. Domnul conte de Saint-Megrin, care a căpătat pentru voi o pasiune pentru care sunteţi nerecunoscătoare, v-a făcut onoarea de a vă alege dintre toate. Mustrările prietenoase pe care i le-am făcut, nu l-au putut abate de la hotărîrea lui, n-au avut nici un efect asupra dragostei nefericite pe care i-aţi inspirat-o. El are cuvântul nostru. Şi,numai dacă nu se dezleagă el însuşi de promisiune, vă veţi căsători în ziua pe care am stabilit-o: vineri.

- Puteţi să mă omorîţi, domnule, dar nu veţi obţine de la mine...

- Destul! o întrerupse violent ducele. întorceţi-vă în camera voastră şi nu vă mişcaţi de acolo lără ordinul meu.

Rayon d'Or traversă cu un pas hotărît marea sală. îşi ţinea caput atât de sus şi atât de drept, avea o asemenea strălucire în privirea ei atât de curată, atitudinea ei era marcată de o atât de dureroasă demnitate, încât, la trecerea ei, fără voia lor, curtenii ducelui se înclinau cu respect.

După ieşirea ei, ducele îşi manifestă cu ipocrizie nemulţumirea:

- Bietul meu Saint-Megrin, vă plâng din toată inima. Nu aveţi într-adevăr noroc. Dar, să vedem, cu mâna pe inimă, acest potop de insulte nu v-a domolit? Nu renunţaţi la această dragoste nesăbuită?

- Monseniore, bravă Saint-Megrin privind-o pe ducesă, mi-aş smulge inima cu propriile mele mâini mai curând decât să renunţ la această dragoste care este toată viaţa mea.

Şi avu satisfacţia să vadă, după crisparea trecătoare a trăsăturilor ducelui, că el înţelesese la ce dragoste făcea aluzie şi că lovitura îşi atinsese ţinta.

- Aş! făcu Guise, o vom stăpâni pe această răzvrătită... Iar dragostea va veni mai târziu.

XXXVI

CHEMAREA

Exaltarea care o susţinuse pe Rayon d'Or în lupta ei contra ducelui de Guise o părăsi brusc atunci când se găsi singură în camera sa.

S-a putut constata că era curajoasă. După ce se lăsase pradă disperării,ea redeveni stăpână pe sine şi hotărî să lupte cu toate forţele ei până la capăt. Desigur, primul său gând a fost să-l cheme în ajutor pe Ragastens. El va şti s-o apere în ciuda tuturor.

In pericolul extrem în care se găsea, ea îşi aminti indicaţiile lui. Luă o foaie de hârtie şi scrise în grabă: „Ajutor!” şi semnă: Rayon d'Or.

Apoi, mai liniştită, încrezătoare în cel pe care-l chema, ea se culcă. A doua zi de dimineaţă îi predă biletul unei cameriste pe care Ragastens i-o desemnase drept o persoană pe al cărei devotament se putea bizui. Şi camerista o asigurase că va face să-i parvină biletul.

Ce făcea oare Ragastens în timpul acesta? Tocmai voiam să v-o spunem.

în ziua aceea Ragastens, fericit că-l părăsise pe Guise, că redevenise propriul său stăpân şi că-şi simţea punga încă suficient de plină, dori să le ofere, lui Milord Gendarme şi Marasquin, o mare petrecere. Cu această intenţie, coborîseră toţi trei în sala comună de la Grand-Duc.

Masa a fost copioasă şi stropită atât de abundent, încât Milord Gendarme şi Marasquin sfârşiră prin a se rostogoli sub masă, iar Ragastens însuşi era nevoit să-ji mărturisească faptul că se îmbătase.

In clipa aceea, un bărbat pe care nu-l cunoştea se postă înaintea sa şi rosti pe un ton misterios:

- Vin de la palatul de Guise...

- Palatul de Guise, sughiţă Ragastens, straşnic loc! Amice, dacă frecventezi asemenea locuri periculoase, vei sfârşi în mod sigur într-o spânzurătoare.

- Vă aduc asta din partea celei pe care o ştiţi, adăugă bărbatul, care îi puse în faţă un bilet şi dispăru.

Era biletul de la Rayon d'Or.

Ragastens cercetă biletul cu o privire confuză. Şi repetă:

- Palatul de Guise... cea pe care o ştiţi... Mi se pare că asta are un sens... deosebit...

întinse mâna maşinal, luă biletul, îl citi şi nu înţelese nimic.

Nu înţelese nimic, doar privea biletul deschis din mâna sa şi îl privea cu o fixitate nemaipomenită, repetând: „Ajutor!... Rayon d'Or... Rayon d'Or”. Se străduia, făcea eforturi enorme să înţeleagă.

Brusc, se ridică în picioare şi se ţinu ţeapăn ca o bară de fier. Şi deodată, un nume îi veni pe buze:

- Rolande!

înţelesese. Se trezise. Porni în goană. Pe peronul hanului se ciocni cu patru persoane care urcau.

Erau cerşetorul Gyl-le-Loup şi cei trei acoliţi ai săi: Putois l'Altesse, Ribaud l'Ardeur, Maclou la Foudre.

El nu îi văzu. Trecu în trombă, azvârlindu-i pe unii la dreapta, pe alţii la stânga şi se avântă în stradă.

Urmă o ploaie îngrozitoare de înjurătri. Se ridicară şi voiră să se arunce pe urmele lui Ragastens. Dar Gylle-Loup îl recunoscuse.EI îşi opri camarazii cu un gest autoritar, de o brutalitate sălbatică şi-l urmări pe Ragastens cu o privire lungă, nedefinită.

Văzând că ei îl priveau uimiţi, întinse mâna în direcţia pe care u urmărea şi-i întrebă emoţionat:

- Aşadar voi nu l-aţi recunoscut?

Surprinşi, ei negară din cap.

- Este bărbatul care a salvat-o pe mama mea, zise Gyl-le-Loup.

După ce alergase destul de mult, Ragastens îşi domoli pasul. Mergând, se gândea şi, înainte de toate, căuta un mijloc pentru a pătrunde în palat. îşi spuse că va intra pe poarta mare, aşa cum făcea când era de-al casei. Ceea ce şi făcu, efectiv. Nu numai că nu i se adresă nici cea mai mică observaţie, dar ofiţerul de gardă chiar îl salută cu respect.

Peste câteva minute era înaintea lui Rayon d'Or şi o întreba cu o voce blândă ca o mângâiere:

- Spuneţi-mi ce lucru supărător vi s-a întâmplat?

Ea îi povesti totul. Cele două întâmplări: cea care se petrecuse la ducesă şi cea de la serată. Numai că omise să-i spună cu câtă vigoare îi luase apărarea când ducele îl insultase, aşa cum trecu şi insultele sub tăcere.

Când ea termină de povestit, el îi spuse:

- Liniştiţi-vă. Această căsătorie nu va avea loc.

- Ce veţi face? întrebă ea puţin neliniştită.

- încă nu ştiu, răspunse el. Dar vă repet că această căsătorie nu va avea loc.

PERSONAJELE NOPŢII

Vineri, ziua stabilită pentru celebrarea căsătoriei domnişoarei d'Orberives cu contele de Saint-Megrin, sosi în mod implacabil. Ora fatidică se apropie, era pe punctul să sune. Şi Ragastens încă nu ştia ce va face.Cu toate acestea, plecă urmat de Milord Gendarme şi Marasquin.

Nu Ie spuse nici un cuvânt. Dar Marasquin îl cunoştea prea bine pentru a avea nevoie de explicaţii. El nu ştia despre ce este vorba, dar nu se sinchisea deloc din acest motiv. îi fusese destul să arunce o privire domnului cavaler pentru a înţelege că era vorba despre o expediţie de o gravitate excepţională. Şi potrivit obiceiului său, îi atrase atenţia camaradului său care nu putea să vadă atât de departe:

- Fii atent, Milord Gendarme, trebuie să reuşim cu orice preţ, altfel nu-l vom mai revedea niciodată pe domnul cavaler.

- Ei bine! e lucru hotărît: ne vom măcelări, ne vom toca, ne vom bate... dar trebuie ca domnul cavaler să reuşească în acţiunea sa.

Schimbau aceste cuvinte pe stradă, alergând aproape, în spatele lui Ragastens.

Deoarece nu-i venise nici o idee, cavalerul pornise spunându-şi că buna inspiraţie îi va veni pe Inc. Şi cum pierduse mult timp, mergea ca o furtună, drept înainte, spre palatul de Guise.

/

în acest timp, la palatul de Guise începea să se formeze cortegiul pentru a se îndrepta spre capelă.

CEL CARE NU FUSESE INVITAT

în frunte, pe acelaşi rând, Saint-Megrin, Rayon d'Or, ducesa de Guise, ducele de Guise. Adică Saint- Megrin la stânga, dându-i mâna dreaptă lui Rayon d'Or; Guise la dreapta, dându-i mâna stângă ducesei, cei doi bărbaţi încadrându-le astfel pe cele două femei şi Rayon d'Or, separându-i pe cei doi amanţi, între Saint- Megrin şi ducesă.

în spatele acestor patru personaje, ducele de Sorrientes conducând-o pe soţia sa, Jocelyne. în spatele lui Sorrientes,

Pompignan, care-i dădea mâna Hermosei. Pompignan, beat de bucurie, palpitând de speranţă şi care simţea un foc mistuitor alergându-i prin vine doar pentru că aceste degete fine, cu unghii roz^ se sprijineau de mâna sa.

In urma acestor două cupluri, un grup de gentilomi ai ducelui, înarmaţi cu pumnale puternice, cu săbii grele. Şi asta nu făcea decât să fie extrem de neliniştitor. De vreme ce acest grup cu un aspect atât de strălucitor şi în acelaşi timp atât de formidabil, fără să ştie nimic, simţea din instinct bătălia iminentă şi-şi lua atitudini provocatoare, păreau şi mai neliniştitori.

în fine, în urma acestui grup ameninţător, venea restul invitaţilor, printre care erau răspândiţi câţiva prieteni ai mirelui, fiecăruia dintre ei rezervându-li-se onoarea de a conduce câte una din doamnele de onoare ale ducesei.

Cortegiul tocmai se angajase într-o lungă galerie, exact atât de largă încât să permită trecerea celor patru personaje care se aflau în frunte. Această galerie se afla la etajul întâi. în fund se găsea dubla uşă batantă a capelei. Să spunem că această capelă, ca la majoritatea capelelor palatelor princiare era dublă: parterul era destinat oamenilor de serviciu, etajul întâi era rezervat ducelui şi ofiţerilor săi. La cincisprezece sau douăzeci de paşi de uşa capelei un culoar strâmt dădea în galerie.

Guise, ducesa, Rayon d'Or şi Saint-Megrin un mai erau decât la câţiva paşi de acest culoar atunci când unul din cele dnuă batante ai uşii se deschise: era capelanul, în veşminte sacerdotale, care venea să-l întâmpine pe duce în pragul uşii. în spatele Iui, cele două ajutoare ale sale şi, lângă uşă, un elveţian uriaş, în ţinută de gală, cu halebarda în mân;', se pregătea să deschidă al doilea batant pentru duce.

în clipa aceea, în culoar se lacuri auziţi paşi grăbiţi.

începând de la duce, din frunte, până la ultimul dintre invitaţi, din coadă, toţi înţeleseră că aceşti paşi erau în legătură cu un eveniment necunoscut, misterios, pe care fiecare îl simţea vag plutind în aer. Şi a fost pentru toţi ca o uşurare.

Guise se opri dintr-o dată, din instinct, cu sprâncenele încruntate, cu mâna pe mânerul spadei. Fireşte, această oprire blocă tot cortegiul. Acolo, lângă uşă, preotul aştepta răbdător, folosindu-se de acest răgaz pentru a repeta discursul pe care-l pregătise.

Aproape imediat, Ragastens apăru în galerie.

Gâfâia, acoperit de praf şi mari picături de transpiraţie cădeau una câte una de pe fruntea sa pe care şi-o simţea îngheţată. Teama, cumplita teamă de a nu sosi prea târziu îi pusese aripi la picioare şi era la capătul puterilor.

Dintr-o privire de flacără aruncată în jurul lui, îl văzu pe Guise la doi paşi, văzu cortegiul pe care prezenţa lui tocmai îl oprise, văzu uşa capelei deschisă şi preotul care aştepta. Văzu toate astea într-un interval cât durata unui fulger. Se opri şi un suspin îi umflă pieptul larg.

In spatele lui se aliniară Marasquin şi Milord Gendarme. Ei deschiseră ochii mari găsindu-se deodată în faţa unei atât de strălucitoare şi de nobile asistenţe.

După o clipă, Ragastens n-o mai văzu decât pe Rayon d'Or. Şi el o asigură printr-un surâs de o blândeţe inexprimabilă care spunea: „Nu vă temeţi de nimic. Sunt aici.”

Şi surâsul luminos prin care ea îi răspundea dezvăluia încrederea ei de neclintit şi fervoarea dragostei sale atât de pură şi de neprihănită. Totuşi, fără să vrea, nu-şi putu reţine un slab suspin de uşurare după marea spaimă care o chinuise până acum. Şi din toată acestă strălucitoare asistenţă era singura pe care sosirea lui Ragastens n-o surprinse.

Singura? Poate... în orice caz n-a fost singura care se simţi uşurată. Ducesa şi Saint-Megrin încercară aceeaşi senzaţie de puternică descătuşare. înţeleseră amândoi că era un aliat cel care le sosea şi că miracolul la care nu mai îndrăzniseră să spere era acum pe cale să se îndeplinească. Numai că, simţind cum apasă asupra lor privirea încărcată de ameninţări a lui Guise, nu făcură nici un gest, nu schimbară nici o privire de teama de a nu-şi trăda puternica bucurie care îi cuprinsese. Figura lor arăta doar uimirea cauzată de această apariţie bruscă şi neprevăzută.

Ducele nu era mai puţin uimit decât ei. îi urmărise mai întâi cu o privire bănuitoare. Dar redeveni stăpân pe sine. Şi aniintinduşi înflăcărarea semnificativă cu care domnişoara d'Orberives luase apărarea lui Ragastens, ghicise adevărul. Prezenţa acestuia într-un asemenea moment nu-l mai surprindea. îşi reproşa chiar faptul că nu înţelesese mai devreme: ar fi prevăzut ce se va întâmpla şi şi-ar fi luat măsuri ca acest aventurier obraznic să nu mai iasă viu din palat.

Ajuns la această chestiune, se liniştise repede: era la el acasă, în mijlocul gărzilor sale, a gentilomilor săi, a soldaţilor săi, şi n-avea decât să facă un semn pentru ca fanfaronul să fie dobori», copleşit de mulţimea acestora. Acest gând îi r dase întreaga încredere în sine şi, văzând că Ragastens nu avea cu el decât doi camarazi, îl admira în sinea Iu-

„Pentru Dumnezeu! caraghiosul nu e iipsit de curaj. Să vedem până unde va merge obrăznicia lui.”

Era o distracţie ca oricare alta pe care o putea oferi fără teamă oaspeţilor săi, deoarece avea de partea Iui forţa şi numărul. Şi nu-i trecu prin cap nici o clipă ideea că putea să cadă victimă curiozităţii sale şi că această distracţie se putea transforma în propria lui încurcătură şi să-i aducă usturătoare umilinţe.

Se lămuri fară întârziere.

Explicaţiile acestea au necesitat o destul de lungă oprire a acţiunii. în realitate, această oprire n-a durat decât câteva secunde. Şi aceste câteva secunde, Ragastens le-a folosit pentru a-şi trage sufletul. Avea nevoie de asta. Simţindu-se refăcut, nu-şi mai pierdu vremea.

Cu veşnicul său surâs zeflemitor pe buze, se descoperi cu un gest larg, cu o amploare cam teatrală şi se înclină cu acea distincţie mândră care-i era caracteristică. Salutul şi reverenţa se adresau în exclusivitate lui Rayon d'Or şi ducesei de Guise, care se găseau în continuare între Saint- Megrin şi Guise, dar care nu le mai dădeau mâna, ducele ca şi contele înţelegând nevoia de a avea mâinile libere.

După ce le salutase pe cele două femei, întorcându-i spatele lui Guise, Ragastens se întoarse spre el. EI se îndreptă în toată înălţimea sa, îşi puse din nou pălăria pc cap şi, timp de o secundă, îl pironi pe Guise cu privirea sa scânteietoare.

Iar vocea sa căzu în mijlocul tăcerii, răsunătoare şi ascuţită, ca o trompetă de război:

- Vouă, Henric de Lorena, mare şi puternic senior, duce, prinţ, proprietar peste numeroase domenii, în propria voastră casă, în mijlocul armatei voastre de gentilomi, ofiţeri, soldaţi şi servitori, din care nu văd aici decât o parte, eu, Hubert de Ragastens, simplii cavaler fară nici un căpătâi, fără altă escortă decât cei doi prăpădiţi pe care-i vedeţi, am venit să vă spun în

faţă: profitaţi de puterea voastră pentru a constrânge o femeie. Este o laşitate.

Cuvântul, azvârlit pe neaşteptate, căzu ca o palmă formidabilă pe obrazul stăpânului, de unde sări pe obrajii livizi ai credincioşilor din anturajul acestuia. Izbucni un cor uriaş de înjurături, blesteme, insulte şi ameninţări îngrozitoare.

Ragastens, pe un ton poruncitor, comandă:

- Tăcere, haita! Să lătraţi atunci când argatul de la coteţul câinilor (îl indică pe Guise) vă va scoate botniţa.

Şi cum exact în clipa aceea, Guise le impunea, cu un gest al mâinii, tăcere, iar ei se supuneau, Ragastens se prefăcu să creadă că ei se supuneau ordinului dat de el. Şi izbucni într-un hohot de râs dispreţuitor:

- Bravo! Iată câini bine dresaţi, buni pentru curtea de păsări. E de-ajuns să le arăţi biciul pentru a ţi se târî la picioare.

Şi, revenind la Guise, cu vocea sa răsunătoare, continuă:

- O laşitate pentru care şi cel mai josnic mitocan ar roşi dacă ar săvârşi-o. Forţei, am venit aici să-i opun forţa. Şi vă declar că această căsătorie pe care o i 111 puneţi cu brutalitate nu se va face. Numai dacă... El se întoarse spre Rayon d'Or şi încheie: numai dacă doamna nu declară aici, înaintea tuturor, că este propria ei voinţă...

Nu avu timp să termine ce avea de spus. Vioaie şi uşoară, ea sări, se cuibări la pieptul lui, îşi aruncă braţele de gâtul lui într-un gest fermecător de cast abandon şi cu o voce fremătătoare, care fu auzită de toţi:

- Luaţi-mă! Duceţi-mă de aici! Salvaţi-mă!

EI o cuprinse cu braţele într-un gest de infinită tandreţe şi în acelaşi timp de puternic ajutor. Şi, cu o voce blândă şi impresionantă, îi zise:

- Vă iau şi vă apăr. Nu vă mai temeţi de nimic.

Iar către Guise, într-o atitudine provocatoare:

- încercaţi să mi-o luaţi înapoi!

Nu, el nu încercă. Dar îi adresă o privire furioasă lui Saint-Megrin care nu ştiuse să-şi păzească logodnica. De fapt, puţin îl interesa pe el domnişoara d'Orberives. Ştia bine că o va lua înapoi nu peste mult timp şi că ceremonia întreruptă se va relua când fanfaronul va fi fost îndepărtat. Cel puţin aşa credea. Până'atunci, consideră că văzuse şi auzise destul. Ţinând seama de faptul că aventurierul ştiuse să-şi rezerve rolul frumos pentru

el şi, de la început, ridicase disputa la o asemenea înălţime încât devenea imposibil, cu riscul de a deveni ridicol, să-i răspundă altfel decât prin lovituri.

Şi el se întoarse spre suita sa pentru ca s-o arunce asupra prăzii.

Ragastens înţejese conţinutul ordinului pe care urma să-l dea. îşi desfăcu braţele şi cu aceeaşi blândeţe de nespus, îi spuse lui Rayon d'Or:

- Mergeţi şi nu vă temeţi de nimic.

Se întoarse cu ea şi i-o trecu încet lui Marasquin. Nu-i spuse nici un cuvânt camaradului său, dar îl privi insistent timp de o secundă. După care îi făcu din nou faţă lui Guise şi fu gata pregătit să scoată spada şi să primească ciocnirea.

Marasquin înţelese foarte bine semnificaţia privirii domnului cavaler. De altfel, el înţelesese despre ce era vorba doar văzând privirea încărcată de înfocată adoraţie pe care Ragastens o aruncase ia sosirea lui Rayon d'Or. Ceea ce nu-l împiedicase să glumească în sinea sa:

„Iată aşadar ce ne chinuia peste măsură. Se pare că suntem morţi de dragoste. Bine, frumosule turturel. Nobila voastră păsărea cu pene de aur va fi smulsă din ghearele acestor periculoase păsări de pradă.”

Luând această hotărîre, Marasquin îşi preveni cumătrul Milord Gendarme cu o lovitură de cot şi amândoi se instalară înaintea lui Rayon d'Or şi, ca şi domnul cavaler, erau gata să se încaiere.

ORDINUL

După cum am spus, Guise se întorsese spre suita sa. în această mişcare, Rayon d'Or nemaifiind acolo, Hermosa şi Jocelyn se găsiră una lângă alta, chiar în centrul semicercului compus după cum urmează: Saint-Megrin (la stânga), Pompignan, ducesa, Hermosa, Jocelyne, Sorrientes şi Guise.

întorcându-se, privirea lui Guise căzu asupra lui Pompignan, a cărui atitudine jenată îl impresionă. O idee neaşteptată îi trecu prin minte. în loc să-şi asmuţă haita, cum tocmai voia să facă, o reţinu cu un gest şi, privindu-I pe Pompignan cu insistenţă, îi spuse scurt, tăios:

- Ei bine! Pompignan, iată o superbă ocazie pentru a demonstra în ce măsură ne sunteţi devotat.

Şi cu voce mai aspră, arătându-l pe Ragastens care stătea nepăsător, cu un gest dispreţuitor:

- Acest bărbat este fratele vostru. Dar acest bărbat este un trădător şi un mişel care adineaori v-a insultat stăpânul. înhăţaţi-l pe acest trădător şi predaţi-mi-l.

Ordinul căzu asupra lui Pompignan ca o lovitură de măciucă. Cu un gest maşinal, îşi răsucea nervos mustaţa.

- Mi se pare că şovăiţi? mârâi furios Guise.

Trebuie s-o spunem, pentru că acesta este adevărul, primul gând care trecu prin mintea înfierbântată a lui Pompignan fu acesta:

„Norocul meu e făcut!... După această lovitură, ducele nu-mi va mai refuza nimic.

El făcu doi paşi apăsaţi în direcţia fratelui său şi ducând mâna la garda spadei, o scoase pe jumătate din teacă.

Dar, oricât de mare era ambiţia lui, ea nu reuşi să înăbuşe complet vocea sângelui, să-l facă să uite vechea afecţiune: făcu doi paşi şi se opri, lăsă spada să cadă la loc în teacă şi, ridicând din umeri, cu un accent intraductibil, mârâi:

- In definitiv este fratele meu!

Şi se întoarse, hotărît să nu se supună. Dar mişcarea era puţin cam greoaie. Nu vom ştirbi cu nimic din meritul lui, căci trebuie să recunoaştem că făcea un sacrificiu enorm distrugând, din dragoste frăţească, o situaţie înfloritoare care putea şi trebuia să devină splendidă, de prim rang, dacă Guise, cum era sigur, îl răsturna pe Valois şi schimba coroana sa ducală cu coroana regală.

El se întoarse şi privirea sa, parcă atrasă de puternice efluvii magnetice, se aţinti asupra Hermosei şi Jocelynei, care erau plusate una lângă alta, după cum am spus. Şi ceea ce se abătu asupra lui fu un fel de nebunie. I se părea că ochii care-l fixau cu înflăcărare îi strigau:

„Loveşte! Loveşte!... Şi în seara asta voi fi a ta!...”

Şi el nu şovăi. Ceea ce ambiţia nu putuse să facă, pasiunea îndeplini într-o secundă. Scrupule, sentimente, raţiune, totul fu măturat pe loc, răpus, zdrobit, pulverizat de uraganul devastator care tocmai se dezlănţuia în el. El se îndreptă, palid, cu ochii injectaţi şi, cu un gest brutal, un gest de asasin, scoase spada.

în acel moment de îngrozitor delir, el le apăru tuturor drept un fratricid ca intenţie, aşteptând s-o facă în fapt. Şi Guise, care

credea că i se supune lui, flatat îl mângâie cu privirea, aşa cum mângâi un câine ascultător.

Ragastens încercase o durere cumplită când văzuse că Pompignan părea că vrea să se supună ordinului lui Guise. Apoi se simţise uşurat de greutatea enormă care-l sufoca atunci când înţelesese că, hotărît nu se va supune. Bucuria sa fu de scurtă durată. Observă imediat că o schimbare nefastă se petrecuse în mintea fratelui său.

El înţelese atunci, cu uşurinţă, de unde pornise lovitura: fratele său voia să-l ucidă - căci acum nu mai era vorba să-l lovească şi nici să-l ia de guler - pentru că una dintre cele două femei îi dăduse adineaori ordinul.

Şi, în momentul în care Pompignan, înţelegând că era prea târziu pentru a descoperi ceea ce nu ştiuse să vadă la momentul potrivit, era cât pe ce să se arunce asupra lui, vocea fremătătoare a lui Ragastens izbucni ca un tunet:

- Ei bine! domnule, ce mai aşteptaţi pentru ca să mă ucideţi?... Vreţi s-o obligaţi pe această nobilă doamnă să repete cu voce tare ordinul pe care vi l-a dat în şoaptă?

La această lovitură neprevăzută, Pompignan se clătină. Livid, buimăcit, se dădu în mare grabă doi paşi înapoi.

Cu o voce mai aspră, mai tăioasă, Ragastens continuă:

- Se pare că doamna are mai multă autoritate asupra voastră decât stăpânul vostru, deoarece n-aţi vrut să ascultaţi de ordinul acestuia, în timp ce vă văd hotărît să vă supuneţi ordinului ei. Dar acest ordin pe care nimeni în afară de voi nu l-a auzit, mi se pare corect ca această nobilă adunare să-l cunoască, s-o cunoască pe cea care l-a dat şi pentru ce l-a dat.

Şi ridicat într-o atitudine de nemaipomenit dispreţ, cu braţul întins spre cele două surori într-un gest acuzator, cu privirea scânteietoare şi vocea tunătoare:

- Sunteţi voi, doamna în alb sau voi, doamna în negru care aţi dat adineaori unui frate ordinul de a-şi omorî fratele. Şi-i veţi acorda drept răsplată buzele voastre roşii de sânge. Vă voi spune pentru ce aţi dat acest ordin oribil.

El merse la Rayon d'Or, o prinse de umeri cu un gest blând şi atent şi o prezentă încheind:

- Nu v-aţi înşelat, doamnă, aceasta nu este Rayon d'Or. Şi nu este nici domnişoara d'Orberives. Aceasta, voi aţi recunoscut-o bine, este prinţesa Rolande de Montcapet, pe care

aţi pus pe vremuri să fie înecată, după ce aţi pus să-i fie ucis tatăl, cu singurul scop de a vă însuşi moştenirea sa. Rolande de Montcapet pe care o credeaţi moartă şi care reapare în viaţă şi căreia va trebui să-i restituiţi averea pe care i-aţi furat-o.

Cu aceeaşi blândeţe prevăzătoare, o împinse înapoi pe Rayon d'Or, se postă înaintea ei, între Milord Gendarme şi Marasquin. El scoase spada cu un gest larg şi rapid, o făcu să şuiere în aer şi cu vocea sa de luptă:

- Haideţi, Pompignan, atacaţi-vă fratele, pentru că fratele vostru este singurul apărător al Rolandei de Montcapet! Atacaţi-l, doborîţi-l dintr-o singură lovitură de pumnal, cum l-aţi doborît odinioară pe prinţul de Montcapet! Haideţi, loviţi fără milă şi fără remuşcări, cu singurul scop de a o preda pe Rolande fără apărare stăpânei voastre şi pentru a-i asigura, de data asta definitiv, -o moştenire pe care o datorează cuţitului vostru de vânătoare!

XL

LUPTA

Nu vom încerca să vorbim despre uriaşa impresie produsă de aceste dezvăluiri neaşteptate. Dintr-o dată, căsătoria lui Saint-Megrin fu deocamdată uitată de toţi. Chiar şi de Guise. Toţi ascultau cu o atenţie pasionată, avidă.

llermosa şi Jocelyne resimţiseră acelaşi sentiment de uimire dispreţuitoare, sincer la una, prefăcut cu o artă desăvârşită la cealaltă. Apoi, atitudinea lor se schimbase în acelaşi timp, iar privirile pe care le aţinteau asupra acuzatorului lor nu mai exprimau decât milă. Fără îndoială că el le apărea drept nebun.

Sorrientes, în ce-l privea, nu vedea astfel lucrurile şi considera că scandalul durase prea mult. El îi spuse lui Guise cu acel ton de trufie suverană care nu-l părăsea niciodată:

- Pentru Dumnezeu! duce, deoarece nu ştiţi cum să faceţi ca prietenii voştri să fie respectaţi, îl voi pedepsi eu însumi pe acest şarlatan obraznic.

- Lăsaţi-l! N-o să-i faceţi acestui cerşetor onoarea de a lua în serios minciunile lui caraghioase!

Şi, întorcând u-se spre suita sa, strigă:

- Puneţi mâna pe acest om!...

Mai mulţi gentilomi scoaseră spadele.

Dar galeria nu era suficient de largă ca să se poată desfăşura. Tot ce au putut face, strângându-se, a fost să se aşeze câte cinci pe linie.

Ragastens, Marasquin şi Milord Gendarme suportară izbitura fără să dea înapoi. Cu vocea sa puternică, Ragastens zeflemisi:

- Mistreţul are o apărare solidă şi ştie să se folosească de ea! Feriţi-vă de râturi!

Spunând aceste cuvinte, Ragastens para în dreapta, para în stânga şi, întinzând braţul într-un gest fulgerător, împungea în grămadă şi anunţa:

- Un câine străpuns!

- Doi! ţipă Marasquin.

- Trei! urlă Milord Gendarme.

într-adevăr, primele lovituri ale celor trei îndrăzneţi camarazi îşi atinseseră ţinta. Alţi doi urmară aproape imediat. Ei nu aveau încă nici o zgârietură şi deja primii cinci agresori, mai mult sau mai puţin răniţi, se văzură nevoiţi să abandoneze lupta.

Printre aceşti cinci se găsea Saint-Megrin. întâmplarea îl adusese înaintea lui Milord Gendarme. Norocul său fu să primească o lovitură cu garda spadei, care-l ameţi, după ce i se frânsese spada în mana. în felul acesta, el putu să se retragă onorabil din încăierare, fără prea mari inconveniente.

Aşadar, cei trei camarazi ai noştri scoseseră repede din luptă cinci dintre adversarii lor. Dar după aceşti cinci, alţi cinci se prezentară. A durat ceva mai mult să-i dea gata şi pe aceştia. Şi totuşi au reuşit. Dar...

Dar ei au fost imediat înlocuiţi de alţi cinci. Iar Ragastens, Marasquin şi Milord Gendarme, de data aceasta, primiseră şi ei partea lor de lovituri. Acestea nu erau încă decât înţepături şi zgârieturi fără importanţă, dar sângele curgea. După aceşti cinci, veneau alţii şi alţii. în felul acesta, trebuia în mod inevitabil să fie doborîţi.

în clipa aceea, Milord Gendarme scoase un strigăt de durere. Tocmai se simţise împuns pe la spate. Nebun de furie şi de durere, se întoarse urlând:

- Ah! ticăloşiile, o să-mi plăteşti asta!

Ragastens se crezu atacat pe la spate. Şi era întradevăr. Acoperindu-se cu o răsucire ameţitoare, lacu faţă acestui nou pericol. Dar văzu că totul se reducea la mai nimic:

Era uriaşul elveţian, paznicul de la uşa capelei, care crezuse că este de datoria lui să se amestece în luptă şi care, părăsindu-şi postul, atacase pe la spate, cu halebarda în mână. Milord Gendarme primise lovitura în coaste. Furios, el se întorsese şi, cu garda spadei, lansase cu toată forţa o lovitură care-l doborîse pe elveţian, acesta căzând grămadă.

Iată ce văzu dintr-o ochire Ragastens. Dar el văzu de asemenea uşa capelei pe care elveţianul, dus de elanul lui războinic, nu se gândise s-o închidă. Şi nimeni nu păzea această uşă. Preotul şi cele două ajutoare, îngroziţi de luptă, fugiseră nu se ştie pe unde.

El văzu asta şi-i şopti două vorbe lui Marasquin. Atunci, ei schimbară tactica. Până acum, se străduiseră să ţină piept fără să dea înapoi. Acum începură să dea înapoi sistematic, cât de repede puteau.

Urlete de triumf salutară această manevră care nu era înţeleasă:

- Ei nu mai rezistă!... Ei fug!...

Da, ei nu mai rezistau: toţi trei erau zdrenţuiţi, acoperiţi de sânge şi de transpiraţie. Dar ei nu fugeau: doar că se retrăgeau.

Şi Rayon d'Or, care înţelesese, se retrăgea ca şi ei, înaintea lor, ca să nu le stânjenească mişcările.

Gâfâind, la capătul puterilor, ajunseră la uşă. Rayon d'Or trecu prima şi intră în capelă. Marasquin o urmă şi se lipi în spatele batantului, gata să-l împingă înapoi cu toată greutatea sa când va fi momentul.

Ragastens şi Milord Gendarme făcură apel la forţele care le mai rămăseseră şi amândoi, în acelaşi timp, avansară câţiva paşi într-un vârtej strălucitor.

Atacatorii, surprinşi de această ofensivă, şovăiră o secundă, se retraseră.

Milord Gendarme, cu o săritură înapoi, năvăli în capelă. Ragastens îl urmă imediat. Marasquin, care îi pândea, împinse fără preget batantul. Ceilalţi doi i se, alăturară şi, cât ai bate din palme, împinseră uriaşele zăvoare. Atunci ei îşi traseră răsuflarea, cu spatele sprijinit de uşa pe care o zgâlţâiau deja. Era şi timpul, de altfel, căci dacă această luptă formidabilă sar

mai fi prelungit câteva secunde, toţi trei s-ar fi prăbuşit, atât de epuizaţi erau.

Rayon d'Or se plasase înaintea lui Ragastens şi, cu batista ei fină, cu gesturi tandre, de o blândeţe aproape maternă, îi ştergea faţa mânjită de sânge şi transpiraţie, murmurând fermecată din când în când:

- Pentru mine!... Pentru mine!...

Simţindu-se refăcut,Ragastens îi mulţumi cu un surâs şi o îndepărtă cu un gest foarte blând. Acum putea şi dorea să vadă dacă li se oferea vreo şansă de salvare din această capelă unde îi adusese întâmplarea. Inspectă capela cu o privire rapidă. Nu văzu ceea ce căuta..

în fund se înălţa altarul unde ardeau lumânările care fuseseră aprinse pentru slujba de cununie. în faţa altarului, un rând de fotolii şi rânduri de banchete uriaşe, din stejar masiv. Merse la acest altar şi trecu în spatele Iui. Nu descoperi uşa pe care o căuta. Această capclă nu avea altă ieşire decât cca pe unde intraseră. Astfel că erau prinşi ca într-o cursă de şoareci.

Ah! cele două ferestre, una la dreapta, cealaltă la stânga altarului.

El deschise una. Dădea într-o curte mică. Măsură din ochi înălţimea şi se gândi:

„Noi am putea sări. Dar ea?”

Nu mai stătu mult timp pe gânduri. Reveni la camarazii săi. Nu le dădu nici o explicaţie. Dar îşi puse spada în teacă şi începu să târască o banchetă pe care o propti în uşă.

Ei înţeleseră ce voia să facă şi Marasquin fu acela care, ca întotdeauna, îi explică prietenului său. îşi puseră şi ei spadele în teacă şi începură să-l ajute cu ardoare pe domnul cavaler.

în câteva minute, uşa era blocată cu o baricadă solidă.

- Asta va ţine bine o oră, poate două, făcu Marasquin admirând opera lor. Dar pe urmă?

- Vom vedea, răspunse rece Ragastens.

Aşa cum era, Ragastens considera că baricada va rezista suficient pentru a le permite să-şi refacă forjele.

In mijlocul capelei împrăştiară obstacole menite să întârzie înaintarea invadatorilor când vor fi răsturnat batantul. Apoi ridicară două noi baricade de fiecare parte a altarului.

Altarul apărat astfel, constituia a doua lor linie de apărare. Acum nu mai aveau decât să aştepte atacul. Ceea ce şi făcură,

după ce Ragastens o condusese pe Rayon d'Or în spatele altarului şi o instalase într-un fotoliu.

Ei se aşezară pe jos, în apropierea uşii. Această uşă, de partea cealaltă, fusese mai întâi zguduită din toate puterile. Acum era linişte. Această inactivitate a duşmanilor lor nu-i surprinse. Marasquin explică asta cu voce tare, pentru Milord Gendarme:

- S-au dus să caute securi şi grinzi. Asaltul va începe numaidecât.

Iar Ragastens aprobase cu un uşor semn din cap.

Ei nu se înşelau. Haita, furioasă să vadă că-i scapă prada, se aruncase asupra uşii, izbind-o cu lovituri date cu garda spadelor. Dar Guise intervenise şi ordonase:

- Inutil. Mergeţi să căutaţi securi şi un berbec.

Şi se grăbiseră să-i execute ordinul.

In galerie, cadavrele şi răniţii fuseseră ridicaţi. Toată lumea se îngrămădea pe cât posibil în faţa acestei uşi. Saint-Megrin, încă ameţit de lovitura pe care o primise, revenise pentru a-şi linişti amanta.

Pompignan era, de asemenea, acolo. Posomorât şi disperat, se ţinea deoparte şi nimeni nu-i acorda atenţie. Regreta el oare mârşava atitudine care făcuse din el un fratricid ca intenţie, dacă nu de fapt? Poate. Ceea ce este sigur, este că el nu luase parte la luptă. Nici Guise nu se ocupa de el şi această indiferenţă a ducelui nu-i displăcea într-un asemenea moment.

Ducesa de Guise era acolo, destul de departe de duce, pe care se pare că-l uitase, şi ea, şi care discuta cu Sorrientes.

In spatele ei, aproape la ureche, o voce murmură ca o adiere abia distinctă:

- Trebuie totuşi să existe o cale de a intra pe ascuns în această capelă pentru a fi scoasă de acolo tânăra fală. Căci, în fine, dacă ducele o ia înapoi, căsătoria va trebui să se realizeze.

Ducesa păli îngrozitor. După ce-şi acordă câteva secunde ca să-şi revină, se întoarse încet.

în spatele ei nu era decât Jocelyne şi Ilermosa. Prima cu figura ei veselă, cea de-a doua cu înfăţişarea ei serioasă, enigmatică, obişnuită. Ducesa se simţi imediat liniştită. Acestea erau două prietene încercate, de care ea era sigură. Nu numai că nu o vor trăda, dar vorbele pe care le auzise adineaori păreau să indice că va găsi în ele un ajutor devotat şi dezinteresat.

Dar care dintre cele două surori vorbise? Serioasa Ilermosa sau vesela Jocelyne?

Reţinerea celor două surori i se păru atât de normală, încât le imită. Şi adresându-se amândurora, cu o faţă veselă, ca şi cum glumea cu ele, spuse în şoaptă:

- Există, fără îndoială un mijloc de a intra şi a ieşi, pe care nimeni nu-l ştie.

Le văzu îndepărtându-se încet, mişcându-se cu o rară dibăcie, strecurându-se de la un grup la altul şi, în cele din urmă, dispărând amândouă fără ca cineva să observe această dispariţie. Cu un suspin de uşurare, ea îşi zise:

„Sunt salvată!... Când această uşă va Ti doborâtă, păsările îşi vor fi luat zborul, nu Ie vor mai găsi în colivie”.

îndată ce simţiseră că nu mai puteau fi văzute, Hermosa şi Jocelyne măriseră pasul. Nu spuneau nici un cuvânt. Poate că se puseseră de acord, căci amândouă înaintau fără ezitare, ca şi cum ştiau unde merg şi ce trebuie să Facă.

Da, văzându-le mergând una lângă alta, cu atâta siguranţă, cu pas grăbit, ai fi putut crede că sunt înţelese. Cercetându-le masca lor obişnuită, veselă la una, serioasă la cealaltă, ai fi putut crede că nimic nu se schimbase între ele.

Şi totuşi nu era deloc aşa.

Este sigur că nu aveau încredere una în cealaltă şi se supravegheau foarte strict. în momentul acela, bel puţin. Şi, ceea ce era mai ciudat, se părea că nu căutau deloc să-şi ascundă această neîncredere şi această «upra veghere.

Cu pasul lor grăbit şi hotărît, ajunseră la apartamentele ducesei. Pătrunseră în acea încăpere căreia i se spunea „garderob”. împreună, fără să pronunţe vreun cuvânt, cotrobăiră într-un cufăr de unde scoaseră trei pelerine largi. Repede, dar fără grab? inutilă, ele se înfăşurară fiecare într-o pelerină, coborîndu-şi glugile până la ochi. Iar una dintre ele ascunse a treia pelerină s\ib a sa.

întâmplarea vru ca cele două pelerine să fie amândouă de culoare gri. în aşa fel încât, înfofolite din cap până-n picioare, era imposibil să recunoşti care dintre cele două era doamna în alb şi care era doamna în negru.

Devenite de nerecunoscut, porniră din nou, cu acelaşi pas grăbit şi hotărît. Şi de data asta, fără să-şi fi vorbit, păreau că

ştiu amândouă foarte bine unde mergeau. Şi, mai mult ca niciodată, se supravegheau cu coada ochiului.

XLI

SFÂRŞITUL LUPTEI

între timp, bărbaţii care plecaseră în căutarea uneltelor, reveniseră cu tot ce Ie trebuia. Şi atacară imediat uşa.

încă de la primele lovituri, Ragastens, Marasquin şi Milord Gendarme se ridicaseră în picioare şi stătea fiecare la postul său de luptă. Cele câteva minute de repaus în care se odihniseră le făcuse bine şi deşi erau stânjeniţi de rănile lor mai mult decât ar fi vrut, forţele revenindu-le, se simţeau în stare să prelungească mult timp rezistenţa.

Uşa rezistă, gemând, cât putu. Apoi sfârşi prin a sar”, smulsă din balamale. Această primă victorie fu salutată cu strigăte frenetice de bucurie din partea agresorilor. Dar asta nu era decât pentru că doborîseră uşa. Trebuia acum să răstoarne baricada pe care cei trei turbaţi o ridicaseră.

Şi asta nu era o treabă simplă şi lipsită de pericol, într-adevăr, Ragastens, Milord Gendarme şi Marasquin strecurau spadele lor lungi prin deschizături. Şi de fiecare dată le retrăgeau mânjite de sânge, de fiecare dată un strigăt de durere răsuna de partea cealaltă a baricadei.

Ei nu-şi făccau totuşi iluzii: după cum mergeau lucrurile, nu erau deloc siguri că nu vor cădea toţi trei în faţa acestei baricade.

Tocmai asta începea să-şi spună Ragastens. O disperare îngrozitoare se abătuse asupra lui.Era plin de răni. Veşmintele erau zdrenţuite. Nu se mai ţinea în picioare decât'printr-o minune. Privea deja spre altarul unde se afla Rayon d'Or, în locul unde o pusese el însuşi. Şi se gândea că dobândise dreptul de a-i spune, înainte de a muri,.că o iubise întotdeauna şi că începuse să fie conştient de această dragoste din ziua îndepărtată când, copil, ea îi dăduse un trandafir sălbatic.

Şi iată că deodată, cum simţea că va ceda tentaţiei. Un strigăt de bucurie ameţitoare îl făcu să tresară.

- Hubert! striga Rayon d'Or, repede!... Suntem salvaţi.

Privi în direcţia ei. O văzu în picioare, radioasă, făcându-i semn să alerge. Şi, cum voia să-i arate că nu avea nici o clipă de pierdut, ea dispăru imediat în spatele altarului.

Ragastens nu şovăi. Făcu semn camarazilor săi. Şi toţi trei părăsiră baricada, se avântară prin acel loc îngust pe care şi-l pregătiseră şi săriră spre altar.

Acolo, ei auziră o dată vocea lui Rayon d'Or care părea că ţâşneşte din perete şi care, atenuată, lansa un al doilea apel fremătând de speranţă:

- Repede!... Suntem salvaţi!

Observară o uşă îngustă deschisă într-un loc pe care Ragastens îl privise de mai multe ori fără să vadă nimic acolo. Ei nu distinseră decât această deschizătură căscată, gaură neagră pe fondul căreia zăriră o formă vagă şi mai neagră. Dar de aici ţâşnise apelul lui Rayon d'Or. Scoaseră un strigăt de bucurie şi săriră toţi trei spre această deschizătură.

Dar ei se izbiră de perete.

Uşa se închise brusc în faţa lor în momentul când s-o atingă.

- Blestem! răcni Ragastens.

- Pe maţele diavolului! La dracu! urlară Marasquin şi Milord Gendarme în acelaşi timp.

Şi începură toţi trei să bată în uşa infernală cu garda spadelor. Dar ea nu se deschise. Nimeni nu le răspunse. Ragastens şi Milord Gendarme încercară s-o forţeze apăsând-o amândoi, cu forţe reunite. Nu reuşiră nici măcar s-o clintească. Un vacarm înspăimântător se produse la uşa marc pe care o părăsiseră adineaori. Baricada tocmai se prăbuşise, acum că ei nu mai erau acolo s-o apere. Haita năvăli scoţând strigăte de moarte.

Ragastens trebui să părăsească diabolica ieşire secretă pentru a face faţă acestui pericol imediat. El nu se gândi, acţionă din instinct, aproape mecanic.

începu prin a răsturna baricada pe care o ridicase lângă altar. Banchetele uriaşe, căzând fără socoteală, strivind câţiva oameni, se amestecară şi se încâlciră formând în felul acesta un obstacol care necesita o curăţire. Operaţie care cerea un minut sau două. Ceea ce însemna pentru el un răgaz. Se înţelege de la sine că Marasquin şi Milord Gendarme nu se mulţumeau să-l privească, ci îl secondau cu toate puterile lor reunite.

Fără să se ocupe de agresorii care făceau o gălăgie infernală luptându-sc cu obstacolele pe care le împrăştiaseră, el merse la fereastră şi o deschise.

Aruncă o privire. Curtea aceea mică era pustie, ca şi adineaori. Se întoarse spre Marasquin §i Milord Gendarme.

- Treceţi, spuse el repede, cu o răceală teribilă.

Ei se supuseră fără să discute. Amândoi, în acelaşi timp, se agăţară de pervazul ferestrei şi-şi dădură drumul. în acest timp, cu pumnalul şi spada în mâini, Ragastens ţinea piept câtorva îndrăzneţi care se apropiaseră prea mult. Când consideră că sosise momentul potrivit, îşi puse brusc spada în teacă, îuhăfă uriaşul şi masivul fotoliu în care stătuse Rayon d'Or, îl ridică deasupra capului ca pe o pană şi-I aruncă în zbor în grămada agresorilor.

După ce făcu asta, sări la fereastră şi se aruncă în gol.

Cu pumnalele şi spadele în mâini, Marasquin şi Milord Gendarme îl aşteptau. El scoase diji nou spada şi porni înainte, pentru că din ei trei numai el singur cunoştea drumul.

Abia făcuseră doi paşi când urlete turbate izbucniră acolo sus, la fereastra de unde tocmai sari, ;

- Ucide! Ucide!

- Stai!

- închideţi porţile!

- Coborîţi gardul*!

- Stai! Stai!

Ei traversară culoare şi săli; săriră ''aptele unui peron şi ajunseră în curtea mare, în faţa porţii.

Pentru a străbate această poartă, trebuia să treacă prin faţa unui post de pază unde se găseau vreo zece soldaţi sub ordinele unui subofiţer.

Gard moliil de fler care închidea intrarea într-o cetate (n.t.)

Ofiţerul de gardă abia-i văzu că tresări:

- Hei! Ce înseamnă asta?... Stai! şi strigă: „închideţi poarta!”

De altfel, a fost tot ce a putut să facă sau să spună, în aceeaşi clipă, primi o lovitură formidabilă în stomac şi căzu lat pe pavajul curţii unde rămase leşinat.

Era Marasquin care tăbărâ seasupra lui cu capul plecat, ca un taur furios şi capul său, făcând oficiul de berbec, îl proiectase pe nefericitul ofiţer la patru paşde acolo.

La strigătul ofiţerului, cinci sau şase soldaţi ieşin în dezordine din post. în aceeaşi clipă, pe peronul peste care săriseră, apăru un grup de turbaţi. Erau soldaţi îmboldiţi şi

coduşi de câţiva gentilomi. Noi urlete răsunară: „Stai! Stai!”, „închideţi poarta!”, „Ridicaţi podul!”

Astfel că Ragastens, Marasquin şi Milord Gendarme se găseau prinşi acum între două trupe: cea care bara poarta şi cea care se precipita în spatele lor.

Sângele-rece uimitor pe care şi-l păstraseră până acum nu-i părăsi. Toţi trei înţeleseră că trebuia să rişte şi încercară ultima manevră, singura posibilă.

Ei se apropiară şi se năpustiră în acelaşi timp' asupra celor care le barau drumul, se lansară fără preget asupra suliţelor întinse.

îşi simţiră carnea sfâşiată de fierul ascuţit, hainele în zdrenţe, sângele curgând, dar bariera umană fu îndepărtată, distrusă, dezmembrată. Cei doi soldaţi care închideau poarta căzură doborâţi înainte de a scoate enorma cheie din broască şi Marasquin se şi găsea la această poartă, cu amândouă mâinile pe cheie.

Atunci, Ragastens şi Milord Gendarme se întoarseră mârâind.

Şi cu feţele roşii de sânge pe care nu se mai vedeau decât ochii strălucitori, ei apărură atât de formidabili, atât de înfricoşători, încât soldaţii şovăiră câteva secunde. Şi atunci ei îndrăzniră această bravadă nebună de a înainta, ei, doi paşi. Soldaţii, uluiţi, se dădură patru paşi înapoi.

Trei secunde, poate patru, fusese suficient. Poarta era deschisă. Şi urmă ceva ca un meteor extraordinar care ţâşni, traversă strada şi se prăvăli în mica stradă Braque care se afla aproape în faţă, unde păru că s-a volatilizat, atât de rapid dispăru.

Ragastens şi cei doi camarazi ai săi reuşiseră nebunia, ultima manevră: ei trecuseră.

în spatele lor, soldaţii, copleşiţi de ruşine că fuseseră ţinuţi în frâu de trei bărbaţi, ieşiseră în dezordine. înainte de a se avânta pe strada Braque, în urmărirea lor, ei mai pierdură câteva secunde pentru a privi la dreapta şi la stânga şi a căuta direcţia luată de fugari.

înaintea lor, un gură-cască ce privea prosteşte în gol în faţa porţii palatului, îi văzuse trecând pe cei trei camarazi. Şi curios că toţi gură-cască, se luase pe urmele lor.

Dar, în momentul în care Ragastens traversa strada, o litieră pe care el n-o văzu mergea pe strada l'Homme-Arme, care era prelungirea străzii Chaume, cum am spus.

Şi această litieră o transporta pe Rayon d'Or legată şi cu căluş la gură.

Conform indicaţiilor date de ducesa de Guise, Jocelyne şi Hermosa ajunseseră la capelă pe căi ocolite şi deschiseseră uşa secretă. Una dintre ele pătrunse în capelă. Cealaltă rămase în întuneric, în partea de sus a unei scări înguste, în spirală. De acolo, ea putea să supravegheze pe cea care intrase. Şi ea o supraveghea, într-adevăr, mai mult ca niciodată.

în semiîntunericul care domnea în spatele altarului, Rayon d'Or văzu deodată o umbră gri ieşind din perete. Se ridică imediat în picioare.

Avansând doi paşi, umbra pronunţă:

- Repede, chemaţi-vă apărătorii şi plecaţi lără să pierdeţi o secundă.

- Ragastens! strigă Rayon d'Or.

- Chemaţi-l încă o dată. Dar coborâţi fără să-l aşteptaţi, mai spuse umbra.

în clipa aceea, cealaltă soră, rămasă în susul scării, o luă de mână şi o trase încet spre ea, în timp ce prima insista:

- Coborîţi repede sau ne pierdeţi pe toţi.

Rayon d'Or nu mai şovăi şi trecu lansând al doilea apel lui Ragastens.

Imediat în spatele ei, cea dintre cele două surori care nu spusese nimic se grăbi ca şi cum voia s-o separe de sora ei.

în umbră, în susul scării, cealaltă avu un surâs de triumf şi cu un gest fulgerător, închise poarta de fier exact în momentul când Ragastens o atingea.

Jos, a fost relativ uşor s-o antreneze pe Rayon d'Or în stradă. Lângă bisericuţa din strada Braque aştepta o litieră. Se îndreptară spre această litieră. Una dintre cele două surori îndepărtă repede perdeluţa şi-şi băgă capul în interior. Un gentilom cu nasul înfundat în gulerul ridicat al mantalei, părea că somnolează într-un colţ. Ea îi adresă rapid câteva semne pe ascuns la care le răspunse cu o uşoare înclinare a capului. Acest bărbat era Gaspard Pinacle. După ce-i dăduse ordinele sale mute, ea se întoarse şi vru s-o facă să urce pe Rayon d'Or.

Dar atunci aceasta, ca urmare a unor bănuieli tardive, declară cu hotărîre:

- Nu voi urca atâta timp cât domnul de Ragastens nu va fi cu noi.

Foarte calmă, una dintre surori lăcu observaţia:

- Litiera nu se va îndepărta fără domnul de Ragastens. Dar va fi mai bine să-l aşteptăm acolo înăuntru, decât afară. Gândiţi-vă că suntem înaintea porţii palatului. Putem fi recunoscute. Voi veţi fi dusă din nou ducelui şi asta va fi totul. Dar noi... care aparţinem ducesei... noi vom plăti cu capul nostru o trădare din care voi nu veţi profita deloc. Dacă asta vreţi, spuneţi.

Pusese atâta forţă de convingere în vocea sa, încât adormi bănuielile din mintea lui Rayon d'Or. Ea puse piciorul pe treapta trăsurii şi Pinacle îi întinse îndatoritor mâna. Ea o luă mecanic. în timp ce cele două surori o ajutau din urmă, Pinacle o trăgea la el.

în acelaşi timp, cealaltă mână a lui se abătu asupra ei, o apucă de gât şi strânse.

Rayon d'Or gemu sufocată, se agită o secundă şi rămase nemişcată.

Cu o dexteritate extraordinară, Pinacle o înfăşură în pelerina ei şi îi legă solid mâinile şi picioarele. După care, sări din litieră şi întinse rcspectuos mâna celor două surori pentru a le ajuta să urce. lina dintre ele proferă, pe un ton ameninţător:

- Nenorocire ţie, dacă ai omorît-o!

Pinacle o linişti cu răceală:

- Am ameţit-o doar. Vedeţi, ea începe să se mişte.

El salută adânc şi se îndepărtă cu un aer indiferent.

Nu merse departe. Se opri în pridvorul bisericuţei din strada Braque. Sub acest pridvor se găsea acelaşi gură-cască pe care l-am văzut avântându-se în urmărirea lui Ragastens. Acum, el părea adâncit în contemplarea statuilor sfinţilor care decorau intrarea. El păru să nu observe că Pinacle se oprise în spatele lui, ca şi cum voia şi el să studieze de aproape una dintre aceste sculpturi, şi nu se întoarse. Pinacle îi şopti la ureche câteva cuvinte pe un ton scurt. Şi se îndepărtă, cu masca roşie pe faţă, reverele mantalei sale acoperindu-i pe jumătate masca.

în litieră, cele două surori coborîră mai întâi perdeluţele. Apoi, cu gesturi blânde, atente, ele aranjară pelerina ce servea

drept căluş lui Rayon d'Or, în aşa fel încât să nu se sufoce. Ele se aşezară şi-şi coborîră glugile. Cele două capete, absolut identice, apărură la vedere. Litiera se zdruncină şi în pasul cadenţat al catârcilor sale, luă drumul palatului de Sorrientes.

Şi în timp ce litiera înainta, una dintre ele aţintea asupra celeilalte o privire încărcată de o mută rugăminte. Lucru ciudat, în această privire în care luceau două lacrimi strălucitoare, în afară de rugăminte, nu era nici mânie, nici dispreţ, nici ostilitate. Nu era nimic altceva decât o imensă milă, o adoraţie înflăcărată, ca şi o admiraţie involuntară.

XLII

SORRIENTES

Guise fu cuprins de o furie îngrozitoare, care-i făcu să tremure pe toţi cei din jurul lui, atunci când află că blestematul de Ragastens şi cei doi complici ai săi reuşiseră să fugă.

Ducesa ar fi putut să se retragă de mult. Dar ea voise să fie prezentă pentru a se bucura de eşecul lui când va descoperi colivia goală.

Trebuie să spunem aici că, atunci când dăduse bunelor sale prietene Jocclync şi Ilermosa indicaţiile care trebuia să le permită s-o elibereze pe domnişoara d'Orberives, ea era convinsă că atât cavalerul, cât şi cei doi camarazi ai săi, vor fi de asemenea eliberaţi. Şi ea se mirase văzând că nu se întâmplase astfel. Căci dacă domnişoara d'Orberives dispăruse, se ştia foarte bine pe unde trecuseră apărătorii ei. Dar cum la urma-urmelor ei reuşiseră să scape, ea nu mai acordă faptului nici o importanţă.

Acum se se bucura în secret de furia ducelui. Şi bucuria ei crescu şi mai mult atunci când îl ao-i pp

Guise spunându-i cu voce tare lui Saint-Megrin, în loc de concluzie, aceste cuvinte care erau recunoaşterea disimulat<1 a înfrângerii sale.

- Nu-i nimic, Saint-Megrin, acest Ragastens - pe care îl voi găsi -- v-a adus un straşnic serviciu punându-se de-a curmezişul acestei căsătorii Ia care ţineaţi atât de mult. Nu v-am ascuns părerea mea în această privinţă: aţi fi făcut o adevărată nebunie.

- Vai! monseniore, această dragoste nebună, mă tem că nu se va sfârşi decât o dată cu viaţa mea.

Ducesa nu se încruntă, simulă că nu înţelege că această asigurare de dragoste eternă i se adresa ei. Ducele îşi ascunse rău ciuda sub un surâs forţat. Şi fiecare se minuna de statornicia acestei pasiuni pe care nimic n-o putea descuraja. Este adevărat că domnişoara d'Orberives era atât de frumoasă!

Cu toate acestea, dacă ar fi să ne referim la surâsul ironic care-i trecu pe buze spunând aceste cuvinte, cineva nu s-ar fi lăsat înşelat de această dragoste pe care pretindea că o încearcă pentru domnişoara d'Orberives. Şi acest cineva era ducele de Sorrientes care, chiar în clipa aceea, îşi lua rămas bun de la Guise.

Acesta observase atunci că Jocelyne şi Hermosa plecaseră de câtva timp. Şi, la întrebarea pe care o puse. Sorrientes răspunse cu aerul cel mai firesc:

- Sunt adevărate copile care se lasă dominate cu uşurinţă de nervi. Credeţi oare că acuzaţiile demne de dispreţ ale acelui Ragastens pe tema micuţei lor verişoare Rolande pe care eţe o adoră, nu le-a mâhnit până într-atât încât s-au supărat? A trebuit, văzând starea lor, să le invit să plece cât mai repede.

- Sper că nu este decât o indispoziţie trecătoare! Voi veni, în această seara, să mă interesez de starea lor.

Schimbară o călduroasă strângere de mână. Sorrientes îşi făcu reverenţa înaintea ducesei, care îl asigură că şi eâ va veni, cât mai curând, să se intereseze de bunele sale prietene şi el plecă, precedând cu vreo zece paşi escorta sa compusă din şase oameni de arme echipaţi splendid şi călare pe superbi bidivii de preţ.

Sorrientes mergea în pasul magnificului său cal andaluz, adus din Spania. în drumul său,majoritatea parizienilor îşi scoteau respectuos pălăriile. Şi era întradevăr minunat de văzut acest mare senior, cu o înfăţişare atât de strălucită şi de semeaţă, răspunzând cu atâta plăcere şi atâta amabilitate.

El mergea la pas şi totuşi îi venea adesea să strige: „Atenţie, prietene!” - „Ia seama, frumoasa mea copilă!” „Prietenul” era un om din popor de cea mai joasă condiţie, „frumoasa copilă” era o simplă ţaţă. Şi nu erau cei mai impresionaţi de atenţia şi politeţea acestui inare senior. Ei se gândeau că, dacă toţi seniorii ar fi asemenea acestui nobil străin, ar fi mai puţină sărăcie în rândul bietului popor.

Astfel ajunse Sorrientes la palatul său. Şi, văzându-l trecând atât de încet, atât de calm, atât de liniştit, nu s-ar fi putut ghici, desigur, că fierbea de nerăbdare interioară. Şi totuşi aşa era pentru că, îndată ce se găsi în curtea de onoare a locuinţei sale, sări în grabă de pe cal şi urcă din două sărituri treptele peronului monumental. Se îndreptă aproape alergând spre cabinetul său unde intră ca o furtună.

Pinaclc îl aştepta acolo, aşezat confortabil într-un fotoliu larg, lângă o masă de lucru încărcată cu dosare şi hârţoage. Văzându-I pe Sorrientes, se ridică şi salută respectuos, dar fără umilinţă.

Sorrientes îl întrebă imediat, tară să piardă timpul:

- Ei bine?

Pinacle cunoştea exact sensul acestei întrebări nelămurite căci răspunse fără şovăire:

- Domnişoara d'Orberives este aici de aproximativ un sfert de oră.

în câteva cuvinte, Pinacle povesti cum o sugrumase pe jumătate pe domnişoara d'Orberives cu scopul dc a putea s-o lege, ceea ce trebuia să permită transportarea ei la palatul Sorrientes fără teama unei încercări de fugă. Iar când termină, întrebă:

- Monseniorul vrea s-o vadă?

- Nu, nu, refuză Sorrientes destul de repede, nu vreau s-o văd. Nu vreau să ştiu de prezenţa ei aici. Nu vreau să ştiu nimic despre treaba asta. Nimic, auziţi domnule Pinacle?

- Bine, monseniore, rosti Pinacle indiferent.

Sorrientes găsi de cuviinţă să explice:

- Sunt treburi de femei în care înţeleg să nu fiu amestecat.

Apoi, cu un surâs ascuţit:

- La dracu! ducesa de Guise nu m-ar ierta dacă m-aş amesteca în treburile ei.

Şi, apăsând pe cuvinte, cu încetineală:

- Căci ea este aceea care a dorit această răpire şi a înlesnit-o prin indicaţiile sale. Ducesa de Sorrientes şi sora sa Hermosa au acţionat ca nişte zăpăcite ce sunt şi din devotament pentru frumoasa lor prietenă, înţelegeţi, domnule Pinacle?

Pinacle surâse cu un aer complice.

- Ce fac ele acum? se informă Sorrientes.

- O păzesc pe domnişoara d'Orberives şi se supraveghează reciproc. Trebuie să vă previn imediat, monseniore: amândouă sunt îmbrăcate în gri din cap până-n picioare. Amândouă au aceeaşi figură gravă, de nepătruns, pe care ne-am obişnuit s-o vedem la doamna Hermosa. Astfel că, acum, este imposibil de ştiut care este doamna ducesă şi care este doamna Hermosa.

- Faceţi bine că mă preveniţi, aprobă Sorrientes fără să se poată sesiza în vocea sa nici cea mai mică ironie.

Şi el adăugă:

- Cum poate oare eterna veselă cum este Jocelyne, să se arate atât de serioasă?

- Nu ştiu cum reuşeşte, răspunse Pinacle, dar ştiu că doamna ducesă ştie să se arate de o seriozitate teribilă, când vrea.

Şi adăugă în şoaptă, ca pentru el însuşi:

- Este adevărat că doamna Hermosa, când vrea, ştie să se arate tot atât de veselă, tot atât de glumeaţă ca doamna ducesă!... Atunci, cum să ştii? Cum să le recunoşti?...

- Ei, cum! încă mai căutaţi să aflaţi care dintre ele două este doamna'! Câtă încăpăţânare! Şi pe un ton cu care cerţi un copil îndărătnic: Ca şi voi, eu nu ştiu care este doamna. Ca şi voi, mult timp, ani de zile, am căutat să aflu. Veţi fi de acord cu mine că aveam mai multe şanse decât voi să aflu. Cum vreţi voi să aflaţi ceea ce n-am putut alia eu?

Şi, însufleţindu-se:

- Căci n-am aflat, mă auziţi, Pinacle? Nu sunt mai avansat decât în prima zi. După-amiaza îmi spun că este Jocelyn. Aş putea jura. Aş putea să-mi pun capul pe butucul călăului. Iar a doua zi, cu aceeaşi tărie, jur că este Hermosa.

- Ca şi mine, murmură Pinacle atent.

- Da, ca şi voi, aprobă Sorrientes, care auzise. Cea căreia noi îi spunem doamna, nemăsurata ambiţioasă care ne împinge la crimă pe amândoi, eu nu ştiu încă dacă este soţia mea sau sora ei. Şi am renunţat să să caut căci, vedeţi voi, aş înnebuni. Da, pe sufletul meu, îmi place mai mult să nu mai ştiu. Şi ceea ce aveţi cel mai bine de făcut, este să renunţaţi ca şi mtne.

- Este exact ce mi-am spus şi eu, recunoscu Pinacle, şi nu mai caut. Numai că, uneori, uit de mine.

Părea sincer şi era într-adevăr. Doar că avea o mutră atât de tristă încât, din nou, un surâs ironic pluti ca o umbră pe buzele lui Sorrientes.

- Să lăsăm asta, spuse el pe un ton tăios. Ne pierdem timpul. Să revenim la domnişoara d'Orberives.

Şi, pironindu-l cu privirea:

- Să vedem, aţi văzut-o pe această tânără fată, aţi văzut-b bine, nu-i aşa?

- Vă înţeleg, monseniore: am văzut-o. I-am studiat trăsăturile cu atenţie. Şi persist să spun că doamna se înşeală. Rolande de Montcapet este moartă.

- Am încredere în voi, declară Sorrientes, vă cred. Dacă este aşa, ar fi cea mai mare greşeală ca această tânără fată să fie suprimată. Mă tem că doamna este dispusă să comită această greşealăi

- Dumneavoastră uitaţi, observă Pinacle, că sora doamnei veghează şi n-o va lăsa s-o facă.

Sorrientes îl măsură o clipă cu aerul uimit al omului care tocmai aude o absurditate. Acum nu se mai prefăcea. Era foarte sincer. Şi el exclamă:

- Este posibil s-o cunoaşteţi atât de puţin pe doamna?

Şi, coborînd vocea, cu o convingere impresionantă:

- Când ea va voi, cum va voi, în minutul stabilit de ea, doamna va lovi lără ca vreo putere omenească s-o poată opri. Sora ei!... Ah! vă răspund că ea nu va conta prea mult în faţa ci!... Şi dacă ea n-a lovit încă, asta nu s-a întâmplat, aşa cum se pare că o credeţi, pentru că sora ei era acolo. Este pentru că ea n-a considerat încă necesar s-o facă.

Ducele reluă:

- Sora ei o va stânjeni, în mod sigur, dar ea n-o va împiedica să execute ceea ce va hotărî. Pentru a reveni la ce vă spuneam: dacă doamna a hotărît să se descotorosească de această micuţă, ea vi se va adresa vouă. Va trebui s-o faceţi să înţeleagă că asta ar fi o greşeală, s-o luăm drept ceea ce nu este.

- Dacă doamna afirmă că este vorba într-adevăr de Rolande de Montcapet?

- Asta este cu totul altceva, declară repede Sorrientes, doamna nu afirmă niciodată ceva de care nu este absolut sigură. în acest caz, fără şovăire, trebuie să ne ocupăm de ce este mai urgent înainte de orice.

Şi cu un gest de o elocvenţă îngrozitoare isprăvi ordinul care era condamnarea la moarte a lui Rayon d'Or.

Pinacle, cu o indiferenţă oribilă, rosti:

- Bine, monseniore.

- într-adevăr, reluă Sorrientes după o scurtă pauză, duşmanul de temut, cu adevărat redutabil, este acel Ragastens. El este acela care, cu un scop uşor de înţeles, se foloseşte de această tânără fată ca de un instrument. Şi când mă gândesc că Guise l-a avut în Tiână şi l-a lăsat să scape!

Şi, izbind cu pumnul în masă, într-o izbucnire de furie care spunea multe despre adevăratele sale sentimente:

- Astea nu i se datorează decât lui Guise! Şi acest închipuit, acest crai, priceput doar în arta de a face curte femeilor, visează să-şi pună pe cap o coroană regală!... Această paiaţă umflată de vânt şi de orgoliu pe care un întreg popor, fermecat de înfăţişarea lui, îl aclamă şi-l îndeamnă spre tron!... Dar răbdare... eu sort aici... Şi el va trebui să ţină cont şi de mine atunci când voi considera că a venit momentul.

El se calmă la fel de brusc cum se înfuriase şi, ca şi cum nu se întâmplase nimic, continuă să-şi dea ordinele: ;

- Trebuie să i se spună doamnei că înainte de toate trebuie să se ocupe de acest Ragastens.

- Doamna s-a gândit la asta, destăinui Pinacle. La ordinele sale, am pus pe unul dintre oamenii mei pe urmele acestui Ragastens. Nu peste multă vreme, vom şti unde să-l găsim.

- Aşadar, se minună Sorrientes, doamna a prevăzut că Ragastens putea să scape, aşa cum a prevăzut intervenţia sa; şi n-a depins decât de ea ca el să nu iasă viu din palatul de Guise. Ah! pe lângă ea, noi nu suntem decât nişte ageamii. El se ridică brusc şi începu să se plimbe agitat. Se posomorâse deodată în asemenea măsură încât părea abătut, distrus. Şi, mergând, continua să repete:

- Da, ageami pe lângă ea!... Şi noi nu vom conta prea mult în faţa ei... în ziua când va avea interesul să se descotorosească de noi... Şi această zi fatală se apropie, cel puţin pentru mine.

Pinacle îl măsură cu o curiozitate neliniştită. Şi el, la rândul lui, îl urmărea pe furiş pe Pinacle. S-ar fi spus că voia să-i ceară ceva important pe care nu îndrăznea sau nu ştia cum să-l formuleze. Brusc, se informă:

- Aţi reuşit să găsiţi, în fine, acea licoare minunată pe care v-am cerut-o?

- Acel antidot universal? întrebă Pinacle. Caut, monseniore. Cred că sunt, în sfârşit, pe calea cea bună.

- Credeţi că veţi reuşi curând? întrebă avid Sorrientes.

- Da, curând, monseniore. Adică într-un an sau doi.

- Doi ani! tresări Sorrientes. îmi cereţi să aştept doi ani?

Şi destăinui dintr-o dată, Iară voia lui:

- Dar, nenoroci tu Ie, în câteva săptămâni, în câteva zile poate, eu voi fi mort!

- Dumneavoastră, monseniore, plin de vigoare şi de sănătate cum vă văd!

- Nu este vorba de sănătatea mea, îl întrerupse nestăpânit Sorrientes. Este vorba de doamna... Ah! înţelegi, în fine!...

- Cred că vă înşdlaţi, monseniore. Doamna n-are nici un interes să se debaraseze de voi, dimpotrivă.

Erau palizi amândoi. Coborîseră vocea din instinct. Aceeaşi spaimă îi agita. Şi, lucru ciudat, păreau să considere foarte normal ca această femeie extraordinară, care-i îngrozea în asemenea măsură, să se debaraseze de ei, în clipa când nu va mai avea nevoie de serviciile lor.

- Vă spun că acum o stânjenesc. Şi, în consecinţă, m-a condamnat. în câteva zile, numaidecât poate, vă va cere pentru mine, acea otravă pe care aţi pregătit-o pentru Henric al III-lea.

Şi, bănuitor:

- Poate a lăcut-o deja?

- Vă jur, monseniore, că nu mi-a cerut încă nimic.

Era sincer. Sorrientes îl înţelese. Respiră mai uşor.

Şi cu un calm aparent, care demonstra o putere de disimulare surprinzătoare:

- Se va întâmpla curând. Nu vă întreb dacă îi veţi da ascultare. Ştiu că nu puteţi să nu vă supuneţi... numai dacă nu veţi n distrus voi înşivă.

Pinacle se înclină în tăcere. Răspuns mut, deosebit de grăitor, care nu păru să-l impresioneze pe Sorrientes, care rosti cu simplitate:

- Să nu mai vorbim despre asta.

Asta a fost tot. El nu mai insistă. Păru că-şi acceptase condamnarea cu o uşurinţă uluitoare. Ca şi cum nu se întâmplase nimic, adăugă:

- A venit momentul să vă dovedesc încrederea pe ^are o am în voi, dezvăluindu-vă anumite proiecte pe care nimeni pe lume - în afară de slăvitul meu suveran, Filip al II-lea al Spaniei - nu le cunoaşte, pe care nimeni pe lume nu le bănuieşte. Veţi şti în felul

%

acesta spre ce ţel grandios tinde ambiţia mea. Căci şi eu am ambiţia mea secretă.

Foarte sigur de el, merse la cele două uşi ale încăperii şi împinse zăvoarele. Reveni după aceea la un birou din lemn de abanos încrustat, deschise un sertar secret şi luă de acolo un plic mare, pecetluit cu sigiliul regal. Cu plicul în mână, ajunse la fotoliul său.

Sorrientes se aşeză încet, puse plicul pe masă, îr. faţa lui Pinacle şi, cu o voce gravă, ciudat de autoritară prin amabilitatea ei, porunci:

- c.îiţi.

Pinacle se supuse automat. El luă plicul şi-l deschise. îndată ce-şi aruncă ochii pe conţinut, hârtia începu să-i tremure în mână. O citi, ca să spunem aşa, dintr-o răsuflare. Când termină de citit, hârtia îi căzu din mâini pe masă fără să-şi dea seama, într-atât îl tulbura emoţia. Se ridică în mare grabă şi se înclină înaintea lui Sorrientes. Rămase apoi în picioare, într-o atitudine de adânc respect. Şi bâlbâi:

- Visez, visez, e sigur!... Cum, aţi îndrăznit să plănuiţi acest vis nemaipomenit!... Cum, acest vis este pe cale să se realizeze!... El va fi în curând o realitate!... Este oare posibil?... Regatul Franţei sub protectoratul Spaniei!... Şi voi, monseniore, voi, vicerege al Franţei!... Şi aveţi deja depline puteri din partea Maiestăţii Sale Filip al Il-Iea, regele tuturor spaniolilor!...

- Nu visaţi. Aţi citit bine, aţi înţeles bine.

Cum voia să-i lase lui Pinacle timpul să-şi revină, păstră câtva timp tăcerea. Apoi explică:

- Aţi înţeles bine nuanţa? este vorba de un protectorat şi nu de a face din Franţa o vasală a Spaniei.

Această ţară îşi va păstra independenţa, magistraţii şi guvernul, care vor fi exclusiv francezi. Nici un spaniol nu va participa la treburile publice. Singurul străin va fi viceregele, ale cărui puteri vor fi aceleaşi sau aproape, cu ale regelui actual. Şi fiţi liniştit, când populaţia Parisului ya afla că acest străin sunt

eu, veţi vedea cu ce aclamaţii îl vor saluta pe primul său vicerege... Cu condiţia, bineînţeles, ca eu să mai fiu viu. Căci nu trebuie să uităm că doamna m-a condamnat.

- Şi dacă veţi muri înainte, monseniore?

- Nu voi mai fi vicerege, este evident! Numai că...

îşi întrerupse fraza şi, cu un surâs inexplicabil, încheie:

- Numai că mi-am luat măsuri de precauţie: Guise va dispărea fără să ajungă rege... Asta înseamnă că doamna nu va fi regină... Iar voi, în consecinţă, nu veţi fi ministru.

- înţeleg, zise Pinacle rămânând nepăsător. Dar, monseniore, puteţi să vă înşelaţi: s-ar putea ca doamna să nu-mi dea niciodată ordinul să vă omor.

- Este posibil, cu toate că nu cred. Atunci Guise va fi rege, doamna va fi regină, voi veţi fi ministru. Numai că...

- Numai că?

- II cunosc pe Guise. O cunosc pe doamna. Doamna este mai tare decât mine, recunosc asta cu toată sin-

■ ntalea. Dar doamna este mai ambiţioasă decât mine şi., ea este femeie. Adică ea nu va şti să se oprescă. Ea va voi să urce mereu mai sus. Că va voi sau nu, Guise va fi nevoit s-o urmeze. Lucrurile se vor încurca reoede... cu atât mai mult cu cât voi da şi eu o mână de ajutor. Guise va fi măturat. Doamna nu va mai fi regină... voi nu veţi mai fi ministru. Iar eu voi lua atunci locul lui Guise, mulţumindu-mă cu modestul titlu de vicerege care îmi ajunge.

De data aceasta, Pinacle fu zdrobit. El nu se îndoi

A

nici o clipă de ceea ce-l aştepta. îşi plecă fruntea în faţa acestei prăbuşiri a viselor sale şi un suspin răguşit îi sfâşie gâtul.

Sorrientes avu un surâs subţire. Şi mereu cu aceeaşi răceală, rosti:

- Lovitura este dură pentru voi, înţeleg.

II examină o clipă în tăcere, cu o expresie de compătimire dispreţuitoare şi reluă:

- Ascultaţi, având în vedere serviciile făcute, vreau să fac ceva pentru voi. Vreau să vă arăt adevăratul mijloc de a deveni ministru... Şi de a rămâne, chiar dacă eu voi lua locul lui Guise.

- Tot ce doriţi, monseniore, răcni Pinacle într-o explozie de entuziasm. Totul! Chiar să intru în luptă împotriva doamnei!

Sorrientes surâse. Şi cu o răceală teribilă:

- Asta, vă priveşte. In ceea ce mă priveşte pe mine, eu vreau să trăiesc. Mă auziţi, domnule?... Nu vreau ca doamna să mă ucidă, aşa cum l-a ucis pe maestrul Laurent d'Archelles, aşa cum l-a ucis pe prinţul de Montcapet şi pe prinţesa Rolande, cum îi va ucide pe domnişoara d'Orberives şi pe Ragastens, şi pe ducesa de Guise, pe Ilenric al III-lea, pe Guise, şi încă pe alţii, toţi cei care vor constitui un obstacol pentru ambiţiile ci nemăsurate. Eu vreau să trăiesc... Acum mai clcs, când sunt pe punctul să-mi ating scopul pe care mi lam stabilit. Şi vouă mă adresez şi vă spun: Vreţi să fiti ministru? Fie. Eu singur pot să fac din voi un ministru. Dar pentru asta, trebuie ca eu să trăiesc. Aranjaţi în aşa fel încât doamna să nu mă ucidă.

După o clipă, Pinacle înţelegea ce voia să spună.

- Spuneam bine: este lupta cu doamna. Fie. în fapt, monseniore, accept târgul pe care mi-l propuneţi: eu răspund de viaţa voastră, dar voi veţi face din mine un ministru.

Sorrientes întinse mâna spre mase, luă o hârtie şi scrise în grabă câteva rânduri pe care le arătă lui Pinacle:

- Iată numirea voastră.

Se ridică, merse să deschidă sertarul secret al biroului său şi puse acolo această hârtie, împreună cu plicul pecetluit cu sigiliul regal spaniol, acel faimos plic care urma să facă din «I aproape un rege al Franţei.

- Când populaţia Parisului va saluta în mine viceregele Franţei, reveniţi, domnule ministru, să-mi cereţi această hârtie care vă aşteaptă aici!

Şi, cu un gest regesc, îl concedie:

- Mergeţi.

Pinacle se înclină înaintea lui, ca şi cum s-ar fi înclinat înaintea lui Henric al III-lea şi ieşi de-andăratelea.

Sorrientes îl urmări cu privirea până când uşa se închise în urma lui. Atunci, un uriaş suspin îi umflă pieptul şi murmură:

- Când voi fi stăpânul, când îmi va fi garantat viaţa şi mă va fi scăpat pentru totdeauna de doamna, va veni rândul lui... Sorrientes, vicerege al Franţei, nu va comite greşeala să lase în viaţă, lângă el, un om care-i cunoaşte trecutul de temut cum îl cunoaşte acesta... Un om care va putea, într-o zi, să se ridice înaintea lui şi să-i spună: „Am fost complici... Să împărţim”.

începu să se plimbe încet, cu capul aplecat, gânditor. Şi se gândea cu trufie:

„Vicerege! aproape rege!... Ce e de făcut pentru a deveni rege? Mai nimic, într-adevăr: două mici silabe de aruncat în aer... Mai târziu... mai târziu... când puterea mea va fi deplin asigurată... vom avea grijă să prescurtăm titlul nostru.

XLIII

STRADA TRUANDERIE

Ragastens, Milord Gendarme şi Marasquin parcurseseră strada Braque ca nişte meteori. Ei traversară strada principală Temple şi, din două sărituri, năvăliră în strada Michel-le-Comte. Aici îşi încetiniră viteza, deoarece nu mai puteau nici un minut să fugă astfel. îşi puseră la loc, în teacă, pumnalele şi spadele, înţelegând că vor avea curând toţi trecătorii pe urmele lor dacă mai continuau să înainteze cu armele în mâini.

Rău informaţi, soldaţii lui Guise care porniseră în urmărirea lor o luaseră la stânga, pe strada Temple. Le pierdură astfel urmele pe care nu le mai regăsiră şi reveniră la palat, după mult timp, plouaţi şi furioşi.

în schimb, omul pe care Pinacle îl pusese pe urmele lor, în avans faţă de soldaţi, nu-i pierdu din vedere nici o clipă şi nu-i slăbi deloc.

Fără să se gândească, conduşi de instinct, luaseră drumul spre strada Truanderie. Mergeau drept Ia culcuşul lor. Cum era de prevăzut, acum că nu mri erau în forfota luptei, rănile de care erau acoperiţi se făceau simţite cumplit. Marea cantitate de sânge pierdut îi adusese într-o stare de slăbiciune extremă.

Cu toate acestea, ei sosiră în strada Truanderie. Speranţa de a ajunge la locuinţa lor apropiată le întări forţele. Dar atunci, Ragastens dobândi certitudinea că erau urmăriţi. Nu se îndoia de asta. De ce nu erau atacaţi? In starea lamentabilă în care se aflau, ar fi putut să dispună de ei cu uşurinţă. De ce se mulţumeau să-i urmeze?

Ragastens consideră că, dintr-un motiv ascuns, voiau să ştie unde locuia. El nu trebuia, aşadar, să le aducă la cunoştinţă unde îşi are locuinţa. îşi preveni camarazii. Necazul era la fel de penibil pentru el ca şi pentru ei. Dar necesitatea de neînlăturat impunea, era nevoie să se supună.

Trecură prin faţa locuinţei lor. Avură curajul şi puterea s-o depăşească. Dar n-au putut merge prea mult. Aproape înaintea uşii Patroanei, Ragastens se prăbuşi la pământ, rămas lără cunoştinţă.

Milord Gendarme şi Marasquin, mai puţin răniţi decât el, ar mai fi putut să mai facă, poale, câţiva paşi în plus. Dar din moment ce domnul cavaler îşi pierduse cunoştiinţa, ei nu simţiră nevoia să meargă mai departe. Ei se culcară lângă el, în aşa fel încât să facă un zid de apărare din corpurile lor şi, epuizaţi la rândul lor, îşi pierdură cunoştinţa.

îndată ce cei trei camarazi ai noştri se găsiră întinşi, nemişcaţi, pe pavaj - e un fel de a vorbi, căci strada nu era nicidecum pavată - cercul de gurăcască se formă ca prin minune în jurul lor.

O cumătră căreia înfăţişarea lui Ragastens fără îndoială îi plăcu, fu prima care izbucni:

- Dar trebuie să-i ridicăm. Hai, nu-i putem lăsa aşa pe nişte creştini să moară în stradă!

Dar atunci interveniră cele patru cotoroanţe: doamna Courge, doamna Thomasse, doamna Pognon şi mama Pignate, care nu däduseră fuga ultimele. Şi ele recunoscură în Ragastens pe acel tânăr senior care le ameninţase, în compania acestor doi lungani care nu dădeau semne de viaţă de lângă el. Şi ura lor sălbatică izbucni.

Ticăloasele cotoroanţe aţâţaseră deja mulţimea. Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de cei trei camarazi ai noştri dacă, în acest moment critic, nu le-ar fi venit un ajutor neprevăzut în persoana celor trei frumoase tinere curtezane: Saphir, Muscade şi Bergamote.

Ele nu erau singure: Muscade avea cu ea un bărbat căruia îi dădea cu tandreţe mâna şi pe care nu înceta să-l privească îndelung cu dragoste. Era Jehan Gehenne, logodnicul ei, groparul de la cimitirul Inocenţilor.

Curajoasele tinere interveniră la rândul lor. Şi cum nu aveau limba în buzunar, cele patru zgripţoroaice se treziră cu câteva adevăruri neplăcute azvârlite în capul lor. Mai mult decât atât, Bergamote, care nu era foarte răbdătoare, se îndreptă spre ele, cu mîinile în şolduri, cu un aer atât de ameninţător, încât spălară putina în grabă sub huiduielile mulţimii.

Bergamote şi prietenele sale se consultară din priviri şi se înţeleseră de minune: hotărîseră să-i transporte pe răniţi la ele acasă, să le acorde cât mai repede îngrijirile de care avea nevoie starea lor şi să-i îngrijească până se vor fi restabilit. Dacă

totuşi nu erau morţi şi dacă vor scăpa teferi. Dar asta ele încă nu ştiau.

In clipa când se pregăteau să-l transporte pe Ragastens, primul, cum se cuvenea, sosiră pe neaşteptate două noi personaje: Trombafior şi nedespărţitul lui Spartimosca.

Ei îi recunoscură imediat pe cei trei răniţi. Şi ei simţeau o ură sălbatică, Trombafior împotriva lui Ragastens care îl bătuse zdravăn, Spartimosca mai ales contra lui Milord Gendarme care, fără să vrea, îl lovise de fiecare dată când se întâlniseră.

- De data asta, trebuie să le scoatem maţele! spumegă fanfaronul.

- Trebuie să-l dau gata, mârâi curajosul ridicând pumnul.

Brută impulsivă, era cât pe ce să-şi pună ameninţarea în practică, fără şovăială.

Prudent şi chibzuit, Spartimosca se gândi primul şi-l opri la timp, prevenindu-l în şoaptă:

- O clipă, toţi aceşti gură-cască ar putea să ne facă necazuri.

Exact în clipa aceea, cele trei frumoase fete îi zăriră. Ele îi chemară:

- Veniţi să ne ajutaţi să-i transportăm la noi acasă.

Spartimosca îl atinse cu cotul pe camaradul său şi-i şopti Ia ureche:

- La ele acasă! Acasă Ia Patroana!... Mai bine zis Ia noi acasă!

„Il am la mână pe domnişorul meu”, gândi Trombafior care înţelese avantajul ce-l putea avea din nceastă situaţie.

Ei se grăbiră. Borgamote şi Saphir îl ridicară pe Ragastens.

Muscade şi logodnicul ei, Jehan Gehenne, îl apucară pe Marasquin, lui Trombafîor şi Spartimosca rămânându-le Milord Gendarme, care era mai greu.

Printr-o incredibilă fatalitate, Trombafîor ridică brusc braţul lui Milord Gendarme în momentul când Spartimosca se apleca neîndemânatic să-i apuce de picioare. Mâna colosului, proiectată cu brutalitate, îl lovi pe fanfaron în plină faţă. El căzu pe spate în mijlocul hohotelor de râs ale asistenţei. Se ridică imediat şi, furios, urlă:

- Acest derbedeu, chiar când este fără cunoştinţă, găseşte mijlocul să mă lovească! Dacă o să scapi, jur pe madona că eu voi fi acela care-ţi va lua pielea!

Văzând aducându-se la ea acasă aceste trei trupuri neînsufleţite, Patroana se supără.

- Ce-i asta? îmi luaţi casa drept spital? Aruncaţi-i în stradă, nu vreau să-i văd în casa mea.

- Ascultaţi, Patroana, zise Bergamote cu răceală, dacă vreţi, îi vom duce în altă parte...

- Duceţi-i la dracu, dacă vreţi, o întrerupse Patroana.

- Numai că vom rămâne cu ei şi niciodată n-o să ne mai vedeţi, încheie Bergamote.

Ameninţarea îşi produse efectul. Cu atât mai mult cu cât Trombafîor găsi mijlocul să-i şoptească la ureche câteva cuvinte şi ea se potoli şi le lăsă în pace. Cei trei răniţi fură duşi la etaj şi întinşi în paturile celor trei frumoase fete. Trombafîor şi Spartimosca se retraseră imediat, lăsându-l pe Jehan Gehenne cu ele.

Respectabilul logodnic al Muscadei era un specialist priceput, cel puţin aşa pretindea el. Se însărcinase să dea îngrijiri răniţilor. El se puse numaidecât la treabă, în timp ce femeile pregăteau legături de pânză, etalându-şi mica lor farmacie. El îl dezbrăcă pe Ragastens. Cavalerul apăru plin de sânge din cap până-n picioare. Era literalmente ciuruit de lovituri. Jehan Gehenne se minună:

- Dumnezeu să-mi ajute, ăsta nu mai este un corp omenesc, este un adevărat ciur!

După ce studiase rănile, le linişti:

- Pe sfintele Polymnie şi Calliope, veneratele mele patroane, este într-adevăr o minune că nici una din aceste răni nu este mortală! Tăieturi, dureroase, e adevărat, dar nimic grav. In câteva zile, nu va mai avea nimic. Să-i vedem pe ceilalţi.

Ceilalţi nu erau răniţi mai grav.

După ce spălase şi pansase provizoriu rănile, Jehan Gehenne se duse la un droghist şi-i ceru să prepare anumite alifii după reţeta sa, de la care aştepta minuni.

Cele trei fete aveau încredere în ştiinţa sa. Ele se simţeau liniştite.

- Deoarece întâmplarea l-a plasat pe acesta în patul meu, declară Bergamote, el va fi bolnavul meu. Şi nu-l voi părăsi nici ziua, nici noaptea, până când meşterul Jehan Gehenne mî va asigura că este în afară de pericol. Era vorba despre Milord Gendarme.

- Eu voi face Ia fel pentru bolnavul meu, zise Saphir instalându-se la căpătâiul lui Marasquin.

- Şi eu la fel pentru acest viteaz gentilom, declară dulcea Muscade, mândră de faptul că întâmplarea i-I

atribuise pe Ragastens, care în mod sigur era stăpânul celorlalţi doi.

Curajoasele fete găsiseră din instinct acest aranjament care prezenta avantajul de a înlătura orice reproş între ele. Şi putem să spunem că n-au existat niciodată bolnavi îngrijiţi cu mai mult devotament şi mişcătoare atenţie.

r

Cât despre bărbatul care-i urmărise pas cu pas, până aici, nu-i părăsi decât după ce văzuse că fuseseră transportaţi la Patroana. După ce-şi notase cu grijă adresa în memorie, se duse fără să se grăbească la palatul Sorrientes unde-i raportă despre misiune lui Pinacle, care-I aştepta nu fără nerăbdare, căci trebuia să se întoarcă la lucru.

XLIV

ACASĂ LA CELE TREI CURTEZANE

A doua zi, fie că alifia lui Jehan Gehenne a făcut într-adevăr minuni, fie că robusta constituţie a celor trei răniţi învinsese răul, Ragastens, Marasquin şi Milord Gendarme păreau vindecaţi.

Astfel încât Ragastens, care se frământa pentru Rayon d'Or şi voia să pornească în căutarea ei cât mai degrabă, după ce ar fi mulţumit din toată inima groparului - poet şi celor trei frumoase fete, vorbi despre plecare ca despre lucrul cel mai normal din lume.

Jehan Gehenne, căruia îi anunţase intenţia sa, nu păru să se opună la asta.

- încercaţi să vă ridicaţi, spuse el simplu, schiţând surâsul său blând şi melancolic.

Ragastens încercă într-adevăr. Dar prima mişcare pe care încercă s-o facă, îi smulse un ţipăt de durere.

- Pe sângele lui Dumnezeu! făcu el haz, voi rămâne mult timp ţintuit pe acest pat?

- Cel puţin opt zile, domnule.

Şi cum Ragastens se strâmbă, adăugă:

- Pe Apollo, să vă socotiţi fericit să scăpaţi atât de ieftin.

- Opt zile! exclamă Ragastens disperat, am să turbez!

Şi, cu o expresie de nespusă spaimă:

- în timpul acesta, ce se va întâmpla cu cea pe care o iubesc?

- Biata mică prinţesă! se înduioşară cele trei fete.

- Trebuie, declară hotărît Ragastens, ca în două sau trei zile cel mult, să pot pleca în căutarea ei. Să facă cerul să nu ajung prea târziu!

Emoţionat, Jehan Gehenne promise că va face imposibilul pentru a-l pune pe picioare înainte de termenul fixat iniţial. Această promisiune nu-l calmă decât pe jumătate pe Ragastens. Dar trebui să se resemneze. Atunci el insistă ca cele trei graţioase infirmiere să servească o masă de care trebuie că aveau nevoie. Şi, cum ele refuzau:

- Cel puţin, zise el, mergeţi să luaţi aer. Fetele frumoase ca voi sunt ca florile care tânjesc şi mor din lipsă de aer şi de soare.

Jehan Gehenne plecă. El o luă cu el pe Muscade care-l ţinea de mână şi-l admira cu ochi încărcaţi de o adoraţie devotată. De asemenea, el le luă cu el pe Bergamote şi Saphir. în stradă, el propuse politicos:

- Dacă doriţi, domnişoarelor, vă duc să vizitaţi mormintele din cimitirul Inocenţilor. Este o distracţie acceptabilă şi dintre cele mai plăcute. Vă voi citi şi vă voi traduce inscripţiile care împodobesc aceste morminte. Veţi vedea, sunt lucruri foarte nostime acolo.

în timp ce Jehan le antrena pe însoţitoarele sale spre cimitirul Inocenţilor, Trombafior şi Spartimosca, nu departe de acolo, vorbeau despre Ragastens. Se străduiau să caute un supliciu pe care să i-l aplice.

Sfârşiră prin a ieşi fără să fi hotărît nimic.

Apropiindu-se de casa Patroanei, Spartimosca se nelinişti:

- Eşti sigur că ai găsit cum să te descotoroseşti de acest Ragastens? Lua-l-ar ciuma!

- Da, răspunse Trombafior cu un rânjet îngrozitor.

El se opri, îşi suflecă mâneca, descoperi un antebraţ enorm, terminat cu un pumn formidabil.

- Cu acest baros, zise el, îi voi pisa capul până când nu va mai fi decât un terci însângerat.

Erau pe punctul de a intra. în clipa aceea, apăru în faţa lor o apariţie gri între cele două mâini întinse. în fiecare mână se

vedea câte o pungă cu o înfăţişare dintre cele mai impresionante. Apariţia rosti un singur cuvânt:

- Luaţi.

Ei întinseră fiecare o gheară păroasă şi cele două pungi dispărură cu prin farmec.

Observară că erau în prezenţa unei femei. Oricine ar fi fost, tocmai îşi câştigase dreptul de a porunci şi lor le apăru demnă de întregul lor respect.

Se descoperiră şi măturară pământul cu penele de la pălăriile lor.

- Cum te numeşti?

întrebarea era adresată lui Trombafior. Era formulată pe un asemenea ton încât el înţelese imediat că această necunoscută era obişnuită să vorbească autoritar.

- Ei, cum! se poate să nu fi auzit vorbindu-se despre Trombafior? Totuşi, nu există nume mai cunoscut şi mai de temut în toată marea şi mica cerşetorime!

Ofensat că lui nu i se cerea nimic, Spartimosca interveni rostogolind ochi teribili şi răsucindu-şi uriaşele mustăţi negre:

- Prea ilustră seniora, probabil nu frecventaţi aceeaşi societate distinsă ca a noastră (şi avea în atitudinea lui puţină compătimire dispreţuitoare). Altminteri aţi fi cunoscut numele temutului Trombafior şi numele nu mai puţin temutului Spartimosca, prietenul lui, fratele lui. Spartimosca, de fel din însorita Toscană, cu totul în serviciul vostru.

Ea îi ascultase fară un cuvânt, fără un gest, rece, de nepătruns. Când terminară,ea îi măsură cu privirea şi, cu acelaşi ton de irezistibilă autoritate, zise:

- Acel Ragastens despre care vorbeaţi adineaori, trebuie să-i văd şi să discut cu el. Locuieşte în această casă, nu-i aşa?

Trombafior încruntă teribil sprâncenele şi mârâi:

- Aici a fost adăpostit, într-adevăr.

- Rămâneţi în faţa acestei uşi şi nu lăsaţi pe nimeni să intre atâta timp cât voi fi în casă. Când voi ieşi, vă voi spune dacă trebuie să-l loviţi pe acest om, aşa cum aveaţi intenţia, sau dacă trebuie să renunţaţi la planurile voastre. Fiţi liniştiţi, şi într-un caz şi-n altul, veţi fi răsplătiţi regeşte.

Cum era sigură că ei se vor supune, dechise uşa, intră şi le-o închise în nas.

Ei rămaseră în prag şi se priviră buimăciţi.

- Sacramento! Este cel puţin o ducesă deghizată! se minună Spartimosca. Pe ce ton v-a vorbit!...

- Puerco Dios! nici o femeie nu mi-a impus vreodată ca aceasta! recunoscu Troinbafior.

Se instalară în faţa uşii, foarte hotărîţi să interzică apropierea oricui.

Fremeia care intrase se ciocnise de Patroana. Ea îi strecură câteva monezi de aur în mână, spunându-i cu tonul ei poruncitor:

- Trebuie să vorbesc unuia dintre răniţii voştri.

Uluită, Patroana se ploconi în cea mai frumoasă reverenţă a ei şi o conduse imediat la etaj. Pe palier, ea arătă o uşă, spunând:

- Sunt toţi trei acolo.

Şi aşteptă, curioasă.

Femeia se întoarse, îi arătă scara cu degetul şi pronunţă un singur cuvânt:

- Mergeţi.

Şi Patroana, dominată, se grăbi să asculte.

Ragastens văzu apărând la capul patului această fantomă gri. El nu manifestă nici o surpriză. Ghici imediat că avea înaintea lui pe una dintre cele două femei pe care le acuzase în faţa lui Guise. Şi era, fără îndoială, cea care îi dăduse lui Pompignan acel ordin de a ucide şi de care fratele său avusese intenţia să asculte. Dar era oare ducesa dc Sorrientes sau sora sa Hermosa?

Iată ce întrebă el imediat, cu o voce aspră:

- Cine sunteţi?

Cu un gest lent, extrem de graţios, ea ridică mâna şi împinse gluga pe spate spunând cu simplitate:

- Uitaţi-vă.

Văzu un chip de o seriozitate neliniştitoare. Văzu de asemenea pe un deget al mâinii care se ridicase, rubinul tăiat în formă de romb. Surâse:

- Văd dar n-am dobândit nimic. Nu pot să spun dacă sunteţi doamna ducesă de Sorrientes sau dacă sunteţi doamna Dalila de Hautfort, sora sa. Iată pentru ce am onoarea să repet întrebarea: „Cine sunteţi, doamnă?”

- Căutaţi.

- Fie, răspunse Ragastens fără să arate nici cea mai mică decepţie, voi căuta... Şi voi găsi.

Ea zeflemisi:

- Mă îndoiesc de asta.

- De ce? întrebă Ragastens cu aerul său cel mai naiv.

Nepăsătoare, ea atacă subiectul care o adusese acolo:

- Domnule, spuse ea, aţi lansat împotriva noastră, în public, acuzaţii precise în privinţa cărora, nu vă veţi mira, cred, am venit să vă cer câteva explicaţii.

- Doamnă, răspunse Ragastens cu cea mai mare curtoazie, dacă este un lucru care mă miră este că voi sunteţi aceea care aţi venit să-mi cereţi aceste explicaţii şi nu domnul Sorrientes.

- Lăsaţi-l pe domnul Sorrientes. Dacă el n-a venit, este pentru că nu are nimic de-a face cu această treabă.

- Ah! se miră Ragastens. Scuzaţi-mă, doamnă, şi vă rog să-mi spuneţi ce aşteptaţi de la mine.

- Vreau să ştiu pe ce dovezi vă susţineţi acuzaţiile?

- Dar, doamnă, nu am nici o dovadă.

Ea aţinti asupra lui o privire adâncă, pătrunzându-i până în adâncul sufletului. îl văzu radiind de sinceritate.

- Aşadar, aţi adus asemenea grave acuzaţii fără nici o dovadă şi încă pe un ton categoric.

- Pe Dumnezeul meu, da, doamnă, fără nici o dovadă.

- Aşadar, fără dovadă, fără convingere, fără a şti, ne-aţi aruncat în faţă cumplitele epitete de hoţ şi asasin?

- Cuvintele sunt aspre, sunt de acord, replică Ragastens care deveni de gheaţă. Dar, dincolo de faptul că nu le-am folosit, veţi fi de acord, doamnă, că nu este deloc vina mea dacă există obiceiul de a califica astfel oamenii care îşi însuşesc ce nu le aparţine şi care, pentru a o face nu se dau înapoi să verse sânge.

Şi însufleţindu-se puţin câte puţin:

- Dovezi, nu am... nu încă, cel puţin. în privinţa faptului că v-am acuzat fără convingere, fără a şti, cum spuneţi, asta este altceva. Eu ştiu, doamnă, şi sunt cum nu se poate mai sigur de ceea ce ştiu. Pe dumneavoastră şi ai voştri, v-am ghicit intenţiile. Şi vă voi urmări fără încetare şi fără răgaz, până când vă voi demasca şi veţi fi obligaţi să restituiţi ceea ce aţi furat.

- Asta înseamnă luptă, zise ea.

- Voi aţi spus-o, doamnă.

- Luaţi seama, veţi fi zdrobit.

- Oh! ştiu că mă opun unui grup puternic. Mi-am sacrificat viaţa dinainte... De fapt, nu pot fi ucis chiar atât de uşor pe cum păreţi s-o credeţi.

- Ştiu că sunteţi un rival de temut, zise ea.

Nu era un compliment. Ea vorbea cu toată sinceritatea. Deodată, ea se aplecă spre el şi încet, cu vocea ei armonioasă, atât de surprinzătoare, străpungându-l cu privirea:

- Şi dacă v-aş spune: Scrieţi o retractare a acuzaţiilor voastre, plecaţi, dispăreţi şi, oricare ar fi suma pe care o veţi pretinde, ea vă va fi plătită. Dacă v-aş spune asta, ce mi-aţi răspunde?

- Aş spune că asta ar fi o recunoaştere, rosti Ragastens.

- De ce nu?... Unui adversar aşa cum sunteţi voi, între noi, nu văd pentru ce nu v-aş spune adevărul. Dar nu este vorba de a şti dacă recunosc sau dacă neg. Este vorba despre o propunere pe care o reînnoiesc în termeni precişi: cât doriţi pentru a retracta şi a dispărea? Răspundeţi.

- Nu voi răspunde. Pentru că nu pot da unei doamne singurul răspuns care se potriveşte unei propuneri jignitoare ca aceea pe care mi-o faceţi.

- Este ultimul vostru cuvânt?

Ragastens o privi insistent şi nu răspunse.

- Adio, domnule de Ragastens, spuse ea cu vocea ei blândă, privindu-l lung.

îşi trase din nou gluga peste cap, deschise uşa şi ieşi.

In patul său, în care stătuse nemişcat, cu nasul sub cearceafuri, prelaeându-se că doarme, Marasquin se mişcă uşor şi preveni:

- Păziţi-vă bine, domnule. Această femeie v-a aruncat o privire ca o condamnare la moarte.

- Am văzut, spuse Ragastens. Şi cu nepăsarea lui obişnuită: Aş! nu e totul să condamni, mai trebuie să şi execuţi sentinţa.

Nu se îndoia de faptul că ea se ocupa deja de executarea acestei sentinţe.

în stradă, ea îi regăsi pe Trombafior şi Spartimosca ce stăteau conştiincios de pază în faţa uşii Patroanei. îi duse sub o streaşină şi le spuse, pe tonul ei poruncitor:

- Vroiaţi să-l ucideţi pe Ragastens? Ei bine! ucideţi-l.

Şi adăugă imediat:

- Pentru ca răzbunarea voastră să nu slăbească, adaug puternicul stimulent al interesului: Eu plătesc moartea acestui om... O plătesc...

Lăsă o clipă fraza în suspensie, apoi continuă:

- Plătesc douăzeci de mii de livre.

Ei îşi încovoiară umerii, doborîţi de enormitatea cifrei. După atitudinea lor, ea înţelese că pentru mai puţin de jumătate ar înjunghia jumătate din oraş. Avu, sub gluga ei, un surâs subţire de satisfacţie. Şi dădu instrucţiunile, sigură că va fi ascultată:

- Trebuie ca mâine, cel mai târziu poimâine, treaba să fie făcută. Vă veţi prezenta la palatul Sorrientes. Tu, Trombafior, îţi vei da numele şi vei cere să vorbeşti domnului Pinacle. Cele douăzeci de mii de livre îţi vor fi numărate acolo.

După aceste cuvinte, dispăru.

Trombafior şi Spartimosca rămăseseră ţintuiţi locului, năuciţi.

Atunci când îşi reveniră în fine, femeia dispăruse.

- Douăzeci de mii de livre!

Această exclamaţie le ţâşni de pe buze în acelaşi timp. Erau primele cuvinte pe care le pronunţau. Aveau nevoie să-şi repete cu voce tare cifra care li se părea fabuloasă, pentru a se convinge că nu visaseră.

Mişcaţi de acelaşi gând, se scotociră cu acelaşi gest, îşi scoaseră pungile şi verificară conţinutul, ceea ce încă nu făcuseră.

- Cinci sute de livre! se minună Trombafior.

- Tot atât şi la mine, răspunse Spartimosca.

- Este o binecuvântare a cerului că am găsit-o pe această ilustră doamnă în drumul nostru!

- Prea fericita Mamă a lui Dumnezeu a făcut s-o întâlnim pe această doamnă!

Acum, că moartea lui Ragastens trebuia să le aducă o comoară, treaba nu li se mai părea atât de simplă, atât de teamă le era că nu vor reuşi, că vor pierde cele douăzeci de mii de livre care-i înnebunea. încercară nevoia să reflecteze îndelung la o operaţiune devenită brusc atât de importantă.

Nu puteau să gândească aşa cum trebuie decât la masă.

Hotărîră să meargă imediat la Leonarde Bancale, de la Truie Fidele. Plecară.

La Truie Fidele, unde intrară făcând mare gălăgie, comandară o masă monstruoasă, garnisită cu un număr mare de sticle cu vinurile cele mai diverse. Şi pentru a arăta că sunt în măsură să plătească, îşi scoaseră pungile cu un aer neglijent.

Tot restul zilei făcură un chiolhan nemăsurat. Seara, erau amândoi complet beţi.

Imediat după ce plătiseră, se rostogoliră sub masă unde rămaseră întinşi unul lângă altul.

Se făcuse ziua nămiaza mare atunci când se treziră a doua zi. Mai întâi nu recunoscură locul unde se aflaii. Le reveni memoria. Atunci se scotociră în grabă, dând semne de cea mai vie nelinişte.

Vai! temerile lor erau pe deplin justificate. Consumatori necinstiţi se folosiseră de somnul lor pentru a-i buzunări. Pungile trecuseră în alte mâini. Oricât scotociră, întoarseră şi răsântoarseră toate buzunarele, nu regăsiră nici măcar bănuţul de cinci centime pe care-l avuseseră în ajun.

înjurături, insulte şi ameninţări nu ajutară să aducă banii înapoi. Se consolară spunându-şi că în chiar seara aceea vor fi bogaţi. Şi plecară, cu capul plecat, supăraţi peste măsură că se lăsaseră astfel jecmăniţi, ei care erau obişnuiţi să-i jefuiască pe alţii.

Trombafior socoti că era timpul să se ocupe de câştigarea celor douăzeci de mii de livre ale lor. Este de presupus că se gândise totuşi la ce avea de făcut căci, urmat de Spartimosca, el merse să se ghemuiască în faţa locuinţei Patroanei. Acolo, bine ascunşi, aşteptară ieşirea celor trei frumoase fete şi a lui Jehan Gehenne. Aşteptarea a fost lungă. Dar aveau obişnuinţa acestui mod de a pândi şi nu-şi pierdură răbdarea, rămânând hotărîţi la postul lor.

în fine, cei pe care-i pândeau ieşiră. Rămaseră un timp să discute în faţa porţii. Se temură chiar că Muscade să nu-i fi descoperit, căci ea îşi aruncă privirile de mai multe ori înspre locul unde erau ascunşi. Dar se liniştiră văzând că grupul se despărţea. Bergamote şi Saphir porniră la dreapta, spre strada Saint-Denis, Muscade şi logodnicul ei la stânga, spre Hale.

Ieşiră din ascunzătoare şi traversară strada din două sărituri.

Exact în clipa aceea, Muscade se întorcea. Este de presupus că ea nu-i văzu, căci îşi continuă drumul. Totuşi, se opri câţiva

paşi mai departe. Dar fusese numai pentru a privi un grup de trei persoune care ieşeau de la stâlpul infamiei şi se îndreptau încet spre strada Truanderie.

Cele trei persoane la care.v. uita ghemuindu-se cu teamă lângă Jehan Gehenne, erau călăul, meşterul Tornebisse şi cele două ajutoare ale sale, uscăţivul şi jovialul Simon Bec-de-Lievre, uriaşul şi posomorâtul Medard Sang-de-Boeuf.

Muscade, stăpânindu-şi cu curaj spaima nebună, îndrăzni să se adreseze călăului.

In timpuH acesta, Trombafior şi Spartimosca inrâseră în casa Patroanei. Avură o discuţie foarte scurtă cu Patroana in urma căreia ea le dădu frânghii lungi şi solide. Apoi, ea urcă pe nesimţite în camera răniţilor şi reveni curând să le spună:

- Puteţi merge fără teamă, dorm buştean toţi trei.

Trombafior şi Spartimosca se strecurară pe scară şi, urcară în vârful picioarelor. Cu precauţii nesfarşăh., deschiseră fără zgomot uşa. Bătrâna vrăjitoare iui niinţise: Ragastens şi cei doi camarazi ui săi dormeau adânc.

Era momentul să intre şi să lovească. Treaba s-ar A putut rezolva cu promptitudine. Dar, în cazul Iu: Trombafior, interesul conta la fel de mult ca ura. Şi acest interes îi spunea că e bine să-şi ia măsuri de prevedere.

Ceea ce a făcut ca, în loc să meargă drept la Ragastens şi să profite de somnul lui pentru a-I lovi, ei furară pumnalele şi spadele puse la căpătâiul fiecărui pat, la îndemâna celui cărora le aparţineau. Apoi se folosiră de frânghiile pregătite de Patroana pentru a-l lega pe fiecare în patul lui.

Totul a fost făcut cu o pricepere şi o dexteritate neobişnuite. Dar pierduseră cu asta câteva bone unute în mod inutil. Când îl văzu pe Ragastens cu totul la discreţia sa, Trombafior se crezu sigur că s»u-i va scăpa. în loc să-şi termine treaba cu o bună lovituia de pumnal, el vru să-şi acorde satisfacţia de a-şi dobori duşmanul cu o lovitură de pumn, aşa cum hotărîse în ajun.

îşi acordă timp pencru a-şi sufleca mâneca până 5a cot.

Răniţii se treziseră. Prea târziu! făceau eforturi disperate pentru a se elibera de legăturile care-i imobilizau. Eforturi inutile, frânghiile erau solide. Cu spada în mână, Spartimosca îi supraveghea pe Marasquin şi Milord Gendarme fără să îndrăznească să se apropie de ei.

Trombafior îl privea rânjind pe Ragastens care, văzând inutilitatea încercărilor sale, rămăsese nemişcat şi-l pironea cutezător cu privirea. Când antebraţul fu gol, Trombafior îi puse pumnul sub nas şi mârâi:

- Tu m-ai bătut zdravăn cu lovituri de pumn. Eu te voi doborî în acelaşi fel.

- Laşule! îl biciui Ragastens.

- Pe sângele lui Dumnezeu! urlă ucigaşul exasperat.

EI îşi ridică pumnul enorm asupra capului lui Ragastens, incapabil să schiţeze nici cel mai simplu gest de apărare.

Şi atunci Trombafior începu să prevadă că greşise întârziind aşa cum făcuse.

Simţi cum două mâini mici îi apucau pumnul pe la spate şi, în acelaşi timp, alte două mâini îl luaseră de centură şi-l traseră înapoi destul de tare. Aceste două mâini erau în mod sigur mai puternice decât primele două. Această intervenţie fusese suficientă pentru a devia lovitura.

Trombafior se întoarse. Şi îi văzu pe Muscade şi Jehan Gehenne care tocmai îi opriseră braţul în momentul când se aştepta cel mai puţin.

- Trombafior! exclamă Muscade, ah! te recunoscusem bine în ascunzătoarea ta!

Doi adversari atât de debili nu-i puteau impune deloc lui Trombafior. Le atrase cu mila atenţia:

- Voi doi, vă sfătuiesc s-o ştergeţi... şi încă repede!

Muscade îi aruncă lui Jehan Gehenne o privire care implora ajutor. Respectabilul poet-gropar nu era la largul său. El era livid. Dârdâia din toate încheieturile. Nu contează, el răspunse chemării mute a iubitei Şi se aşeză hotărît în faţa ucigaşului, încercând să parlamenteze:

- Ei, cum! seniore Trombafior, veţi avea oribilul curaj să maltrataţi un rănit care nu se poate apăra?

Trombafior văzu că, în pofida fricii care-i răsucea măruntaiele, nu va da înapoi. El nu şovăi. Cu un formidabil dos de mână îl mătură pe nenorocit, strigând:

- De ce se bagă acest nenorocit de gropar?

Jehan Gehenne se rostogoli la patru paşi de acolo, din nenorocire pentru el, în cădere, capul său se izbi tare de colţul unei mobile şi rămase leşinat pe parchet.

Fără să se mai ocupe de el, Trombafior se întoarse spre Muscade şi-i spuse cu o voce înspăimântătoare:

- întinde-o!... dacă nu vrei să te arunc pe fereastră!

Muscade se purtă la fel de eroic ca nefericitul ei logodnic.

- Aruncă-mă pe fereastră, dacă vrei. Dar nu te voi lăsa să comiţi acest cumplit omor în faţa mea!

- Bine! fii liniştită, se va face aşa cum vrei.

El o apucă de mâini şi o târî spre fereastră.

- Iertare pentru el! imploră Muscade. în numele fecioarei, Trombafior, iartă-l. De ce vrei să-l omori?

- M-a bătut zdravăn! spumegă Trombafîor.

Şi sfidător:

- Şi pentru eă sunt plătit pentru asta! Crezi că vreau să pierd douăzeci de mii de livre pentru ochii tăi frumoşi? Douăzeci de mii de livre! Cred că suma este considerabilă.

Până acum ea se zbătuse cât de bine putuse şi întârziase astfel cu câteva secunde clipa fatală. înţelese că nu va reuşi să-l înduioşeze, după cum sperase, încetă să se opună.

în loc să se lasă târîtă, merse ea singură la fereastră şi o deschise. în acelaşi timp, cu aerul său blând, dar cu o fermitate uluitoare şi privindu-l în faţă, ea rosti:

- Am făcut ce am putut pentru a te scăpa de această lovitură. Dar pentru că mă obligi, cu atât mai rău pentru tine. Te previn, Trombafior: meşterul Tornebisse este acolo în stradă, sub această fereastră. Un semn al meu el urcă. Trebuie să-I chem?

Fulgerul dacă ar fi căzut asupra lui Trombafior n-ar fi produs un efect mai fantastic decât cel provocat de aceste cuvinte. El o lăsă imediat şi livid, speriat, privind-o cu ochi de nebun, se dădu doi paşi înapoi, bâiguind:

- Meşterul Tornebisse... sub fereastră.

- Meşterul Tornebisse, da, oh! poţi să te uiţi, este chiar el! N-am decât să-i pronunţ numele puţin niai tare şi el va urca.

Trombafior se duse spre fereastră cu infinite precauţii pentru a nu fi văzut şi privi.

El se dădu înapoi cu mare grabă. îi clănţăneau dinţii repetând involuntar:

- Meşterul Tornebise... acolo... acolo... cum de este acolo?

EI îi adresă o privire ucigătoare. Ea o văzu şi surâse.

- Nu mă tem de tine. Poţi să mă omori... dar gândeşte-te bine, căci mi-am luat măsurile mele de prevedere: dacă mă omori... îl vei vedea venind la tine pe meşterul Tornebise.

El avu un gest de furie neputincioasă şi mormăi:

- Această fată cu aerele sale pline de dulceaţă este diavolul în persoană!

Muscade continua să surâdă. Ea încheie:

- Du-te acum, Trombafior. Şi, dacă vrei să mă asculţi, nu mai pune niciodată piciorul aici.

- Cum, vrei să ies în timp ce sunt aşteptat jos cu nerăbdare?... Pe toţi dracii! tot atât ar fi să sfârşesc imediat de o bună lovitură de pumnal.

Muscade se aplecă în afară şi spuse câteva cuvinte.

După o clipă, ea spuse liniştit:

- A plecat. Poţi să pleci lără teamă.

El se apropie de fereastră, cercetă strada cu o privire neliniştită, cât putea cuprinde cu privirea. Sigur în fine că omul care-i inspira această ciudată groază plecase într-adevăr, el se supuse docil ordinului fetei: se strecură pe scară şi dispăru cu o iuţeală uimitoare.

Spartimosca îl urmă, biciuit de sarcasmele Iui Marasquin şi de ameninţările lui Milord Gendarme care se strâmbau de râs de deznodământul neprevăzut al acestei aventuri care era cât pe ce să le fie fatală.

Cât despre Ragastens, el nu râdea: el aţintise I asupra Muscadei o privire emoţionată şi surâdca cu blândeţe.

Ea se apropie de el şi crezu că trebuie să-l liniştească:

- Nu vă temeţi de nimic; atâta timp cât veţi fi aici, el se va feri să mai pună aici piciorul.

- Sunteţi o femeie curajoasă şi vitează. Vă datorez viaţa. Nu voi uita asta. Nu uit niciodată o datorie de recunoştinţă.

Ea roşi de plăcere şi rămase tulburată în faţa lui, fără să găsească un cuvânt de răspuns.

Ragastens surâse. Şi, cu aceeaşi blândeţe, îi reaminti de cel pe care ea îl uitase:

- Ocupaţi-vă de logodnicul vostru.

Ea se grăbi spre Jehan Gehenne care, din fericire, începea să-şi recapete cunoştinţa.

XLVI
DOVADA

înainte de a ieşi de la Patroana, Trombafior inspecta bănuitor, încă o dată, împrejurimije casei. Nedescoperind nimic suspect, se hotărî. îşi trase borurile pălăriei pe ochi, îşi ridică reverele mantalei până la nas, se strecură în stradă şi, lipindu-se de pereţi, alergă ca o săgeată, gata să-şi dea sufletul, până la el acasă, unde se încuie cu cheia împreună cu Spartimosca.

încet, încet, de la spaima nebună care-l copleşise, Trombafior trecu la o furie îngrozitoare, în cursul căreia nu conteni cu înjurăturile violente cu ameninţările înfiorătoare adresate unor duşmani invizibili pe care nu-i numea.

Până la urmă se calmă, regăsindu-şi sângele-rece. Şi Spartimosca se calmă. Numai că era mort de curiozitate. Văzându-şi camaradul revenit la o stare normală, crezu că poate să îndrăznească:

- Pe madona! îmi spui şi mie în sfârşit ce înseamnă această poveste inexplicabilă în care nu este vorba decât despre meşterul Torncbissc?

Livid, cu ochii aprinşi, Trombafior îşi socase pumnalul şi punându-i sub nas lama lată şi tăioasă, cu o răceală mai îngrozitoare decât furia de adineaori:

- Ascultă, zise el, tu eşti prietenul meu. Aş regreta extrem de mult să mă despart de tine. Dar, pe cât este de adevărat că mă cheamă Trombafior, dacă-mi mai vorbeşti vreodată despre asta, am să te facă să înghiţi această lamă până la mâner. Ceea ce te va lecui pentru totdeauna de obiceiul de a pune întrebări indiscrete.

Alb ca varul, transpirând de frică, Spartimosca exclamă:

- Bine, păstrează-ţi secretele, pentru că n-ai încredere în cel mai bun prieten al tău.

Trombafior se potolise din nou. Spartimosca îndrăzni iar:

- Nu-ţi pasă că suntem ruinaţi! Da, pe sângele lui Cristos, ruinaţi! Nu mă vei putea opri să spun că asta este exasperant.

Şi, pe un ton disperat:

- Duăzcci de mii de livre! O avere!... pe care o pierdem (ară să ştim din ce motiv!

- Este adevărat că suntem ruinaţi! Tunete şi trăsnete! Şi această ticăloasă Mu scade, cu blândeţea ei prefăcută care s-a amestecat!... De unde a aflat?...

Şi vorbind cu mânie:

- Acum, iată-mă la discreţia ei! Mă va duce de vârful nasului după bunul ei plac!... Şi nu voi putea face nimic contra ei, decât să îndoi şira spinării... dacă nu^celălalt se va năpusti asupra mea! Infern!...

îşi petrecură restul zilei închişi acasă la Trombafior, fără să îndrăznească să scoată nasul afară, deplângând neîntrerupt pierderea averii lor. A doua zi, Trombafior şi Spartimosca ieşiră:

- în definitiv, dacă pretindem că I-am ucis pe Ragastens, cine va putea să demonstreze contrariul?

- în fond, întări Soartimosca, cuvântul nostru valorează tot atât cât oricare altul.

Peste încă o zi, Trombafior hotărî brusc:

- Fie ce-o fi, să mergem!

Şi Spartimosca, cu o voce de tunet, cu un aer provocator şi gesturi de luptă, ca şi cum era vorba să dea peste cap o întreagă companie, repetă:

- Să mergem!

Şi plecară acolo, într-adevăr.

La palatul Sorrientes n orbi luxul fantastic în sălile pe care le-au traversat. în spatele lacheului plin de fireturi care îi conducea, nu ştiau unde să pună piciorul. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi lăcut cale-ntoarsă şi s-ar fi salvat mâncând pământul. Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Se gândeau că sunt conduşi la acel domn Pinacle, de care li se spusese să întrebe. Se găsiră brusc în faţa femeii, înfăşurată în pelerina sa gri, care le promisese douăzeci de mii de livre. In mintea lor, această femeie nu putea 11 decât stăpâna fabuloaselor comori pe care le vedeau în jurul lor. Din clipa aceea, ea le apăru ca o fiinţă supranaturală, de temut, care, în mod sigur, trebuia să fie înarmată cu toate puterile.

Simţiră din instinct că excrocheria lor, cu această femeie, era de la bun început sortită unui eşec vrednic de milă. Cu toate acestea, ei se încurajară reciproc din ochi şi dădură dovadă de îndrăzneală:

- Nobilă şi frumoasă doamnă, rosti Trombafior înclinându-se într-o reverenţă pe care el o considera plină de graţie şi de distincţie, am deosebita onoare de a vă aduce la cunoştinţă că am executat cu exactitate ordinele voastre: omul pe care ne-aţi poruncit să-l lovim nu mai există.

- Omul şi cei doi complici ai săi, întări Spartimosca, rupt în două.

- Aţi întârziat. Treaba trebuia (acută alaltăieri, cel mai târziu.

Ei strâmbară din nas şi schimbară o privire consternată: treaba nu mergea.

- în sfârşit, treaba e făcută şi bine făcută, adăugă Trombafior. Nu mai rămâne decât...

- Să plătiţi cinstit mica retribuţie, încheie Spartimosca.

Ca şi cum nu auzise, ea întrebă:

- Şi spuneţi că Ragastens este mort?

- Mort, da, doamnă, afirmă Trombafior cu tărie.

- Şi Milord Gendarme de asemenea, adăugă iute Spartimosca.

- Dovada, zise ea cu tonul ei glacial.

Ei rămaseră surprinşi. îşi revenirâ repede, totuşi. Trombafior se indignă:

- Dovada este că suntem aici!

- Şi că ceilalţi au rămas acolo, confirmă Spartimosca.

- Să mergem! zise ea scurt. Vreau să mă asigur eu însumi dacă ei sunt într-adevăr morţi!

Ei nu se aşteptau ia aşa ceva. Dintr-o dată, se simţiră complet descumpăniţi. De altfel n-au putut scoate un cuvânt: ca plecase deja. Ei murmură copleşiţi:

- Ce vrea să insemne asta?

Şi se lansară pe urmele ei.

Ajunseră în faţa locuinţei Patroanei. Nu se simţeau în largul lor. Simţeau din instinct că această necunoscută de temut avea puterea să-i facă să plătească foarte scump gluma lor proastă.

Ei o urmau totuşi ca nişte câini vinovaţi şi resemnaţi care ştiu că vor fi pedepsiţi. Şi urcară în spatele ei.

Pe palier, ea se opri în faţa uşii şi, fixându-i cu privirea ei de foc, întrebă:

- Sunteţi siguri că erau toţi trei morţi?

Trombafior nu şovăi să meargă până la sperjur. El rosti cu o voce puternică, uitând că poate fi auzit de partea cealaltă a uşii:

- Jur pe fericirea mea că i-am lăsat reci, ţepeni, în paturile lor. Trebuie să-i găsim la fel. Numai dacă...

Spartimosca găsi continuarea mai repede decât el:

- Numai dacă diavolul, patronul lor, nu i-a luat cu el, zise el la întâmplare.

Or, ei nu se îndoiau că-şi dădeau o osteneală uriaşă absolut inutil. Ea nu îi bănuia deloc.

Dacă nu s-ar fi încrezut în ei, ca n-ar fi venit. Dacă venise, era pentru că voia să se asigure ea însăşi că Ragastens era într-adevăr mort. Şi pentru că ei jurau că-l uciseseră, ea nu se îndoia că îi va găsi cadavrul în spatele acestei uşi.

Ea puse mâna pe clanţă. Mâna îi tremura uşor. Şovăia.

4 A ^

îşi învinse această slăbiciune. Deschise încet, uşor...

Ei îşi încovoiară şira spinării, aşteptând izbucnirea care în mod sigur va fi îngrozitoare.

Dar nu se auzi nici o izbucnire.

Ea deschise uşa cu totul. Dar rămase pe prag. Şi cu acelaşi calm glacial, rosti cu răceală:

- Este adevărat. Sunt morţi!

Ei tresăriră, atât de buimăciţi încât uitară de orice prudenţă. Erau câî pe ce să se trădeze urlând:

„Sunt morţi?...”

întinseră gâtul, cu băgare de seamă. Şi erau cât pe ce să cadă pe spate de uimire. Văzură pe paturi trei forme rigide, întinse pe cearceafuri. Şi pe perne, cele trei capete livide în care îi recunoscură imediat pe Ragastens, Milord Gendarme şi Marasquin.

Se priviră cu ochii ieşiţi din orbite, în fundul cărora se aprindea acea lucire neliniştitoare care anunţă nebunia. Şi se închinară în grabă, îngăimând frânturi de rugăciuni.

Ea închise încet uşa şi porunci:

- Veniţi!

Cu capetele golite de orice gând, ei o urmară fără să vrea, ca nişte automate.

Cum bine vă puteţi imagina, nu era nimic supranatural în această treabă. Dimpotrivă, era un lucru foarte simplu. Iată:

Aproape că nu mai este nevoie să spunem că, după tentativa eşuată a lui Trombafior, Ragastens şi cei doi camarazi ai săi - care de altfel îşi refăceau zilnic forţele - îşi luaseră măsuri spre a nu fi surprinş. Aveau toţi trei auzul fin. Sesizaseră imediat un zgomot înăbuşit pe palier. Apucaseră deja pumnalele şi spadele pe care le aveau la îndemână.

Trombafior, comiţând imprudenţa să ridice vocea, ei auziseră ce spusese. La un cuvânt al lui Ragastens, îşi traseră

toţi trei cearşafurile până la bărbie şi rămaseră nemişcaţi, ţepeni, reţinându-şi respiraţia. Aveau încă figurile palide de la sângele pierdut.

Această paloare luă aspectul cadaveric în ochii ceior trei personaje care îi priveau.

Şi iată cum femeia cu pelerina gri plecă foarte convinsă că Trombafior şi Spartimosca îi uciseseră pe Ragastens şi pe cei doi acoliţi ai săi. Cât îi priveşte pe cei doi curajoşi, ei fură de asemenea convinşi de moartea lor. Numai că, după cum ştiau bine, ei nu-i uciseseră, astfel că, această moarte neprevăzută, din care nu înţelegeau nimic, îi uluia şi-i neliniştea.

La palatul Sorrientes, primiră iară nici o dificultate cele douăzeci de mii de livre promise. Şi acest extraordinar noroc, pe care nu mai contau, sfârşi prin a le da peste cap puţina judecată care le mai rămăsese.

Plecară ca nişte nebuni. Fugiră ca o săgeată la locuinţa lui Trombafior, pe strada Truanderie. începură prin a ascunde cei doi săculeţi care conţineau cele douăzeci de mii de livre în fundul unui cufăr pe care-l încuiară cu cheia. Apoi, când această importantă operaţiune se termină, Trombafior, care părea destul de tulburat, rosti:

- Trebuie să vedem asta de aproape. Simt că înnebunesc dacă trebuie să trăiesc cu gândul la acest mister de dezlegat.

Porniră. Se întoarseră la Patroana. Se strecurară pe scară, deschiseră uşa cu infinite precauţii şi intrară. Căci îndrăzniră să intre.

Intrară. Şi rămaseră mai năuciţi ca niciodată, în cameră nu era nimeni. Nici morţi, nici vii. Paturile era refăcute, curate, albe, întinse.

Dar Ragastens, Marasquin şi Milord Gendarme, morţi sau vii, dispăruseră.

XLVII

CELE DOUĂ DOAMNE ÎN GRI

Atunci când Ragastens dispăruse din locuinţa celor trei curtezane, trecuseră cinci zile de când Rayon d'Or era prizonieră în palatul Sorrientes.

Ilermosa şi Jocelyne veneau zilnic s-o viziteze, şi chiar de mai multe ori în aceeaşi zi. încă din prima zi, aşa cum Pinacle îi spusese lui Sorrientes, cele două surori se îmbrăcaseră în acelaşi fel, în gri. Rubinul tăiat în formă de romb fusese închis

într-un sipet. Astfel că acum devenea imposibil s-o deosebeşti pe Ilermosa de Jocelyne.

Rayon d'Or le vedea apărând împreună şi totdeauna pe neaşteptate. De mai multe ori, una dintre ele intrase singură, când una, când alta, în aparenţă. Dar ea nu putuse face niciodată mai mult de doi paşi în cameră, ca nu avusese niciodată timp să pronunţe un cuvânt: imediat apăruse cealaltă.

Lui Rayon d'Or nu-i trebuise mult timp ca să înţeleagă că ele se supravegheau de foarte aproape.

Ea nu întârziase să înţeleagă şi faptul că una dintre ele - poate amândouă - voiau să-i spună ceva în particular şi ţinea mai presus de orice ca sora ei să nu audă. Ce voia să-i spună? Ea n-avea habar. Dar va afla... dacă una din ele va reuşi să înşele supravegherea celeilalte. Ceea ce nu era sigur.

încă din prima zi, amândouă o liniştiseră spunându-i că n-o ameninţa nimic. Ea nu dăduse crezare în întregime acestor cuvinte. Dar ea înţelesese totuşi că nu era ameninţată pentru moment. Cât timp va mai dura această îngrijorare? Va vedea.

Implorase imediat favoarea să i se dea veşti despre cavalerul de Ragastens.

Cele două surori păruseră că se consultă din priviri. Şi una dintre ele răspunsese că el se salvase din palatul de Guise, dar acoperit de răni. După care dispăruse şi se putea crede că murise ascuns în vreun ungher.

Asta, Rayon d'Or refuzase s-o creadă, dar obţinuse întotdeauna acelaşi răspuns. Era o părere preconcepută. Ea înţelese şi nu mai vorbi despre asta.

Dacă cele două doamne în gri ocoliseră întrebările lui Rayon d'Or, ele nu se feriseră să-i pună o mulţime. Toate aceste întrebări tindeau să se convingă dacă ea era într-adevăr Rolande de Montcapet. De altfel, ele nu ascundeau asta. Ele declaraseră o dată pentru totdeauna că numai în vederea acestei anchete o opreau la palatul Sorrientes.

Trecuseră cinci zile de când continua această luptă ascunsă iără ca vreuna din ele să marcheze un avantaj, îndată ce apărea una, se arăta şi cealaltă. Şi nici una nu părăsea locul decât atunci când vedea că cealaltă o urmează.

Trebuie să notăm că în această a cincea zi de la dispariţia lui Ragastens, duceie de Sorrientes se urcase pe cal în costum de călătorie. Ceea ce părea să arate că absenţa sa va fi destul

de lungă. El nu se găsea aşadar la palat atunci când Trombafior şi Spartimosca făcuseră imprudenţa să vină acolo ca să reclame o sumă pe care ştiau foarte bine că n-o câştigaseră.

A doua zi, Sorrientes fiind în continuare absent, Rayon d'Or văzu intrând în camera sa una dintre cele două femei în gri. Tânăra fată îşi spuse că cealaltă nu va întârzia să apară. Ea se înşela. De data aceasta, cealaltă nu apăru. Doamna în gri se apropie repede de Rayon d'Or şi-i spuse în şoaptă:

- Repede, n-am decât un minut. Ascultaţi. Pentru mine, voi nu sunteţi Rolande. Nu e nici o îndoială. Totuşi, vreau să fac în aşa fel ca şi cum aţi fi Rolande şi vă spun: Dacă v-aş oferi o sumă importantă, o sumă care vă va face bogată, foarte bogată pentru toată viaţa, aţi accepta? Cu condiţia, bineînţeles, să dispăreţi după ce veţi fi recunoscut categoric, în scris, că nu aveţi nici un drept asupra numelui, titlurilor şi averii Montcapeţilor.

- într-un cuvânt, răspunse Rayon d'Or cu un sânge-rece admirabil, îmi oferiţi o mică parte din averea mea, cu condiţia să renunţ la rest?

- Asta e, zise ea cu răceală. Numai că, ceea ce voi numiţi o mică parte, reprezintă un milion. Un milion, auziţi? Vă dau un milion.

- Este ceva, într-adevăr, rosti Rayon d'Or fără să renunţe la calmul său. Numai că, doamnă, dacă eu sunt Rolande, toată averea tatălui meu tebuie să-mi revină. Toată, auziţi, la rândul vostru? Voi face cum mi se va părea bine, dar...

- Dar, o întrerupse ea cu puţină nelinişte, dar voi nu sunteţi Rolandc. Ceea ce...

- Permiteţi să vă întrerup, doamnă, şi să vă spun: Dacă eu nu sunt Rolande, n-am nici un drept asupra acestei averi şi nu voi accepta nimic.

- Aşadar, totul sau nimic!

- Da, doamnă: Totul dacă eu sunt Rolande, pentru că este dreptul meu. Nimic dacă eu nu sunt Rolande.

- Este ultimul vostru cuvânt?

- Da, doamnă, este ultimul meu cuvânt.

- Gândiţi-vă. Acest refuz, dacă vi-l menţineţi, vă va fi fatal.

- Mă îndoiesc de asta.

- Voiam să vă salvez... Voi înşivă sunteţi aceea care îmi inipuneţi necesitatea aspră să vă suprim. Eu nu vă doream moartea.

- Oh! nu mă veţi ucide atât de uşor cum credeţi. Mă voi apăra.

Doamna în gri îi aruncă o privire lungă, surâse cu un aer compătimitor. Apoi, trăsăturile sale se înăspriră, privirea deveni glacială şi cu un gest de hotărîre rece, zise:

- Voi aţi vrut-o.

Ea închise uşa şi plecă.

A doua zi, Rayon d'Or o văzu revenind, din nou singură.

Cel puţin, crezu că era ea.

Ca şi în ajun, ea se apropie iute de Rayon d'Or şi-i şopti dintro răsuflare:

- Nu vă temeţi de nimic, veghez asupra voastră.

Doamna în gri adăuga cu o voce gravă, care părea impresionant de sinceră:

- Vă jur că nu veţi fi ucisă. Vă jur că averea vă va fi restituită. Aveţi încredere în mine.

- Doamnă! se sperie Rayon d'Or, mi-aţi spus ieri exact contrariul. M-aţi ameninţat cu moartea. Ce trebuie să cred? Ameninţările sau promisiunile voastre?

Ea dezvălui în mare grabă:

- Nu eu v-am vorbit ieri. Era sora mea. Ea vrea să păstreze averea voastră, pe care şi-a însuşit-o. Eu vreau să vă fie restituită. Şi vă jur încă o dată că ea o să v-o restituie.

Ea dispăru ca o umbră, lăsând-o pe Rayon d'Or uluită, dezorientată, nemaiştiind pe care trebuia s-o creadă, pe cea care oameninţa sau pe cea care îi promitea s-o apere, întrebându-se cu groază dacă ele nu se înţeleseseră ca s-o înnebunească şi, pe căi diferite, s-o facă să renunţe la această avere, cauza tuturor acestor nenorociri.

XLVIII

CABINETUL LUI SORRIENTES

Chiar în ziua în care una dintre cele două doamne în gri o asigura pe Rayon d'Or că veghea asupra ei şi că va face să i se restituie averea, cuvinte care, cum am spus, o înfricoşaseră pe tânăra fată în loc s-o liniştească, în ziua aceea, ducele de Sorrientes se întoarse din călătorie. Absenţa lui durase aşadar două zile.

își rezervă exact timpul necesar pentru a-şi schimba costumul de călătorie acoperit de praf cu haine de casă şi se îndreptă spre încăperea unde ştia că Jocelyne şi Hermosa îşi petreceau cel mai adesea timpul. Atunci când pătrunse acolo, una dintre cele două surori se găsea singură.

Or, trebuie să ne amintim că el îi spusese lui Pinacle şi încă pe un ton puţin dramatic că nu ştia care dintre cele două, soţia sau cumnata, era aceea căreia i se spunea doamna. De asemenea, lăsase să se înţeleagă că, acum că erau îmbrăcate amândouă ia fel, cu atât mai mult nu-şi putea deosebi, nici el, sojis de cumnată.

Cu toate acestea, el nu ezită nici o secundă. Imediat, fără să salute, întrebă:

- Ei bine! Ragastens?

- Liniştiţi-vă, răspunse ea surâzând. Domnul de Ragastens nu se va mai amesteca în ceea ce nu-l priveşte.

- E mort? întrebă el cu un suspin de uşurare.

Ea aprobă din cap, surâzând.

- Când?

A

- Alaltăieri. In ziua plecării voastre.

- Complimentele mele! Sunteţi expeditivă, doamnă.

Apoi, cuprins de o bruscă nelinişte:

- Sunteţi sigură că este mort într-adevăr?

- L-am văzut întins, livid şi ţeapăn, pe patul său.

Dând aceste precizări, fără să vrea, se înfioră uşor.

El îi adresă o privire ironică. Ea o sesiză în treacăt şi spuse, pe un ton foarte grav:

- Ştiţi bine că nu lovesc niciodată decât în caz de absolută necesitate şi când nu există posibilitatea de a proceda altfel. Acest Ragastens n-ar fi murit, dacă ar fi vrut. I-am oferit o sumă considerabilă ca să retracteze şi 3 dispară.

- N-aţi făcut bine, zise el cu răceală.

- Ce vreţi, nu mă pot schimba. Este peste puterile mele. Am făcut aceeaşi propunere Rolandei.

- Sper că a refuzat.

- Da, răspunse ea.

Şi adăugă, surâzând:

- Ea vrea totul.

- Drace! zeflemisi Sorrientes, câtă lăcomie!

- Şi voi, domnule? Totul este pregătit?

- Da. Vă spun că nu se poate ieşi din casă, decât dacă eşti pasăre. Dar vă repet că faceţi o nebunie.

- Cred că într-adevăr aveţi dreptate.

- Atunci, făcu el cu o uşoară iritare, de ce vă încăpăţânaţi? în astfel de afaceri este întotdeauna nefast să baţi câmpii.

- Ce vreţi, sunt superstiţioasă. Mi se pare că nu trebuie s-o lovesc din nou pe această mică Rolande care a scăpat atât de miraculos loviturilor noastre. Atunci, mă străduiesc să-mi ating scopul fără să recurg la mijloace extreme. îmi spun că va fi întotdeauna timp să ajung şi acolo.

- Facă cerul ca atunci să nu fie prea târziu, zise el clătinând din cap cu un aer îngrijorat.

Ea surâse şi ridică din umeri, sigură de ea.

Se pare că-şi spuseseră tot ce fusese important, căci Sorrientes făcu ceea ce nu făcuse intrând: se interesă de sănătatea ei şi îi sărută curtenitor mâna. Continua să i se adreseze ceremonios cu doamnă, aşa cum ea i se adresa cu domnule.

Tocmai când schimbau aceste amabilităţi, intră cealaltă doamnă în gri. Mai rămase să flecărească puţin cu ele. Nici o singură dată nu le pronunţă numele. îşi luă rămas bun.

Merse în cabinetul său, unde l-am văzut pe Pinacle. Era un om muncitor. începu, la masa de lucru, să studieze nişte documente pe care le luase de pe acea mobilă de abanos unde închisese acel faimos plic care trebuia să facă din el un vicerege.

Lucrase astfel timp de o oră întreagă atunci când un lacheu intră pentru a-i spune că domnul cavaler de

Ragastens solicita onoarea de a fi primit într-o afacere de cea mai mare urgenţă.

Pana cu care scria în momentul acela zgârie hârtia şi-şi strică vârful. A fost singurul semn vizibil prin care se manifesta emoţia pe care i-o cauză numele lui Ragastens rostit brusc în faţa sa. îşi săltă capul şi, foarte calm în aparenţă, întrebă:

- Ai spus domnul cavaler de Ragastens?... Nu te înşeli?

- Nu mă înşel, monseniore, declară cu siguranţă lacheul. Eu repet numele care mi s-a dat.

- Unde este acest gentilom?

- în marea anticameră, monseniore.

- Bine, zise Sorrientes ridicându-se, aşteaptă-mă.

El ieşi şi se îndreptă repede spre anticameră spunându-şi cu o nelinişte nedefinită:

„Oh! Să existe oare din întâmplare doi cavaleri de Ragastens?... Sau doamna se va fi înşelat?...”

Se lămuri repede. în spatele grelei draperii unde se opri şi pe care o îndepărtă uşor, îl zări pe cel care cerea să-i vorbească şi mârâi în sinea sa:

„Pe Dumnezeu! pentru un om despre care doamna afirmă că l-a văzut mort, ţeapăn în patul său, este destul de sănătos!”

iira într-adevăr Ragastens, puţin palid, dar viu şi nu părea să se resimtă deloc de pe urma rănilor sale. Cum de se găsea aici şi ce venise să facă? Vom explica în. câteva cuvinte.

Se înţelege că dispariţia sa nu era mai supranaturală decât moartea sa. După plecarea doamnei în pelerina gri şi a Idi Trombafior şi Spartimosca, Ragastens îşi spusese că locuinţa celor trei curajoase fete carc-l culeseseră de pe stradă şi-l îngrijiseră, pe el şi pe camarazii săi, nu mai era desigur un loc dintre cele mai liniştite. Cum se simţeau aproape refăcuţi toţi trei, hotărî să se întoarcă la locuinţa sa. Şi plecă, după ce mulţumi cum se cuvine Muscadei, Bergamotei şi Saphirei. Fără să-l uite pe Jehan Gehaenne, fireşte.

O dată reinstalat în mansarda pe care i-o închinase Mauviette Gueule d'Or, Ragastens îşi spuse că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut, pentru că-l credeau mort, era să continue să facă pe mortul. Dar el era neliniştit pentru Rolande. începuse, aşadar, să se întrebe unde putea să meargă pentru a avea şanse s-o regăsească.

Din deducţie în deducţie, ajunse, să-şi spună că ea trebuie să fie la palatul Sorrientes. Când convingerea sa fusese bine stabilită, nu mai putuse sta pe loc şi plecase.

Constatând cu ochii săi că era într-adevăr vorba de Ragastens despre care i se dăduseră asigurări că este mort, Sorrientes se întoarse. în mica anticameră care preceda cabinetul său, lacheul îi aştepta întoarcerea. îi dădu ordine. Lacheul plecă să Ic execute.

Sorrientes nu intră în cabinetul său. El merse în fundul palatului, într-o altă cameră, mai mică, ale cărei ferestre dădeau spre râu. El organiză rapid un fel de înscenare: îşi scoase pumnalul şi spada şi le puse pe un fotoliu, se aşeză în faţa unei mese pe care se găsea tot ce trebuie pentru scris. El puse o

foaie de hârtie în faţa lui, înmuie pana în cerneală şi începu să scrie cu un calm perfect.

Atunci când Ragastens intră cu pas apăsat şi hotărît, el în găs« absorbit de munca sa.

Sorrientes se ridică şi salută cu acea curtoazie de mare senior care, la el, era deosebit de impunătoare. Dintr-o privire, Ragastens văzu că n-avea lângă el nici pumnal, nici spadă.

într-un cuvânt, ducele era la discreţia sa. în aceste condiţii Ragastens ar Ti considerat drept o laşitate să folosească violenţa faţă de un om care arăta o astfel de politeţe. El răspunse deci la salutul lui Sorrientes şi acceptă fotoliul pe care i-l indică în faţa lui, de cealaltă parte a mesei. Şi foarte politicos, cu cel mai agreabil surâs, atacă:

- Domnule, ştiu că prinţesa Rolande de Montcapet se găseşte acum la voi şi pentru asta mi-am permis să mă prezint aici. Pot îndrăzni, domnule, să vă rog să consimţiţi s-o văd?

îl privea pe Sorrientes drept în faţă. Acesta rămase nepăsător. El se ridică şi spuse cu simplitate:

- Aşteptam vizita voastră, domnule, şi mă aşteptam la această cerere. Voi avea onoarea să vă conduc cu însumi la domnişoara d'Orberives.

Ragastens nu se clinti. Cu toate acestea, în sinea sa, era uluit să vadă că Sorrientes nu numai că na nega faptul că Rolande era acolo, dar, pe deasupra, nu ridica nici o obiecţie s-o vadă.

- Mii de mulţumiri pentru politeţea voastră, domnule. Dar vă rog să remarcaţi că voi spuneţi domnişoara d'Orberives, în timp ce eu am spus prinţesa de Montcapet.

- înţeleg, domnule, replică Sorrientes cu aceeaşi simplitate. Dar această tânără fată pe care am întrebat-o nu mi-a putut spune dacă este Rolande de Montcapet, aşa cum afirmaţi. Aveţi tară îndoială dovezi pe care ca nu le cunoaşte. în acest caz, când vă veţi pune de acord cu ea, vă voi cere să-mi faceţi cunoscute aceste dovezi. Atunci când mă veţi convinge, voi restitui imediat Rolandei averea care îi aparţine. Apoi, această datorie împlinită...

După care, cu o voce aspră, spuse:

- Atunci, domnule, să ne încheiem socotelile.

Merse la o uşă, ridică draperia grea care o masca şi se dădu politicos de-o parte.

Ragastens trecu. El facu doi paşi.Brusc. podeauna îi dispăru de sub picioare şi căzu scoţând un ţipăt.

Pe pragul uşii, Sorrientes ascultă un moment. El nu auzi nici un zgomot. Atunci lăsă neglijent să cadă draperia, îşi reluă pumnalul şi spada, reveni in cabinetul său şi se aşeză din nou la lucru, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

Două ore mai târziu, cele două suroi se abordară. Păreau la fel de viu emoţionate şi unu şi alta şi amândouă mârâiră în acelaşi timp:

- Unde este ea?

- Ce i-aţi făcut?

Se cercetară o clipă cu o suspic vie intensă. Văzându-se la fel de sincere şi una şi alta,;e prinseră de mână şi plecară în fugă. Peste mai puţin de un minut, intrau în camera lui Rayon d'Or.

Camera era goală.

Izbucniră din nou amândouă:

- Aţi omorît-o, nefericito!

- Aţi eliberat-o, nebuno!

Se explicară. Şi din explicaţiile lor, căpătară convingerea că nu aveau nici un amestec în această dispariţie. Atunci, îşi reuniră eforturile pentru a căuta, dar nu găsiră nimic. Rayon d'Or dispăruse de-a binelea, fără ca ele să reuşească să descopere cum şi cine dăduse lovitura.

Totuşi, tot căutând, în timp ce cealaltă nu putea s-o vadă, o licărire de triumf trecea din când în când prin ochii uneia din ele. Aceasta ştia în mod sigur. Aceasta dăduse lovitura.

Dar aceasta era aceea care voia s-o ucidă pe Rayon d'Or sau cea care voia s-o salveze şi s-o ajute să-şi recapete averea?

A doua zi, pe un culoar destul de întunecat Sorrientes o întâlni pe una din cele doamne în gri. Cum a ştiut el că se găsea în prezenţa celei căreia îi spunea doamnei? Iată ce nu avem de unde să ştim. Ceea ce este sigur, este că el o abordă fără şovăire şi-i spuse pe un ton ironic:

- Am primit ieri vizita domnului de Ragastens.

- Ragastens! se sperie ca.

- Pentru un om pe care l-aţi văzut mort, ţeapăn în patul său. era destul de sănătos, continuă Sorrientes.

Şi cum doamna, care îşi revenise deja, îl întreba cu privirea, adăugă cu un aer degajat:

- Liniştiţi-vă doamnă, l-am primit în micul meu cabinet de la malul apei... Acel mic cabinet pe unde, dacă aţi fi vrut să mă ascultaţi, ar fi trebuit s-o faceţi să treacă pe domnişoara d'Orberives... Vă spun că Ragastens nu va mai reapărea.

Se despărţiră imediat, fără să mai adauge un cuvânt.

Ei schimbaseră aceste câteva cuvinte Ia doi paşi de o uşă. îndată ce-şi întoarseră spatele, această uşă se deschise, o umbră se strecură Ia rândul ci pe culoar.

Era cealaltă doamnă în gri. Ea auzise ce-şi spuseseră căci, îndepărtându-se, murmut'a:

- Dacă domnul de Ragastens nu s-a zdrobit în căderea sa, jur că-l veţi vedea reapărând.

Or, Ragastens avusese incredibila şansă să cadă pe un strat gros de noroi. El rămăsese ameţit. Dar, venindu-şi în fire, avusese satisfacţia să constate că nu-şi rupsese nimic.

Nu murise, e adevărat, dar situaţia lui nu era cu nimic mai bună. In întuneric, pe dibuite, îşi dădu seama că era în fundul unei fântâni. Căutase o deschizătură fără să găsească nimic şi sfârşi prin a înţelege că nici nu va găsi nimic. Se văzu condamnat să moară acolo, încet, de foame şi de sete.

Cu toate acestea, nu se tulbură peste măsură: avea la el pumnalul şi spada, putea oricând sa sfârşească atunci când voia, cu o lovitură de pumnal.

Se aşeză cât putu mai bine şi aşteptă, foamea chinuindu-i stomacul, setea contraciâiiou-i gâtul. Aşteptă în felul acesta două zile care i se pă~ură secole.

La capătul celor două zile, în fundul lăruânh sale se deschise brusc un orificiu prin carc intra!«/£ii.iiia. Fără să se gândească, cu un strigăt de bucurie an eţitoare se repezi şi trecu în partea cealaltă, într-un fe> de pivniţă. Se trezi în prezenţa uncia dintre cele două doamne în gri.Crezu mai întâi că era cea care, la Patroana acasă, îl ameninţase. Dar se înşela.

Doamna îl prinse de mână şi-l luă cu ea. După câteva minute, ca se opri înaintea unei uşi pe carc o deschise. Atunci, ea vorbi:

- Mergeţi, domnule de Ragastens, şi Dumnezeu să vă aibă în paza lui!

Şi închise uşa.

Ragastens nu avusese timp nici măcar să-i adreseze un cuvânt de mulţumire.

îşi aruncă privirile în jurul lui. Se văzu lângă zidul de incintă, în spatele Luvrului, la câţiva stânjeni de Sena. Porni cu paşi mari în direcţia străzii Saint- Honore.

XLIX

LA MONTCAPET

Am spus că cele două doamne în gri - Hermosa şi Jocelyne - constatând dispariţia lui Rayon d'Or, se acuzaseră reciproc, una de a o fi ucis, cealaltă de a o fi eliberat. Adăugasem că reuşiseră să se convingă de faptul că nici una nu era cu nimic amestecată în această întâmplare şi că-şi reuniseră eforturile în scopul de a se lămuri. Căutările lor nu dăduseră nici un rezultat şi efectuându-le, una din ele avea, în ascuns, surâsuri de triumf care păreau să indice că aceasta îşi bătea joc de cealaltă şi ştia perfect ce se întâmplase cu Rayon d'Or.

Desigur, aceasta era acel personaj de temut pe care Sorrientes şi Pinacle o numeau ceremonios doamna şi care îi făcea să tremure pe amândoi.

în aceeaşi zi, la căderea nopţii, într-o cameră cufundată în semiobscuritate, Pinacle se găsea în prezenţa doamnei.

Doamna îi dădea instrucţiuni în şoaptă, cu acel ton scurt care-l impresionase atât de puternic pe Trombafior:

- Regele?

- Regele mi-a acordat foarte amabil concediul pe care l-am solicitat.

- Bine, iată-ne liniştiţi în această privinţă. Ei bine! plecaţi fară întârziere, duceţi-o.

- Ascultaţi-mă, doamnă, nu ezitaţi,loviţi cât timp o aveţi în puterea voastră.

Şi cu o înfricoşătoare indiferenţă, propuse:

- Este atât de uşor: două picături din licoarea pe care amm adus-o în acest scop... şi iată-vă descotorosită pentru totdeauna de această periculoasă fată şi de revendicările ei.

Ea clătină din capul ci fcrmccător şi zise pe un ton hotărît:

- Nu, nu încă. Duceţi-o, totul este pregătit pentru a fi primită la Montcapet. Faceţi tot ce vreţi ca s-o determinaţi să renunţe şi să dispară. Tot ce vreţi, în afară s-o ucideţi.

- Şi dacă se încăpăţânează?

- Atunci, răspunse ea cu răceală, va fi timp să recurgem la această licoare pe care aţi adus-o. Ea va fi aceea care o va fi

vrut şi noi nu vom avea nici un amestec în asta. Mergeţi, Pinacle, şi faceţi totul cât mai bine.

Pinacle nu ridică nici o obiecţie. Spuse, înclinându-se:

- Bine, doamnă.

Ei se despărţiră.

Atunci când se trezi, a doua zi, Rayon d'Or nu mai recunoscu încăperea în care era ţinută închisă la palatul Sorrientes.

îşi simţea capul greu, gâtul în flăcări, gura amară. Primul ei gând fu să caute cu privirea în jurul ei ceva de băut. Ea nu văzu nimic: nici ceainic, nici cană, nici măcar un urcior. Negăsind cu ce să-şi potolească setea, uită deocamdată de setea sa pentru a se întreba unde era şi dacă era tot prizonieră.

Se ridică şi, cu paşi nesiguri, merse ia uşă. Se miră văzând că această uşă se deschidea cu uşurinţă. Se îndreptă atunci spre fereastră şi o deschise în acelaşi fel. O singură privire a fost suficientă pentru a recunoaşte locul unde se găsea.

- Montcapet! sunt la Montcapet! strigă ea.

Şi mai încet, cu o plăcere impresionantă:

- Acasă la mine! Sunt acasă la mine!...

Ea înţelese atunci ce se întâmplase. în ajun, la palatul Sorrientes, i se amestecase un narcotic în mâncare sau în băutură şi au profitat de somnul ei pentru a o transporta cu litiera în această casă unde se născuse. Se simţea deja mai bine, doar pentru că respirase puţin aer răcoros şi curat.

Se simţi imediat liniştită. I se părea limpede că nu voiau să-i ia viaţa. Ar fi fost uşor să se debaraseze de ea în timp ce era adormită. Ar fi încă şi mai uşor s-o facă să ia otravă în locul unui simplu narcotic.

Aşadar nu se simţi ameninţată. Rămânea să afle dacă era liberă sau dacă nu făcuse decât să schimbe închisoarea. Ea vru să se convingă imediat.

Ieşi şi parcurse un întreg etaj compus din numeroase camere. Nu găsi nici măcar o singură uşă închisă cu cheia. Toate se deschiseră cu aceeaşi uşurinţă.

Peste tot găsi aşadar singurătate şi părăsire. Chemă. Nu-i răspunse nimeni. Căută, mânată de instinct, dacă existau ceva provizii. Nu descoperi nici cel mai mic colţ de pâine, nici o picătură de apă.

Ferestrele pe care le deschise cu mai multă sau mai puţină uşurinţă, după starea lor, nu erau înzestrate cu zăbrele. Numai că etajul era atât de înalt încât nu se putea încumeta să sară fără să-şi rupă oasele.

Ea coborî scara monumentală din înaltul căreia, îi spusese Ragastens, fusese prezentată ceremonios întregii nobilimi din împrejurimi adunată în marea galerie. Traversă această galerie şi ajunse la parter.

Se lămuri imediat: cele două broaşte erau închise cu cheia. Iar cheia nu era în broască, aşa cum văzuse la alte uşi interioare.

Merse în acelaşi fel la toate uşile care i-ar n permis să iasă din casă. Şi constată că toate erau încuiate.

Se duse apoi la ferstre. Toate ferestrele pe care le deschise erau prevăzute cu puternice bare de fier. Se găsea într-o mică sală. De-a lungul pereţilor, acoperiţi cu o tapiserie reprezentând o vânătoare, erau aranjate două scaune cu spătare înalte, acoperite cu piele şi o jumătate de duzină de taburete, acoperite şi ele cu piele. Totul aproape deteriorat. Trei deschizături: uşa prin care intrase şi pe carc o lăsase deschisă, o altă uşă închisă, la care nu se dusese încă, şi fereastra zăbrelită, prevăzută cu obloane de lemn, pe care tocmai o deschisese.

în picioare înaintea acestei ferestre, ca se gândi:

„Când am venit aici cu domnul de Ragastens, majoritatea acestor ferestre nu erau zăbrelite. Au fost zăbrelite aşadar după aceea. Totuşi, casa este tot timpul părăsită. Nimeni nu locuieşte aici. De ce oare au fost zăbrelite aceste ferestre?”

Ea îşi repetă întrebarea aproape cu voce tare.

Or, exact în clipa aceea, în spatele ei, o voce care i se păru stranie, rânji acest răspuns:

- Au fost zăbrelite special pentru voi.

Aceste cuvinte, care cădeau atât de potrivit, nu erau tocmai liniştitoare. Cu toate acestea, ea fu atât de mulţumită să audă în fine o voce omenească, oricât de stranie i se păru această voce, încât nu se sperie. Ea se întoarse iute, curioasă să vadă pe cel care vorbise.

Şi ea rămase încremenită: în mica sală nu era nimeni.

In clipa aceea, aceeaşi voce mai rânji:

- Au fost zăbrelite pentru voi. Nu veţi ieşi vie de aici.

De data asta, Rayon d'Or scoase un ţipăt de groază şi plecă brusc, salvându-se alergând din toate puterile, pe jumătate înnebunită.

De altfel, nu ajunse prea departe, traversă două sau trei săli fară să vadă nimic în jurul ci şi, deodată, se prăbuşi pe parchet unde rămase întinsă, fără cunoştinţă.

îndată ce trecuse pragul sălii, apăru un bărbat. Era Gaspard Pinacle. Avea descoperită figura sa hidoasă, înspăimântătoare şi, lucru ciudat, pe aceasă enormă rană respingătoare care nu mai avea nimic omenesc decât ochii,nu se vedea un fir de păr. Pinacle nu avea nici mustaţă, nici barbă.

El ieşi fără să se grăbească şi se strecură în spatele tinerei fete care fugea înnebunită. O găsi întinsă pe parchet. Cu o voce nepăsătoare, zise:

- Groaza s-o fi omorît?

Voia s-o transporte pe un pat, să-i dea câteva îngrijiri, să-şi revină în fire. Dar se gândi:

„Dacă o duc în cair.cră, dacă o îngrijesc, o să creadă trezindu-se că a avut un coşmar groaznic. Acest leşin nu va dura mut. S-o lăsăm aici. Va vedea astfel că n-a visat”.

Apoi cu asprime:

„Nu va uita această lecţie. Pariez că nu se mai apropia de apartamentul pe care mi l-am rezervat. Pentru că nu înţeleg să vină să mă deranjeze aici, cu atât mai mult în observatorul pe care l-am găsit acolo sus, în pod”.

Se întoarse cu aceeaşi nepăsare, traversă sala şi intră în camera de unde ieşise. Era atît de sigur că Rayon d'Or nu va mai pune piciorul în acel loc, încât nu-şi mai dădu osteneala să împingă zăvorul în urma lui, nici să încuie uşa cu cheia. In această uşă se afla o mică gaură în care încă se mai găsea introdusă extremitatea unei ţevi care-i servise să-i ducă vocea la urechile tinerei fete. El ridică această ţeavă şi o puse într-un colţ. Cu un cep de lemn pe care-l avea pregătit, el astupă gaura.

El traversă două camere şi intră în a treia. Era o mică bucătărie care trebuie că fusese amenajată de puţin timp - ca şi cele două camere pe care le traversase - căci ea era înzestrată cu toate ustensilele necesare.

Pe o masă mare erau carne şi legume. Vatra era aprinsă. Pinacle îşi suflecă până la coate mânecile hainei sale de catifea neagră, scumpă, îşi trecu peste cap un şorţ nou ţP-i legă bridele

la spate. Luă apoi o cratiţă pe fundul căreia depuse o bucată mare de unt şi o puse pe foc. în timp ce untul se topea, el tăie şi curăţă carnea.

Pinacle, foarte serios şi concentrat, făcea bucătărie. Şi părea că este tot atât de priceput ca maestrul Colin, iscusit şi fin maestru bucătar şi proprietar al distinsului han Lys unde se serveau mâncăruri atât de delicioase.

L

TREZIREA

Aşa cum prevăzuse Pinacle, Rayon d'Or nu întârzie să-i vină în fire. Crezu mai întâi că se trezea şi ieşea dintr-un coşmar. Memoria îi reveni repede şi se înfioră, crezând că mai aude încă vocea care o îngrozise atât.

Ea se ridică foarte repede şi se îndepărtă în mare grabă de această parte a castelului care i se părea bântuită de stafii. Căci o doborîse o groază superstiţioasă care o urmărea încă şi acum.

Reveni din instinct în acea cameră în care se trezise, împinse zăvorul şi se prăbuşi pe divan. Rămase acolo destul de mult, apatică, incapabilă să pună două idei cap la cap.

Puţin câte puţin, Rayon d'Or se linişti.Totuşi, cum nu-şi amintea fără groază vocea aceea a cărei provenienţă nu şi-o putea explica, hotărî să nu se mai apropie de acea parte a castelului carc, din fericire, era una dintre cele mai îndepărtate şi mai deteriorată. Şi era exact ce urmărise Pinacle.

Orele se scurseră fără să-şi dea seama. Erau aproape orele două ale după-amiezii.Stomacul său, care se trezi deodată, îi dădu de ştire că ora dineului trebuie să fi trecut de mult. Ea se ridică şi ieşi. Şi îşi reluă cercetările.

Ea se gândi deodată:

„Proastă mai sunt, în bucătărie voi găsi de băut şi de mâncare... dacă există acolo!”

După ce a făcut această reflecţie judicioasă, adăugă:

- Jos, în partea opusă celei unde am auzit vocea, voi găsi marea bucătărie. Şi îmi aduc aminte că marele bufet cu patru uşi care se puteau încuia cu cheia, unde se închideau proviziile, este aşezat Ui dreapta uşii.

Pronunţase aceste cuvinte cu voce tare. Rămase încremenită şi repetă maşinal:

- îmi aduc aminte!... îmi aduc aminte!... Aşadar este adevărat?... Asta este casa mea?... Sunt întradevăr prinţesa Rolande de Montcapet?

îşi clătină frumosul cap aureolat de părul său de aur cu un aer sceptic. Şi, luându-şi inima în dinţi, hotărî:

- Este uşor de verificat. Să mergem să vedem.

Şi ea merse să vadă. Şi găsi, într-adevăr, marea bucătărie, în locul pe care-l indicase ea însăşi.

Uşa se deschidea înspre interior. Ea se opri pe prag şi repetă, apăsându-şi fruntea cu mâna:

- Dacă n-a fost mutat, marele bufet trebuie să fie în spatele acestei uşi. Şi în dulapul de sus se încuiau dulceţuri le.

Se hotărî să intre. Şi scoase un strigăt de bucurie:

- Bufetul!... Marele bufet! Este aici! Cheile!... Ele sunt acolo! Totul este la locul lui...

Rămase un lung moment visătoare în faţa enormului bufet de stejar masiv. îl privea cu o emoţie adâncă. Şi deodată, un nou compartiment al memoriei se deschise brusc. Bâigui:

- Acolo, în acel sertar din stânga, trebuie să fie un R pe care l-am gravat cu stângăcie cu un vârf de cuţit. R: Rolande! Sertarul meu.

întinse o mână tremurândă spre seratr şi-l deschise, era adevărat: un R grosolan gravat era acolo, într-o parte a sertarului, perfect vizibil.

Şi, cu o încântare copilărească, repeta:

- Este adevărat!... Este adevărat!... Este întradevăr casa mea!... Casa în care m-am născut, casa în care au trăit strămoşii mei, în care a murit mama mea!... Este aici, este într-adevăr aici... Iar cu, eu sunt prinţesa Rolande de Montcapet!

Şi ea îşi reîncepu cercetările. Dar de data asta nu mai căuta amintiri, ci de băut şi de mâncat. Nu găsi absolut nimic. Iar foamea şi setea, uitate un timp, se făcură simţite mai imperios ca niciodată. Setea mai ales o făcea să sufere cumplit.

Foamea realizase acest miracol - cum spunea ea - de a-i trezi memoria şi de a o conduce drept la bucătărie şi la dulapul cu dulceţuri. Setea puternică îi deschise un nou compartiment al memoriei. Se opri înaintea unei uşi scunde şi rămase gânditoare, privind în gol.

- în spatele accstei uşi este un culoar. La mijlocul acestui culor, pe stânga, o scară duce la beciuri. în fundul culoarului,

există o altă uşă care dă într-o curticică. în această curticică este o lântană. îmi plăcea să vin să mă joc în jurul acestei fântâni... şi de fiecare dată când mă găseau acolo, eram pedepsită. Să vedem dacă mă înşel.

Lucrurile erau chiar aşa cum le descrisese. Pentru a doua oară, memoria ei se dovedea foarte fidelă. Din nenorocire, uşa din fund era închisă cu cheia şi cheia lipsea. Ea dori să se asigure dacă, într-adevăr, exista acolo o curticică şi, în această curticică, o fântână.

Deasupra uşii, exista o fereastră ovală ale cărei vitralii fuseseră înlocuite cu bare de fier. Târî lângă uşă o mică masă, puse pe ea un scăunel şi ajunse astfel la fereastră.

Ea nu se înşelase: curticică era acolo, cu fântâna ei la mijloc.

Din nenorocire, asta nu-i dădea să bea şi să mănânce. Părăsi bucătăria. Reîncepu să caute în alte părţi, vizitând toate încăperile, scotocind în toate mobilele. Şi trebui să cedeze în faţa evidenţei: nu era acolo nimic care să-i permită să se întreţină.

Frântă de oboseală, reluă drumul spre camera în care se trezise şi care decisese să devină camera sa pentru că acolo totul era curat, fiind evident amenajată de curând. Fără îndoială, special pentru ea. Ii veni pentru prima oară gândul, pe care-l exprimă cu voce tare, cu un Fior de groază:

- Vor oare să mă lase să mor aici de foame şi de sete?... Ar fi înfiorător!...

Se târa cu greutate: foamea îi chinuia stomacul, setea mai ales, cumplita sete, îi ardea gâtul.

Mergea totuşi, năzuind să se regăsească în camera ei, unde putea să se întindă şi poate să adoarmă. Nu mai era departe şi socotise că mai avea de traversat încă trei încăperi.

Şi iată că pătrunzând într-una din aceste încăperi, rămase ţintuită pe prag, încremenită de o veselă uimire:

în această încăpere, prin care trecuse de mai multe ori, se găsea o mică masă minunat aranjată.

Ea nu se atinse încă de mâncare. Se gândi:

„Această masă pregătită nu era aici mai devreme. Aşadar este cineva aici, cu mine... cineva pe care nu-l văd, dar care mă vede şi care probabil mă urmează peste tot”.

Clătină îngândurată din cap şi privi bănuitoare în jur. Nu descoperi nimic anormal. Luă omleta şi o apropie de nări: răspândea o aromă delicioasă, capabilă să trezească apetitul cel mai leneş. O atinse cu vârful degetului, ca şi cum se temea să nu dispară. Nu, ea nu dispăru, nu era o iluzie, era o adevărată omletă, caldă. Puse la loc farfuria în faţa ei, luă o pâine, o rupse. Era o pâine adevărată, care nu se volatiliză sub degetele ei.

Cu toate acestea, nu duse la gură nici pâinea, nici omleta. îşi spunea:

„Cine ştie dacă aceste feluri de mâncare nu sunt otrăvite!”

Această teamă foarte normală, în fond, o reţinea. Numai că acum, cînd nu îndrăznea să se mai atingă de aceste feluri de mâncare, foamea şi setea se ie^Jănţuiră din nou cu furie. Nu mai reuşi să reziste. Dar, prudentă şi circumspectă, se mulţumi cu fructele. Ea devoră mai multe. Prinzând gustul, îndrăzni să mănânce o bucată de pâine. Apoi bău două pahare de apă.

Sc ridică întremată, ca să meargă în camera ei. în drum se răzgândi, se întoarse, luă ceainicul, câteva fructe şi ce mai rămăsese din pâine. Duse toate astea în camera ei, puse zăvorul şi se întinse îmbrăcată pe pat şi adormi curând.

Când se trezi a doua zi la revărsatul zorilor, fu foarte uimită că este în viaţă şi că nu simte nici o indispoziţie. Regretă atunci că nu servise o masă mai substanţială. Cu atât mai mult cu cât nu ştia dacă i se va mai aduce de mâncare, când şi unde. Din fericire, avusese prevederea să ia cu ca apă, pâine şi fructe. Fireşte, încercă nevoia imediată să ia un avans din aceste provizii.

îşi aruncă ochii pe mica masă unde le depusese.

Apa, pâinea şi fructele, nu mai erau acolo.

Sări imediat în picioare. Privi mai întâi în jurul ei pentru a se asigura că nu se înşela, că nu pusese aceste provizii pe o altă mobilă. Nu, proviziile dispăruseră. Merse la uşă şi constată că zăvorul era împins până la fund.

De data aceasta, nu mai crczu în supranatural. Se gândea că trebuie să existe o uşă secretă care permitea accesul în cameră. O căută cu răbdare timp de peste două ore. Văzând zădărnicia căutărilor sale, renunţă.

Ieşi şi făcu turul apartamentelor. Spera să găsească undeva o masă servită ca în ajun. îşi promitea ca de data asta să onoreze copios masa cc-i va 11 servită. Dar fu în zadar.

Atunci, reîncepu să viziteze încăperile în speranţa că memoria i se va trezi din nou, aşa cum se întâmplase în bucătărie. într-adevăr, pătrunzând întruna din aceste încăperi, rosti:

- Acesta era refugiul tatălui meu.

Ea nu se înşela. Era într-adevăr cabinetul unde prinţul de Montcapet se retrăgea cel mai adesea.

în cele din urmă, privirea îi căzu pe lambriurile de lemn care ornamentau pereţii cabinetului. Nu-şi mai putea dezlipi privirea de Ia ele. Şi brusc, trebuie să fi ţâşnit o scânteie, căci gândi, veselă:

-,Am găsit!... Ştiu!...”

Ea nu uita că cineva, în timpul somnului, intrase în camera ei. Ea merse la toate uşile, le deschise brusc, înaintă pe culoare, îşi luă toate precauţiile pentru a se asigura că nimeni n-o pândea. în sfârşit, sigură că era singură, reveni la aceste lambriuri.

Erau o minunăţie de lambriuri, o adevărată capodoperă datorată vreunui artist pe cât de genial, tot atât de obscur. Era o compoziţie de ornamente în formă de trandafiri, girlande de flori, fructe, păsări himerice, atât de dclicat sculptate încât formau o dantelă. Această capodoperă de tâmplărie începu Rayon d'Or s-o studieze cu mare atenţie. Ea nu se mulţumea s-o privească. Atingea uşor florile şi fructele, ca şi cum ar fi vrut să le culeagă.

Şi asta dură mult timp: două, trei orc poate. Dar când ieşi din cabinet părea radioasă. Reuşise, fară îndoială, să ridice încă o parte din vălul care-i întuneca memoria şi-şi spunea că până la urmă îl va sfâşia în întregime.

Din cabinetul tatălui său trecu în sala armurilor unde începu să le studieze una după alta, aşa cum făcuse cu lambriurile. Dar trebuie să credem că reuşi mai puţin bine aici, căci ieşind de acolo, avea o mică strâmbătură de nemulţumire. Astlcl că cercetările pe care le făcea în vederea revenirii îndărătnicei memorii o încântau sau o întristau, după cum reuşea sau eşua.

Datorită acestei ocupaţii care o pasiona, orele celei de a doua zile de închisoare trecură destul de repede. Este chiar probabil ca, dacă subzistenţa îi fusese, asigurată, Pinacle i-ar fi putut deschide uşile, ea n-ar mai fi plecat. Cel puţin, nu înainte ca memoria să-i fi revenit complet. Şi a fost foarte bine pentru

ea că-şl ocupa astfel mintea, pentru că ajunsese să uite situaţia critică în nre se găsea.

Cu toate acestea, ea n-o uitase complet. Foamea îşi luase sarcina să-i împrospăteze din când în când memoria. Atunci, ea reîncepea să caute mica masă atât de minunat aranjată pe care o descoperise în ajun.

Abia spre seară, într-o parte a castelului foarte îndepărtată de cea care o găsise în ajun, sfârşi prin a descoperi minunata masă. Ea se apropie repede spunându-şi că nu va mai 11 la fel de proastă ca în ajun şi că va mânca din belşug, pentru că se părea că nu i se va servi decât o masă pe zi, la orc şi în locuri diferite.

O aştepta o cruntă decepţie: pe faţa de masă albă din pânză fină, nu găsi decât paharul de cristal, ceainicul de argint pe jumătate plin cu apă proaspătă şi, pe o farfurie de argint, o mică pâine. Asta era tot.

înţelese că fiinţa invizibilă care o servea, voise s-o facă să înţeleagă că întrucât se mulţumea cu o bucată de pâine şi un pahar cu apă, era inutil să-i dea mai mult. îşi promise să nu uite această lecţie. Apoi, liniştită - întrucât se părea că nu vrea s-o lase să moară de foame şi de sete - înghiţi cu poftă pâinea, de altfel proaspătă şi crocantă şi, ca şi în ajun, o stropi cu 1 | două pahare de apă.

Şi, îndreptându-sc spre camera sa, îşi.spunea < t masa era mai degrabă slabă pentru <> zi întrivv i >i cit, la acest regim, nu va rezista mult timp. Dar îşi repeta cu permanenta ei încredere:

„Domnul de Ragastens mă va găsi. Şi, începând de mâine, vreau să-l pândcsc din înaltul ferestrelor căci în mod sigur el nu va întârzia să vină sâ dea târcoale împrejurimilor castelului.”

într-adevăr, ea nu înfarzie să-l vadă învârtindu-se în jurul şanţurilor pe alocuri astupate.